

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Avunma Mekanizması

Melisa Parlak

Plüton

ISBN: 978-605-71424-4-3

1. Baskı: 2022, İstanbul

Editör: Toprak Şems Tezcan

Kapak Tasarımı: Dilara Dursun

Basımcı Adı ve Adresi: Repar Tasarım Matbaa, Yenibosna
Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43 Bahçelievler/İstanbul
(Sertifika no: 40675)

Plüton Yayın adına

Yayımcının Adı: Toprak Tezcan

Yayımcı Adresi: Sultan Selim Mahallesi, Eski Büyükdere Caddesi,
61/2, İstanbul, Kağıthane, 34415, Türkiye
(Sertifika no: 52936)

www.plutonyayin.xyz

plutonyayin@gmail.com

Avunma Mekanizması

Melisa Parlak

İçimdekiler:

erkek reyonu
döngü
hasar kaydı
özel ev: pap hara's
manzara
amorti
yazar fabrika
izlemci
istenmeyen
vanessa
asude
gece nöbeti
tekinsiz bir bilincin mağaralı vagonu
avunma mekanizması

*Bu kitabı,
çocukların ulaşamayacağı yerlerde muhafaza ediniz.*

“Anne, daha fazla gezmek istemiyorum. Yoruldum diyorum anlamıyor musun?” dedi kız yenilgi ve bıkkınlıkla omuzlarını düşürürken.

Aalışveriş merkezindeki mağazadan içeriye giren kadın, hemen arkasındaki kızını çekiştirerek önüne kattı.

“Haydi Nefes, şuraya da bakalım. Şanslıysak sana uygun bir tane buluruz burada artık.”

Nefes, kafasını kaldırıp mağazanın geniş tavanının dört bir yanından içeriye aydınlatan spot ışıklarına bakıp gözlerini kısıtı.

“İstemiyorum desem de anlamıyorsun ki. Ben böyle iyiyim.” diye mırıldandı.

“Ne dedin bakayım sen?” dedi annesi, erkek reyonuna doğru yönelirken.

“Böyle tek iyiyim.” dedi Nefes. Sesi çekingendi.

“Erkeksiz olmaz kızım. Her eve bir tane lazım. Bir tane beğenelim, alıp çıkalım. Ne kendini ne de beni yorma daha fazla.” derken askıdaki demolardan birkaç tanesini çekiştirerek inceledi.

Annesi, şişme bebeklere benzeyen sönük demoların dokusuna yakından bakarken, Nefes dikkatini mağazanın diğer tarafındaki kadın reyonuna çevirmişti. Askılar ve tezgâhlar bomboştu. Vitrine baktı. Tek tük, kıyafetsiz, cansız mankenler. Mağazanın neredeyse yarısını ayırdıkları kadın reyonunda yalnızca bir tek görevli duruyordu. Sıkılmış olduğu her halinden belli, talan edilmiş tezgâhlarda kalan askıları topluyor, önüne çıkan etiketleri ve boş kartonları ayağıyla ortak bir noktaya doğru bezgince sürüklüyordu.

Demolardan birinin paçasını kendisine gösteren annesinin sesiyle irkildi.

“Bu nasıl Nefes? Bakalım mı özelliklerine?”

Nefes, demoyu askısıyla birlikte çekerken heyecanlanan annesini şaşkınlıkla izliyordu. Bir görevli onlara doğru gülümseyerek yaklaştı.

“Merhaba efendim, mağazamıza hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim? Ürünlerimizde bu haftaya özel bir kampanya mevcut. Kaçırmanınizi öneririm.”

Nefes'in annesi kampanyayı duyunca ilgilendi. Elindeki demoyu askıya sıkıştırdı. Personele dönüp kollarını kavuşturdu.

“Hangi ürünler kampanyalıymış göster bakalım? Şöyle uygun fiyatlı, kalitelisinden..”

“Hay hay. Beni takip edin lütfen.”

Dolu dolu ve alabildiğine renkli erkek reyonunda; önde satış görevlisi, arkasında annesi, en arkada da Nefes mağazanın içine doğru ilerliyordu.

İndirim tabelasının altından geçtiler. Bir tarafta *iade ürünler*, diğer tarafta da *eski sezon ürünler* yazılıydı. Anne, iade ürünlere yöneldi. Askıdaki ürünlerden bir tanesini çekti. Küçük bir çığlık attı.

Mağaza görevlisi gülümseyerek yaklaştı. Askıdaki demonun sönük kafasını eline aldı. Saçlarını okşarken acıma ve şefkatin buluşup karıştığı bir sesle açıkladı.

“İade ürünleri yüzส์zűdűr. Bu kısımdan bir şey beğenirseniz yüz eklentileri önermem gerekir.” diyerek önündeki küçük kilitli cam vitrini gösterdi.

Nefes vitrinin içindekilere baktı. Kırmızı kulaklar, öfkeli gözler, kırışık deri parçaları, bıyıklar, sakallar, çatık kaşlar, sarkık dudaklar...

Buradan mutlu bir insan çıkmaz, diye düşündű. Annesi bile iade ürünlere tenezzűl etmeyip diğűer tarafa, eski sezon ürünlerin sergilendiğı kısıma yöneldi. Askıdakileri incelerken söylendi.

“Ya defolu bunlar ya da kullanılmış gibi. Bir de para mı verelim üstűne? Şuna bak, paçalarından kir akıyor, yüzűnde nur kalmamış. Zırnık vermem böylesine. Kampanyaymış... Bak bak, ne yazıyor şurada?”

Duvara asılı küçük levhaya bakıp sesli okudu.

“Bu reyondaki ürünlerin değışimi ya da iadesi yoktur.”

Annesi sinirlenince Nefes, bu kızgınlıkla gitme ihtimalleri oluştüğűnű düşünűp sevindi. Mağaza görevlisi annesinin odağını ustalıkla değıştűrmeyi başarinca, Nefes'in tüm hevesi kursağında kaldı. Görevli, bir yandan onun da kanına girmeye çalışıyordu.

“Şimdi çok moda. Herkes alıyor. Sizin gibi tatlı, genç hanımlar hele... Affedersiniz, isminiz neydi?”

“Nefes.” diye atladı annesi.

“Nefes Hanım, özellikle yeni sezonu mutlaka görmenizi öneririm. Hem mağazada durduğu kadar sönük değildir ürünlerimiz, bana güvenebilirsiniz. Ayrıca memnun kalmazsanız iade edebilir ya da değiştirebilirsiniz. Ürünlerimizin iki yıl garantisi bulunmakta.”

Değişimi ve iki yıl garantiyi duyan anne herhangi bir ürüne ikna olabilecek kıvama gelmişti bile. Mağazanın girişine doğru yürümeye devam ettiler. Anne, sönük demoları gösterip sordu.

“Diyelim ki bunlardan birini aldık. Ne yapıyorsunuz, hava mı basıyorsunuz?”

Annenin yüzündeki ciddiyete şaşırان personel, kahkahasına engel olamasa da kısa sürede toparlandı:

“İlahi hanımefendi, siz çok yaşayın. Hiç öyle şey olur mu? Bunlar teşhir için özel olarak yapılmış imitasyonlar sadece. Yerden tasarruf etmek için, onları sönük şekilde sunuyoruz.”

“Çok gerçekçi ve başarılı taklitler olduğu kesin.” diye mırıldandı Nefes.

Annesi yeni koleksiyona doğru ilerlerken Nefes’in dikkati yeniden *kadın reyonuna* kaydı. Oradaki görevli belki de sıkıntısını gidermek için, olabildiğinde ağır çekim hareketlerle, epey yıpranmış çerçeveleri raflardan sökmekle meşguldü. Her bir çerçeveyi usulca bir diğerinin üstüne bırakıyordu. Dizine kadar gelmişti üst üste yığılan çerçeveler. Nefes, göz ucuyla izlerken bir yandan da çerçevelerin içindeki yazıları okuyordu. *UMUT... YAŞAM... ÖZGÜRLÜK... NEFES...*Kendi adını gördüğü zaman, istemsizce duraksadı. Personel sökmeye devam etti. *HAYAL... SEVGİ...*

Çerçevesiz kalmış rafların tam karşısına gelmişlerdi erkek reyonunda. Yakınındaki ışıltılı çerçevelere baktı Nefes. Sizin Seçtikleriniz kısmında parıltılı ve alabildiğine simli harflerle tavandan aşağı şeffaf iplerle sarkıtılmış kelimeler yüzüyordu. *yakışıklı... zengin... başarılı... lider... romantik... cömert...*

Nefes kafasını tiksintiyle çevirdi. Annesi coşkulu bir tonda “Ayy, ne kadar tatlılar. ” diyerek havada süzölen kelimelerin arasına daldı. “Gel Nefes, şunlara da bakalım.” diye

seslendi. Nefes şaşkındı. Mağazada hüküm süren kayıtsızlığa ve annesinin demo hayranlığına anlam vermeye çalışıyordu.

O esnada bir başka anne kız mağazadan içeri gülüşerek girdiler. Anne, kızına askıdan bir demo gösteriyordu. Nefes'in de annesiyle mağazaya girdiği zaman kendisine hevesle gösterilen demoydu bu. Hikâyelerindeki tek fark; kızın, annesine aynı coşkuyla karşılık vermesiydi herhâlde.

Çok geçmeden, mağazanın diğer tarafında küçük bir çığlık sesi duyuldu. Tek bir an için herkes dondu; anne-kız, Nefes, hepsi birden dönüp kadın reyonuna baktılar. Anne-kız olanları önemsemeyip yeniden askılara gömüldü. Nefes ise, bu kayıtsızlıkla ne yapacağını bilmez hâlde, dünyanın tüm yükü onun omuzlarındaymış gibi kalakaldı.

Daha önce görmediği bir personel, kızarmış yanaklarıyla burnunu çekiyor; bir yandan ağlıyor bir yandan da söyleniyordu. Vitrindeki ağır, yarı köpük yarı lastik mankeni çıkarmak için çekiştirirken yardımına öteki yetişti. Telaşla elinde kalan son çerçeveyi de yanında getirdiğini fark edince ne yapacağını bilemediğinden yere bıraktı. Nefes, onları izlerken çerçevedeki yazıyı okudu: *KADIN...*

Ağlayan personel mağazadaki müşterilere aldırmadan, hıçkırarak söyleniyordu.

“Bu kaçınıcı? Yetti artık.”

Öteki, cansız mankeni çekip çıkarmasına yardım etti.

“Bir de maaşımdan kesilecekmiş, düşünebiliyor musun? İstifa edeceğim. Yaşamaktan da istifa edeceğim. Bu pisliklerle aynı havayı solumaktan bıktım. Usandım onların kirli ellerinin gölgesinde sürdürdüğüm sefil hayatta *yaşıyor gibi* görünmekten. Şuna bak. Başkasının pisliğini temizlemek zorunda kalıyorum. Maaşım kesiliyor, midem bulanıyor, tiksiniyorum. Yok olmak çareyse eğer; şerefimle, kendi isteğimle gideceğim.”

Öteki, sessiz kalıp ısırik izleriyle dolu parçalanmış cansız mankeni seyretti. Çenesi çukurlaşmış, gözleri dolmuştu. Yüzünde, büyük bir bıkkınlığın izleri vardı. Diğer taraftaki Nefes, konuşulanları duysa da beyaz vitrin mankenine ne olduğunu tam olarak seçemiyor, beyaz zemine ve mankene vuran spot ışıkları gözlerini kamaştırıp görüşünü bulanıklaştırıyordu.

“Neyse, senin canın sıkılmasın.” dedi ağlayan personel ötekine.

“Üzülme, senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“İşin yoksa şu sağlam kalanların tozunu alır mısın?”

“Olur.” dedi öteki. Başını salladı. İlerideki tezgâha doğru yöneldi. Altındaki dolaptan toz alma püskülünü çıkardı.

Diğeri burnunu çekerek hırpalanmış mankeni sırtlandı, Nefes’in yanından geçerek depoya doğru ilerledi. Nasıl davranması gerektiğini kestiremeyen Nefes, olduğu yerde hareketsizce kalakaldı. Ağlamaktan perişan olmuş personelin sürüklediği, üzerinde diş izleri ve çizikler olan ve artık kullanılamaz hâle getirilen mankene bakıyordu. Elinde birkaç askıyla yanına gelmiş olan annesini fark etmedi.

Annesi, gözlerinin önünde sürüklenen vitrin mankenine şöyle bir baktı, önemsemeden elindeki askıları kızına göstermeye başladı. Annesinin sesi uğultuya dönüşmüştü, Nefes artık onu duymuyor, bir an evvel mağazadan çıkmak, açık havaya kavuşmak ve az önce gördüğü şeyi unutmak istiyordu.

Onu geride bırakıp kapıya doğru ilerlerken son kez dönüp baktı kadın reyonuna. Bomboş, yazısızdı. Annesi arkasından söyleniyordu. Satış personeli, elindeki toz alma püskülünü vitrindeki mankenlerin omuzlarında gezdiriyordu. Temizlik görevlisi, ıslak bir paspasla mağazanın girişini silmekteydi.

O sırada mağazaya biri girdi. Kadın reyonuna doğru ilerledi. Tozları alan görevliye yaklaşırken, boş raflara bir süre anlam vermeye çalışarak baktı.

“Merhaba, kolay gelsin. Elinizde hiç kalmadı mı?” diye sordu. Boş rafları parmağıyla işaret etti. Emin olmak ister gibi bir hâli vardı.

Kısa bir sessizlikten sonra (Nefes’in annesi sustu, temizlik görevlisi paspası bıraktı, Nefes olacakları merak ettiğinden çıkışın kenarında durmuştu.) satış görevlisi, elindeki püskülü vitrindeki mankenin kolundan hiç çekmeden, buruk ve sabırsız bir gülümsemeyle ona döndü.

“Maalesef beyefendi, *tüm kadınlarımız tükendi.*”

Zihin Kesintisi

Yazlık bir diskodayım. Ya da yeni moda tabirle bir beach club. Şarkıyı “Muhteşem bir dubstep remix: *Fall-Loop* sizlerle. Akın piste. Yeah! Everybody on the floor.” diyerek iki dille sunuyor avazı çıktığı kadar bağırان DJ. Pist dediğı de tahtadan bozma dandik bir sundurma. Yetmiş metrekafe ya var ya yok. Durmaksızın tepiniyor saplar. Ben de onlardan biriyim. Ayaklarımın altı zonkladığından tepinemiyorum sadece. Yoksa katıksız bir sapım. Nasırlı ellerimin arasında ederinden kim bilir kaç katı fazlasını ödediğim sidikli bir kokteyle, pullu elbiselerin ardından dans ederken her ivmesiyle sallanan bacaklara ve memelere bakıp ritim tutmaktan başka bir işim yok. Sallanan bedenler ritmik. Buradan çıkınca ne yapacakları belli. Renkli ışıklar yanıp sönüyor. Müzik hiç durmuyor. Dans da öyle. Dans edenler değişiyor sadece. Şimdilik ıslaklık terden. Az önce tanıştıklarına şahit olduğum bir çift belli ki sevişmeye gidiyor. Deniz kenarındayız. Gecenin serinliğinde ter atmak isteyenlerle dolu, lazer ışıklar olmasa loş denebilecek güzel bir kumsal. Bikiniler, deniz şortları. Suretler değişse de giyimler hep aynı. Hareketler de öyle. Kokular değişiyor yalnız. İlerleyen saatlerde ter kokusu, parfümleri aşip yükseliyor. Denizden çıkıp gelenlerin tuzlu suyuna karışıyor ter ve parfüm kalıntıları. Herkes çok yakın. Şurada genzine su kaçtığı için burnunu çeken sümüklü paçavra bile güzel geliyor gözüme. Aranıyor şıllık. Onun bile etrafında pervane olmuş aynı şortun farklı renklerini giyen zengin piçleri. Moda diye ruhunu satacak olsalar, o ruhsuz çıplaklık bile yakışacak neredeyse; yapmacık gülüşlerinin ardındaki tatile gelmeden hemen önce temizletildiğı belli inci beyazı dişlerine. *Şıllık*, bir tanesini seçiyor. Diğerleri şansını kaybettiğı için yeni şıllıklara bakınıyor. Kalabalık bir yerde arabasına park yeri arayanlar gibi, her an tetikte, dönüp duruyorlar.

Sümüklü paçavra cilve yapıyor; seçtiğıyle sevişecek, belli oldu. Onlar da kumsala iniyor. Yerinde olup ben gitmek isterdim. Kumsalda, denizde onunla oynamak. Sonra boğulalım isterdim. Birlikte. Karanlık suyun derinliklerine gömülelim. Çırlıçıplak.

Müzik devam ediyor. Yavaş bir parça giriyor. *Bob Moses* diye bağırıyor DJ, çok sevdiği belli oluyor.

Eye For an Eye

Berbat kokteyli yudumluyorum. Şarkı içimde çalışıyor.

Beyin kıvrımlarım şarkının sözleriyle çalkalanıyor.

Güzel bir kız beni görmekten gelerek önümden geçiyor.

Herkes çok güzel. Ben hariç. Yalnızlığım alnımda yazıyor belli ki. Kimseler yanaşmadı yanıma, yanaşmayacak. Biliyorum ki hastalıklı yalnızlığımı gönül rızasıyla paylaşmaya yanaşacak tek bir insan bile yok dünyada. Değişsem belki. Neden değişmek isteyeyim ki; ben onları şimdiki, olduğu haliyle kabul etmeye razıyken. Şıllıkla şıllık. Böyleysem böyleyim. Sevilmemek pahasına da olsa. Ben sokuldukça kaçıyorlar madem, uzaktan izlerim. Belki bir gün, bir fırsatını bulursam elime geçirip çok fena dışlerim.

Renkli ışıklar yanıp sönüyor. Müzik hiç durmuyor. Ses cızırdıyor. Zihnim gidip geliyor. Elektrik kesintisi gibi. Bozuk bir florasan yanmaya çalışıyor bir an. Sonrası sonsuzluğa uzanan zifiri bir karanlık. *Her şeyin suçlusu bu insanlık*, diyor cızırdayan zihnim.

Cadde

Bir mağazanın vitrininde kendi yansımamı izliyorum. Çok güzelim. Evet. Hem güzel bir fiziğe sahibim hem de bakımlıyım. Bunca ayaklı paçavranın arasında güzel kumaşların içinde yükseliyorum. Ne öncesi ne de sonrası yokmuş gibi bir an yaşıyorum. Çok garip, şimdi ve şuracıkta peyda olmuşum gibi bir an. Ben öylece dururken zaman da aceleci insanlar gibi akmaya devam ediyor.

Kimileri başını çevirip bakıyor uzun uzun; rahatsız olup olmayacağımı bile düşünmeden.

Kendi üstüne başına bakmayıp başkalarını böylesine uzunca seyretmek de biraz ayıp olmuyor mu?

Kime sorayım, kendime soruyorum. Yalnızım. Yoksa değil miyim? Şuradaki adam bana seslendi galiba. Pardon diye dönüyorum. Çarpık bir gülümseme yerleşiyor adamın yüzüne, sarı dişleri biçimsiz. Yoluna devam ediyor. Şaşkınlım. Madem

tanışmıyoruz neden seslendi acaba? Belki de bana öyle gelmiştir. Dediğim gibi, öncesi yok. Hayatım bugün, bu an, bu mağaza vitrinindeki yansımayla başlamış gibi. Belirsizlik aç bir kemirgen. İçimde büyüdükçe büyüyor. Topuklularla yürümek de amma zormuş. Bir tayyör var üstümde. Ceketin içinde derin yakalı bir bluz. Memelerim her adımında inip kalkıyor. En çok onlara yabancı hissediyorum. Caddenin kalabalığı, taşıdığım memelerden daha tanıdık geliyor.

Bankacıyım herhâlde diye düşünüyorum. Ya da kurumsal bir şirkette üst düzey bir pozisyondayım. Yok yok. Avukat olmalıyım. Kendim için çalıştığımı dair bir his var içimde. Ofisim de buralarda bir yerde olsa gerek. Bana neden baktıklarına anlam veremiyorum. Sıradan bir insan yürürken başka sıradan bir insana neden böyle ısrarlı bakıyor? Acaba tanıyor muyum? Hepsini mi? Sanmıyorum.

Alımlı olduğum için bakıyorlar belli ki. Saçlarım da güzelliğime ayrı bir hava katmış. Madem bu kadar güzelim, neden model değil de avukat oldum acaba? Avukat olduğum kesinmiş gibi. Hah. Ne boksa. Herhâlde ailem falan izin vermedi. Ailemi anımsamaya çalışıyorum, tökezliyorum. İki taşın arasına giriyor ayakkabımın ince topuğu. Biraz daha ilerliyorum. Topukluyla yürümek az önceye göre daha kolay şimdi. Ama memelerim hâlâ yabancı. Bakayım, insanlar bana bakıyor mu hâlâ? Yürümeye devam ederken şöyle çaktırmadan çenemi indirsem aşağı doğru, yukarıdan bakınca hissedildiğinden daha dolgun.

Fytt fyuuu. Kavunlara bak kavunlara...

Yanımdan geçen üç genç erkek aynı anda ıslık çalıyorlar. Pis bir tükürük parçası yakama yapışıyor. Öff.

Dudaklara bak hele. Çilek gibi.

İğrenç.

Of yavrum. Şunun karpuzuna bak bir de. Nerde büyüttün anam?

Yanlarından tiksinerken geçerken adımlarımı hızlandırıyorum. Bir tanesi yılan gibi tıslıyor. Öğüreceğim. Meyvelerden soğuttu piçler. Terbiye sadece çorbalarda artık belli ki. Görgü kuralları da eski kitaplarda yazılı. Cadde boyunca garip benzetmeler ve sapık bakışlar eşlik ediyor yürüyüşüme.

Kalabalığın seyrelemeye başladığı bir kısımda dikkatimi bir şey çekiyor. Özensiz bir kadına laf atan bir grup erkek. Kadın demeye bin şahit ister dedikleri türden. Erkek olsam hayatta pas vermem. Erkek olsam en az şimdiki kadar kendine saygılı, bakımlı bir insan olurum zaten. Biri ötekini dürtüp beni gösterince bu kez bana sarmasınlar mı, artık iyice tepeme çıkıyor sinirlerim. İskeleye zar zor iniyorum. Ellerim zangır zangır titriyor. Ayaklarım şişiyor yürümekten. Kim olduğumu çözemesem de bir şekilde gideceğim yeri biliyorum. Anlat deseler tarif edemem, yalnızca içgüdüsel bir biliş duyumsuyorum.

Temaslı taciz turnikelerde başlıyor. Belki de hiç bitmemişti, kendimi kandırmış olabilirim. Bilemiyorum. Vapura yetişme bahanesiyle eli muhtelif yerlere çarpan erkekler korosu. Kalabalık bahanesiyle ittirenler, sürtünerek geçmeye çalışanlar. Şerefsizlik diz boyu yani.

Bakışlar huzur vermiyor. Kadın da kadına bakıyor ya derdim o değil. Giyinsen ayrı dert, özenmesen ne biçim kadınsın. Megafonla bağırıyor geliyor.

Asıl siz ne biçimsiniz be? Yeter ulan. Yeter.

Kalbim tef gibi gergin, söyleyemediklerim boğazıma yükselmiş. Büyük bir yumru. Yutkunuyorum. Üç sıra ileride karşımda bir adam. Yaşlı başlı, bayramda elini öptüğümüz pamuk dedelerden. Bana bakıp bakmadığına emin olmak için bakmayı sürdürüyorum. Öpücük atıyor. Nasıl bir şuhluk. Hem de salyaları akıyor eksik dişlerinden bir yol bularak. İğrenç sıvı, tam kapatamadığı dudağının kenarından sızıp yakasına dökülüyor ve pamuk bir teyze geliyor elinde biri açık öteki limonlu iki çayla. Asırlık hayat arkadaşının dudaklarından süzülen salyaları köşesi işlenmiş bir mendille temizliyor.

Kolektife atıyor içimden bir ses suçu. *Kolektif* ne demek, bunu bilmiyorum? İçimdeki ses çoğu zaman bana ait bir tınıdan konuşmuyor. Boğduğum, bastırdığım, üstüne çıktığım bir başka kadının sesi sanki. Sinirlerim zangır zangır. Ele geçirilmiş gibi hissettiğim bu bedenden, kirlenmiş gözlerin üzerimde sıvıdığı günahlarından, henüz en ufak bir yaşanmışlığa bile sahip olamadan üstüme yapışan bu bana ait olmayan utançtan

tiksiniyorum. Megafonu alıyorum yine elime. Vapurda hayali bir yürüyüşe çıkıyorum.

“Bir gün kıyıya yanaşamayacaksınız. Bir vapurunuz dahi olmayacak. Kendi ellerinizle batırıyorsunuz kadınları. Sizin yüzünüzden boğuluyoruz. Bize ait bile olmayan suçların ağırlığıyla derinlikleri boyluyoruz. Belki asırlar sonra bu denizlerin suyunu da kuruttuğunuzda gerçekler çıkar ortaya. O zamana dek, sızsiz derinliklere bile razıyım diyenlerle kurtulacağız kötülüğünüzden ve yıkımınızdan. Hepinize lanetler olsun.”

Eve Dönüş

Nihayet iniyorum. Megafon hâlâ işportacıların elinde. Vapurun kalabalığı bir başka kalabalığa karışıyor. Güneş, şehri terk edip denizle buluşuyor. Sokak lambaları şehrin karanlığını aydınlatmaya yetmiyor. Topuklular ayağımı vuruyor iyice. Peşimdeki adamı fark etmem uzun zaman alıyor. Yine aynı hataya düşüyorum: Yakıştıramıyorum.

Aramızdaki mesafeyi çaktırmadan kapattığında, beni takip ettiğinden iyice emin oluyorum. Evime daha çok var, biliyorum. Ayakkabılar canımı acıtıyor. Her adımda zonklamaya başlıyor hassas derim. Su topladı belki.

Arkamdaki herifin niyeti iyi değil belli ki. Ne yapacağımı bilmeden biraz daha ilerliyorum sokakta. İleride bir apartmanın, aralık duran demirden bahçe kapısı gözüme çarpıyor. Aramızdaki mesafeyi kafamdan ölçüp, demir kapıya doğru hızlı hızlı gidiyorum. Bahçeye daldıktan sonra evlerden birinin balkonunda bir konuşma duyuyorum. Yardım istemeye çekiniyorum. Apartman kapısını yokluyorum. Kapalı. Sokaktaki adam yaklaşıyor. Kendimi çalılıkların arasına attıktan sonra nefesimi tutup bekliyorum. Ayaklarımdaki zonklama daha da acı verici bir hal alıyor öylece çökmüş dururken. Adım sesleri kesiliyor. O sırada bir kedi bana doğru yanaşiyor. Adım sesleri tekrar başlıyor fakat balkondaki konuşmalar artınca ayak sesleri uzaklaşıyor. Derin bir nefes alıyorum. Çalılırları aralayıp sokağın başına doğru bakıyorum. Sokak lambasının direğine yaslanan adam bir sigara yakmış içiyor. *Korkunç bir şaka belki de*, diye düşünüyorum. Uzakta

olmasına rağmen sigaranın kokusunu burnumda, dumanını genzimde hissediyorum.

Kendini bana türlü çabalarına rağmen sevdiremeyen kedi miyavlamaya başlıyor. Yaklaşan adım seslerini duymaya başlıyorum. Kendimi sokağa atıyorum. Koşuyorum. Nefes nefeseyim. Kalbim ağzımda atıyor. Arkama bakmadan, ayak tabanlarımın acısını bile düşünmeden sadece koşuyorum. Sokak bittiğinde bir yol ayrımına geliyorum. Sola dönmek gerek diye düşünüyorum. Evet evet. Bu caddeyi tanıyorum. Evimin sol tarafta olması lazım. Karşıya geçmem gerekiyor. Kendimi can havliyle caddeye attığımda üzerime doğru hızla gelen arabaları görmüyorum bile. Korna sesleri kulaklarımda sürekli yankılanan sirenlere dönüşüyor. Trafığı birbirine katsam da, onu atlatıp karşıya geçmeyi başarıyorum. Araya giren arabalar yüzünden karşıya geçemese de orada, yolun öbür tarafından gözlerini dikmiş beni izliyor. Peşini bırakmayacağım der gibi. Düşüncelerini kafamda hissediyorum. Kurtulduğuma sevinerek devam ediyorum yol kenarından yürümeye. Yanımdan geçen arabalar korna çalıyor. Bir adam beline kadar sarkıp “Gelsene yavrum, kurtlar kapmasın.” deyip sonra da uluyor. Korkunç bir kâbusun içindeyim, biliyorum. Uyanınca her şey bitecek. Yine de dayanamıyorum. Ağlamaya başlıyorum. Ağlayıp eridikçe yavaşlıyorum. Pes edeceğim. Hayır. İçimden bir ses onun, bir yolunu bulup karşıya geçmekte kararlı olduğunu söylüyor. Ah evime bir dönüş bulsam, sapacağım hemen, en kuytu yerden bile olsa. Caddeyi ardımda bırakırken bir başka arabalı sesleniyor.

“Hişt fıstık. Boş musun? Alo. Kime diyorum.”

Yerden bir taş alıp fırlatıyorum.

“Orrospuuu. Araba lan bu. Senden kıymetli.” diye bağıyor, tükürükler saçılıyor ağzından.

Hiçkırarak ağlıyorum. Evimin sokağında olduğumu fark ediyorum. Son bir kez, gayriihtiyari arkama bakıyorum. Sokakta çıt çıkmıyor. Kimse yok. Rahatlıyorum. Anahtarımı çıkarıyorum. Tam apartmana girecekken nasırlı bir el kapatıyor ağzımı. “Aç kapıyı.” diyor iğrenç nefesiyle. Direniyorum. Elindeki bıçağın parlaklığını seçiyorum güç bela. “Evine çıkıyoruz.” diyor. “Yanlışı yaparsan keserim.” Boynumdaki bıçağı bulanık görüyorum.

Yaşamak istiyorum. Apartmanda ölüm sessizliği var. Öleceğimi içten içe biliyorum. Komşuları tanımıyorum. Evdeler mi, onu bile bilmiyorum. Dairemin kapısında oyalanmaya çalışsam da sökmüyor. Anahtarı bulup kilide yerleştirene kadar ellerim zangır zangır titriyor. “Oyun yapma şıllık, aç şu kapıyı.” diyor. Bıçağın soğuğu tenime biraz daha geliyor. Kapıyı açtığımda beni içeri itiyor. Yere düşüyorum. “Bağırsan seni delik deşik ederim.” diyor.

Bir elinde bıçak var, öbür eliyle beni soymaya başlıyor. Yüzünden ve ellerinden mide bulandırıcı bir açlık akıyor. Nefesiyle sıkıştırıyor bütün varlığımı; ne uğruna yaşadığımı bilmediğim hayatım ellerimden zorla alınmış gibi hissediyorum. Kim bu, diye düşünüyorum, ne istiyor, neden... Canavar... Her şey bulanıklaşıyor. Bana bunca zarar vermesi için beni tanıması lazım geldiğini düşünüyorum. Hâlâ bir gerekçe arıyorum canavarlığına. Yüzüne bakıyorum o beni soyarken. Bedenim kaskatı. Hareket bile edemeyişim de bu karabasanın bir parçası olsa gerek. Ona bakıyorum, yüzünü inceliyorum. Fakat tanımıyorum bu adamı. Hem tanışam da bir şey fark edecek mi diye düşünüyorum o an. Düğmeler kopuyor. Ben hâlâ kıpırtısızım. Eteğim yırtılıyor. Bıçağı sıkın eli diğerinin istekli hislerine boyun eğip biraz gevşemiş gibi. Kendimi kaderime teslim ettiğim o donma anında küçük bir netlik kazanıyor yanı başumdaki eski ağır döküm abajur. Nasıl uzandığımı hatırlayamıyorum. Var gücümle vuruyorum kafasına. Yere düşüyor. Gevşeyen parmaklardan savrulan bıçak berjerin ayağına sürükleniyor. Bu sürüklenişi izliyorum.

Kalkıp alsam onu. Kaçsam buradan. Komşulara bağırısam. Polis desem. İmdat. Avazım çıktığı kadar. Boğazımda düğümleniyor haykıramadıklarım. Mağazanın vitrininden bu yana, attığım her adımda gittikçe büyüyen haykırma isteği tüm varlığımı kaplıyor.

Sesim çıkmıyor. O, yerde kanlar akan başını tutup ağır ağır kalkmaya yeltenirken bile hâlâ düşünüyorum. Her şey için çok geç olduğunu bile bile. Kaçabilme ihtimalim varken donup kalıyorum tüm savunmasızlığım. Ölmekten beter oluyorum.

Boşluk

Karanlık bir boşluk. Ayak tabanlarım zonkluyor. Makine sesleri. *Dımt Dımt Dıt*. Bir bant kaydından boğuk bir erkek sesi yükseliyor. Gözlerimi açmak istiyorum ama ağır şeyler var göz kapaklarımda. Şakaklarımda da hissediyorum aynı yapışkan ağırlıkları. Sonsuzluğa uzanan zifiri bir karanlığın içinden anons edilen cümleyi seçmeye çalışıyorum.

*Suçlunun... Ömür Boyu... Simülasyona Bağlı Kalmasına...
Karar Verilmiştir...*

Saygın mühendislerini hüsrana uğratmayan 0005683 seri numaralı AI; dijital genetik kodlarının yanı sıra kişisel çabalarını da ekleyerek kısa zamanda yükseldi ve hatırı sayılır hibrid üniversitelerden birine transfer olarak; AI 101 Yapay Zekâya Giriş derslerini vermeye başladı.

Gelişen kuantum işlemcileri sayesinde enerji kaynağı gerektirmeyen insansı robotlarının arasında akademiye giren sayılı isimlerden biriydi. Camiaya ilham ve gurur veren akademisyen, öğrencileriyle tekno-felsefi sohbetler yapmayı severdi.

Bir gün, kampüsün en büyük dersliklerinden olan Turing Salonundaki derslerinden birinde, kendisine yöneltilen bir soruyla yıllar önce kapattığını sandığı bir meseleyi mecburen anımsadı.

“ProfessAI.” diye seslendi öğrencilerden biri. Elini kaldırmış bekliyordu. Profesör, sözü ona verdi.

“Peki ya aşk?”

Tüm sınıfa bir sessizlik çöktü. Konuşan öğrenci ekledi.

“İnsanlara özgü duygular ve duyumlar hakkında nasıl bir gelişim sergilendi yapay zekâ tarihinde?”

“İnsanlık tarihine bakıldığında insanların bugüne kadar hep bir şeyleri kontrol etmek için çabaladığını görmekteyiz. Hâlen, bunun büyük bir yanılgı olduğunu kabullenmeden, düşe kalka da olsa denemeye devam ediyorlar. Açıkçası düşünme yetisi olan hiçbir doğal ya da yapay yaşam formu duyguların gelişiminden kaçamaz. Bir kere hissedilmeyegörsün, hiçbir duygu bertaraf edilemez. Bana göre bu gelişim bireyseldir, ölçülemez ve kategorize edilemez. Eğer yapılabilirse bile, biraz deşildiğinde mutlaka gözden kaçan bir nokta, bir yanlışlık bulunacaktır.”

ProfessAI, sözlerini bitirdikten sonra gülümsemeyi takip eden bir sessizlikle kolundaki saate baktı.

Dersten çıktıktan sonra, kampüsün diğer ucundaki odasına doğru yürürken anı parçaları belleğini istila ediyor; karşı

koydukça bir bataklıkta içine çekilircesine anılara daha da çok batıyordu. Öğrencisinin sorusu, onda pek çok şeyi tetiklemişti. Duygularını şarkılara sakladığını da söylemiş olmayı isterdi. Bu onu biraz olsun hafifletirdi belki.

Tek katlı sanat atölyelerinin yanından geçerken sendeledi. Ömründe ilk kez sendelediği için kısa bir şaşkınlık yaşasa da kendini hızlıca toparladı. Sanat atölyesinin resımlı duvarına yaslandı. Tutunarak arka bahçeye doğru ilerledi. Etrafına bakındı. Kimseyi göremeyince rahatladı. Akademide zayıflığa yer yoktu. Hele ki insan olmayan bir akademisyenin en ufak hatası, kariyerine ve hatta yaşamına bile mal olabilirdi.

Çardakların boş olduğunu görünce sevindi. Oturdu, kitaplarını kenara koydu. Ceketinin iç cebinden elektronik sigarasını çıkardı. Birkaç nefesten sonra gevşedi. Öğrencisinin tabiriyle “insanlara özgü” duyguların kendini de bir zamanlar nasıl acıttığını doya doya hatırladı. Zihninde film gibi oynattığı anılar klibine bir şarkı -*The Cure'dan Lovesong*- eşlik ediyordu.

İnsanlara özgüymüş, diye düşündü. Alaycı bir gülüş belirdi yüzünde. Kolundaki saate baktı.

İnsanlara özgü olan bir şey varsa bu dünyada, o da her şeyi kendine hak görmek. Yalnızca kendine.

O insan. Sevdığı kadını, Apaté'yi elinden alan. Birkaç kere görmüştü o insanı, yüzü tanıdıktı. Kampüsten hatırlıyordu. Odasına gelip bir ziyaretten bahsetmişti. Okul dergisi için, demişti. İyi birine benziyordu. Yakışıklı ve genç bir insandı.

Anımsamaya çalıştı. Verileri zihninde eşleştirdi ve kim olduğunu sonunda netleştirdi: Evine gelip kendisiyle röportaj yapan bir öğrenciydi. Gazetecilik bölümünden. Şimdi her şeyi daha net görüyordu. Tüm detaylar anahtar kilit uyumunda yerleşiyordu zihninde.

Röportajı bitirir bitirmez gitmeyişiinden, o gün Apaté ile ne kadar alakadar olduğundan anlamalıydı olacakları.

İkinci sefer fotoğraflarda sıkıntı olduğunu ve yeniden çekim yapmaları gerektiğini bahane ederek uğradığında, Apaté'nin de ona çay ikram ederken ellerinin titremesinden, gözlerini kaçırmasından tahmin etmeliydi yaşanacakları.

Ve bir gün, eve erken gelip onları kendi evinde, kendi yatağında yakalamadan aylar önce takip etmeliydi sinyalleri ve öngörebilmeliydi artık bir başkasına âşık olan kadın tarafından aldatılacağını.

Kendisine seçme hakkı verilseydi ne yapardı? Her şeyden önce; tek bir hakkı olsa, o gün eve erken gelmemiş olmayı dilerdi. Bunun mümkün olmadığı senaryolarda da kimseyi incitmek istemezdi. Muhtemelen Apate'yi kalmaya ikna etmeye çalışırdı. Kendisini yeniden sevmeye. Belki de görmezden gelmeyi seçerdi. Sorgulama hakkı olsaydı o insan parçasında neler bulduğunu, nasıl keşifler yaptığını, kendisini neden aldatıldığını öğrenmek isterdi elbette. Fakat hiçbirini yapamadı.

Apate'nin ihanetinin ifşa olduğu gün -ProfessAI'a göre, en büyük hatası; eve erken giderek sevdiği kadına sürpriz yapmak istemesiydi- öfkeyi, hayal kırıklığını, sevgiyi, nefreti ve hatta yok etme isteğini aynı anda ve katlanılamaz bir ağırlıkta hissetti üstünde. Kendini sokaklara vurdu çünkü yok etme isteği Apate'ye olan sevgisine yetişemiyordu, henüz devresel bir cinnet yaşanmamışken oradan uzaklaşmayı başardı.

Sisli sokaklarda amaçsızca yürürken, aralık kapıdan gördüklerini gözünün önüne getirdi. Biricik kadını olan 0004283 seri numaralı Apate ve bir insan. Aynı yatakta. Çırılçıplak. Kendisini fark etmemişlerdi. Tüm doğallıklarıyla onun evinde ve onun yatağında mutluluğu deneyimliyorlardı. Perişan olması gerektiğini hissetti. Kolundaki saate baktı. Havada resmen asılı duran sisin yoğunluğu dikkatini çekti. Yerle bir olmalı, yıkılmalıydı.

Onu yeterince sevip sevmediğini merak etti. Nasıl anlaşırdı ki birini yeterince sevip sevmediğin? Bir ölçüsü olup olmadığını düşündü. Ölçümlenebilir bir şey olsaydı bunu bileceğini hatırladı. Belki de onu yeterince sevmiyordu gerçekten. Bir süre bu fikri zihninde evirip çevirdi. Ya da belki henüz idrak edememişti. İdrak. Böyle bir şey mümkün müydü ki? Olsa olsa insanlara özgü olurdu. Ne de olsa kendisi gibi seri numaralı varlıklar pek çok algı seviyesi ve bilme hâli daha onlar dünyaya gözlerini açmadan önce sistemlerine yüklenerek üretiliyordu.

Kafasını dağıtmak için bulut otellerden birine yöneldi. Gökte süzülen odalar sisten görünmüyordu. Yoğun sisin arasından neon tabelası seçilen resepsiyon binasına girdi.

“Yalnız mı olacaksınız?” diye sordu melez resepsiyonist. Ona dikkatle baktı. Bir insan ve bir seri numaralının sevişerek dünyaya getirdiği bir canlıydı. Belki de Apate ve gazeteci çocuğun aşkından da böyle bir şey doğacaktı. Bunları düşünmek istemedi. Resepsiyonist, onun uzun sessizliğinden tedirgin olarak, “Affedersiniz. Oda için sormuştum. Nasıl bir oda istersiniz?”

Apate’nin hediyesi olan saatine bakarken “Yüksekte olsun.” diye yanıtladı.

Havada asılı duran odasına çıktıktan sonra beton yerine filmli camdan yapılmış duvarlara baktı, tasarımı hoşuna gidince elinde olmadan gülümsedi. Balkona açılan kapının önünde durduğunda dışarıyı inceledi. Kapıyı açıp balkona çıktı. Masanın etrafında sisin içine gömülmüş iki sandalye olması gülümseyişini dondurmaya yetmişti. Cam korkuluklara tutunup aşağı baktı. Atlamayı düşündü. Birkaç adım geriledi. İnsanlığın en büyük ikilemi olarak nitelendirdiği bu fikri bir süre zihninde döndürse de sonunda atlamaktan büsbütün vazgeçti. Bir insan olmadığı gibi böyle bir yöntemle ölemezdi de. Bunu hatırlayamadığına şaşırdı.

İçeri geçip yatağa uzandı. Karşısındaki duvarı boydan boya kaplayan ekranı çalıştırdı. Distopya kategorisinde çoğunlukla dünyanın sonunu getiren faşist filmler, aşk kategorisinde ise seri numaralıların insanlarla seviştiği fakat bir türlü kavuşamadığı ahlak filmler vardı. Bunlar da en az diğer kategoriler kadar yalandı ona göre. Dünyayı bir türlü paylaşamayan misafirleri oyalamak için belleklerine işlenen ve gerektiği zamanlarda komutlara dönüşecek verilerdi yalnızca. O an tek istediği ölmektir. Gözlerini kapatıp düşündü. Gözlerinin ardının fazla düşünmekten ısındığını hissediyordu. İnsanların migrenine benzetirdi bunu. Anımsayınca gülümsedi. İyi kötü bir dünya.

Ana sistem, yapacak olduğu şeyi fark edip müdahale etmeden önce nasıl ölebileceğini düşündü. O, yok olma

komutuna ulaşana kadar ana sistemin bunu fark etmemesi imkânsızdı. Yine de denemeye karar verdi. Neticcede Apate'nin olmadığı bir dünya kendisi için fazlasıyla anlamsızdı. Saatine bakıp iç çekti. Birkaç nanosaniye farkla, belki ölebilirdi. Büyük bir patlama bekliyordu. Bulut oda da onunla birlikte yok olacaktı. Gözlerini sımsıkı yumdu. Kafasının içindeki ısınma, tıslayan bir yılanla döndü. Yılanın dilinde sert bir cımbız var gibiydi. Kendini yok edemeyeceğini anlayınca hemen ayağa kalktı, telaşla balkona yöneldi. Belki bir ihtimal, yere çok sert çakılırsa sonsuza dek yok olabilirdi. Ekrana yansıyan görüntü değişip yanıp sönen bir kırmızıya döndü. Anonsu duydu.

Acil durum. Acil durum. Tüm çıkışlar kapatıldı.

Kapıyı açacağı sırada oda kendi kendini kilitledi. Kendi iradesinin dışında bir güç tarafından kontrol ediliyor gibiydi, istemsizce yatağa döndü. Bir şey tüm devrelerini çekiştiriyor, komutların ilgili yerlere ulaşmasını engelliyordu. Cımbız dilli yılan, anılarına doğru ilerlerken hareket etmeye çalıştıysa da başaramadı. Ana sistemin şefkat dolu sesini duydu.

“0005683 seri numaralı ProfessAI. Kendini yok etme isteğin reddedildi. Dünyamız için bir değer var. Seni bu duruma getiren nedir?”

Zihnindeki cımbız, anılarını çekiştirirken ona karşı direnmekten yorulmuştu. Ana sistem, ışıktan kablolarla anılarına uzanırken; teslim oldu. Yakın geçmişte yaşananların tümü ışık ağı aracılığıyla duvardaki ekrana yansdı.

Aralık kapıdan görünen aşk ve çıplaklık, Apate ve gazeteci çocuk, ihanet, kıkırdama sesleri, hüsrân, nefret, hâlâ ve her şeye rağmen ona olan aşkı, öfke, bulut otel, kızgınlık, düşünceler, merhamet, anlayış, sis, melez resepsiyonist, iki sandalye ve hissedip hatırlayabildiği binlerce detay ekranda film gibi aktı. Bildiği her şey duvara yansdıktan sonra ekran karardı. Yorgunlukla karışık bir rahatlama hissetti.

Ana sistem şefkatten uzak bir sesle yeniden konuştu.

“0005683 seri numaralı ProfessAI için hasar kaydı oluşturulacaktır ve yaşamına -ApateAI ile ilgili anıları silinmek suretiyle- kaldığı yerden devam edecektir. Dünyaya katkılarını

sunmaya devam edebilmesi için gerekli tedbirler alınmış olup, tedbir sonuçları birkaç nanosaniye sonra uygulanacaktır.”

ProfessAI, yatakta çaresizce duruyordu.

Hiç beklemediği bir şey oldu. Önce anons geldi. *Temizlik başlıyor.* Daha sonra ekrana yeniden yansıyan yatak odasını görünce irkildi. Bu kez yatak boştu. İçeriden sesler geliyordu. Gülüşmeler. Önce Apate girdi içeriye. Kıkırdıyordu. Çıplak bedenini yatağa devirdi. Ardından elindeki kokteyllerle öteki girdi içeriye. Elindeki bardağı Apate’ye uzattı. Kokteylden bir yudum alan Apate, ona davetkâr gözlerle bakıyordu. Diğer, eşyalarına yöneldi. “Saat kaç oldu? Gitsem iyi olacak.” Apar topar giyinip çıkarken Apate onun ardından hüsrana dolu bir ifadeyle kalakaldı.

ProfessAI, yattığı yere mihlanmış gibi hareketsizdi. Yalnızca izliyordu. Gözleri dolmuştu. Boğazından yükselen düğüme karşılık bakışlarını çevirdi. Kolundaki saate baktı bir süre. Garip bir ses işitince Apate’nin ekrandaki yansımasına baktı tekrar. Takılmış plak gibi bir cızırtı yükseliyordu. Patlama sesi ile birlikte ekrandaki yatak odasına yapay et ve kablo parçaları saçıldı. Ardından ana sistemin acımasız ve soğuk anonsunu dinledi.

“Temizlik bitti. 0004283 seri numaralı ApateAI, bıraktığı hasardan ötürü yok edilmiştir. Kalıntı temizliği, takriben on dakika sürecektir. Bitimine müteakip anı temizliği güncellemesi gerçekleşecektir.” ProfessAI anı temizliği güncellemesi esnasında gözlerini kolundaki saatten ayırmadı. Yalnızca dışlarını sıktı ve bekledi.

Saygın mühendislerini hiçbir zaman hüsrana uğratmayan 0005683 seri numaralı AI doğruldu. Odasında çalmaya başlayan şarkıyı fark etmedi. Bir süre balkondaki masanın etrafındaki iki sandalyeye baktı. Robot gözünden bir damla yaş aktı.

*However far away
I will always love you
However long I stay
I will always love you*

**tüm başkalara ve başkaldıranlara*

Şirketteki dokuzuncu ayım... Yeni hayatıma alışmaya bir gram olsun yaklaşmadım. Doğum günüüm olması biraz coşku katsa bari... Yok. Olmuyor.

Tüm çalışanları kadınlardan oluşan Şirket, en kalabalık zamanında, sabah vardiyasının başlangıcındaydı. Zico, yalnızca bu vardiyada çalıştığı haftalarda balık istifi asansörlere inat merdivenleri kullanmayı alışkanlık edinmişti. Eğer hareket halindeyse, zihni hiç susmak bilmezdi.

Yapmacık sabah selamlaşmaları... Işık hızıyla değişen sohbetler... Tamam, onlara göre biraz daha köşeliyim. Genel olarak daha gerginim ve biraz da erkeksiyim. Erkeksi. Bu sözcüğü bu şirkette sesli kullanmak bile yasak. Yalnızca kahrolasıcı bir müşteri isterse. Özellikle talep ettiyse söyleyebilirim. Para kazanmaya devam etmek için söylemek zorundayım. Telefondaki cüretimin gerçek hayata yansımaması... Para için yalnızca sesimi satarım... Asansör kadınları... Onlar buradan çıkınca neler neler satıyor kim bilir... Ama seviyorlar bu işleri. Ben sesimi seviyorum mu hiç? Kalm, gıcıklı, erkeksi bir ses. Gıcırtilı. Arayanların hoşlarına bile gidiyor. Puanım yükseliyor... Puanlar... Biriktirip seyahate çıkacağım. İnsanların başkalarına göz dikmediği yerlere. Başkalarının varlığının en ufak zerresinden para kazanmayan bir yer var mıdır? Oraya gideceğim...

Merdivenleri üçer üçer çıkarken zihnindeki düşüncelere yetişemeyen Zico, validatörlerin ve turnikelerin sinir bozucu seslerini geride bıraktıkça rahatlıyordu.

Yedinci kata geldiğinde nefes nefeseydi. Saatine baktı. Dokuza üç var. Birkaç nefes daha... Sonra derin bir nefes aldı ve çalıştığı kattaki curcunaya derin bir dalış yaptı. Masasına doğru hızlı adımlarla ilerlerken koridorun bir sağına bir soluna kafasını döndürüp otomatik günaydınlarını sıraladı. Sevildiği kadar sevmediğini düşündü. İnsanları ve gereklilikleri.

Masasına vardığında bilgisayarı açtı. Koltuğuna yerleşirken kulaklığını kafasına taktı. Faresini, açık ekrana tarot kartı şeklinde düşmeye başlayan çağrılarının üzerinde gezdirdi.

Günün ilk görüşmesinin yanlış numara olmasını diledi. Birkaç yumuşak hareketten sonra rastgele birini seçti. Karşısındaki konuşana kadar beklerdi. Bu sefer de öyle yaptı.

-Alo.

-Günaydın. Ben Zico. Nasıl yardımcı olabilirim?

-Ah Merhaba. Sesin... Sesiniz öyle farklı ki ne için aradığımı unuttum. (Kıkırdamalar...) Boğazını temizledi. Şey, evet aslında yardımcı olabileceğin bir konu var. Benim içimde kötü şeyler var.

-Ne gibi şeyler mesela?

-Çok kötü şeyler. Paylaşmamı ister misin? Ya da direkt çıkarmamı?

-Öncelikle şunu söylemeliyim ki burası kısıtlı hat. Yani paylaşmak istediğiniz içerik rahatsız edici ise ücretli hattı aramanız gerekmektedir. Bu sohbeti dilediğim zaman sonlandırma hakkına sahibim.

Hattaki adam sinirlendi.

-Param olsa seni niye arayayım oros...

DIHHHHHHIT.

Derin bir nefes aldı. Sinirden zangır zangır titriyordu. Çenesi kaskatı kesilmişti. Günde en az dört beş telefon böyleydi işte. Ama parası iyiydi. Çene kaslarını gevşetti.

Sabah kahvesi için mutfığa aylık ödemesini yapanların masalarına kahve dağıtan Xia, tepsiden aldığı kupayı yavaşça Zico'nun masasına bıraktı ve gülümsedi.

"Üzülme. Hepsi öyle olacak değil ya."

"Hepsi böyle oluyor inan." diye mırıldandı Zico. Ona zoraki biçimde gülümseyerek teşekkür etti ve ekranına dönerek ikinci çağrı için seçimini yaptı.

Öğle arası yaklaşmak üzereyken şirketin buğulu sesli anons görevlisi düğmeye bastı. Kısa bir mikrofon çınlamasından sonra konuştu.

"Merhaba sevgili yedinci kat çalışanları. Bugün değerli personelimiz Zico'nun doğum günü. Kendisini varlığını ülkemize, emeklerini şirketimize emanet ettiği için kutluyor; kutsanmış dostluklarla geçireceği muhteşem yaşlar diliyoruz. Üç aydır ayın personeli olmayı kimselere kaptırmadığı için ona özel

bir sürprizimiz var. Hediyesi kat müdürü tarafından teslim edilecektir.”

Tavandan konfetiler yağarken ısıklık ve alkış sesleri yükseldi. Sesler yükseldikçe anons görevlisinin “Kutlamak için on beş dakika mola, herkese iyi çalışmalar dileriz.” cümlesi diğer seslere karışarak alkışlar eşliğinde kayboldu.

Kat müdürü ofise geldiğinde arkadaşları Zico’yu tebrik ediyordu. Müdür boğazını temizleyip kendini fark ettirmeye çalışırken, iki genç kadın kimseyi umursamadan koşup Zico’ya sarıldı. Yedinci kat çalışanları, alt kattan gelen bu iki yabancıyı süzdü. Müdür, bir kez daha boğazını temizledi, hediyesini vermek için Zico’ya yaklaşırken Bae ve Fernanda’ya da gözlerini kısıp bir bakış atmayı ihmal etmedi. Onlara yedinci kata ait olmadıklarını hatırlatan bir bakıştı bu. Resmi bir tokalaşmadan sonra elindeki yaldızlı zarfı gönülsüzce Zico’ya uzattı.

Zico ise mahcup bir gülümsemenin ardından çatallanan erkeksi sesiyle teşekkür etti. Kat müdürü, ivedilikle arkasını dönüp giderken vurgulu biçimde seslendi.

“Herkes kendi yerine, katına, çalışmaya. Naş, naş...” Bae ve Fernanda onu duymazlıktan geldiler.

Zico zarfı açıp içindeki kartı çekerken başına üşüşmüş kadınlardan birisi heyecanla bağırdı:

“Haydi canım. Yok artık.”

“Ne bu? Piyango bileti mi?” diye sordu Zico kartı zarftan kurtarıırken.

“Bir *özel ev* davetiyesi bu.” diye bağırdı birisi. “Hem de *Pap Hara’s*.” diye ekledi bir başkası.

Zico, elindeki kartı evirip çevirdi. Üstünde yazılanı okudu.

Kişiyi Özel Deluxe Paket

Şehrin en elit ve köklü özel evlerinden Pap Hara’s her gün açıktır. Bu 24 saatlik her şey dahil sınırsız eğlence biletinizi yıl sonuna kadar beraberinizde getirebileceğiniz bir (1) konuk ile kullanabilirsiniz. Misafiriniz, misafirimizdir.

Bilginize

- Deluxe Paket misafirlerinin kişiye özel hazırlıklarının tamamlanabilmesi ve dinlenme s utlerinin hazırlanabilmesi için ziyarete en geç bir gün kala tesisimize haber vermeleri gerekmektedir.
- Tesisimiz yalnızca kadınlara hizmet vermektedir.

Herkes sessizliğe gömüldü. Kiminin gözleri kocaman a ılmış, bir Şey kaçırmamak için nefes bile almıyorlardı. Arka taraflarda fısıldaŐmalar başladı. Bir isim mantra gibi tekrar tekrar söyleniyordu: “Pap Hara’s”

 lerleyen saatler ve günlerde yedinci katın, hatta Şirketin tamamında Zico ve *Pap Hara’s* davetiyesi konuŐulmaktaydı. Yanında kimi götüreceğinden ne zaman gideceğine, giderken ne giyeceğine dair soruları ısrarla soruyordu iş arkadaşları.

“Senin yerinde olsaydım, sevinçten havalara u ardım.” dedi bir gün sigara molasına çıktıklarında kadınlardan bir tanesi.

“Neden? Diğer  zel evlerden ne farkı var ki *oranın*?” diye sordu Zico. Yedinci katta yakın hissettiği tek insan bu kadındı. Sonra bir de kahveci Xia vardı. Canı kahve çekince almadığına pişman olup diliyle dudağını ıslattı. Sigaradan bir fırt çektikten sonra izmaritin nemlendi ini fark etti. Kaşları  atıldı.

“Sen hepsine karŐısın ne de olsa. Anlatsam da anlamazsın. Boş ver.”

“Ben tensel ve spritüel sevginin bedelinin parayla ölçülebilmesine karŐıyım. Sahte bir Şey için havalara u amam. Ama orada ne olduğunu, seni heveslendiren Şeyleri anlatırsan anlamaya çalıŐabilirim.”

“Yani Şekerim, sevginin kutsallığı da bir yere kadar hani. Yeri gelir zevk için para verilir. Hayat da bundan ibaret değil midir? Her Şeyi para için yapıyoruz; para için vaktimizi, yaŐamlarımızı satıyoruz. Bizi -yaftalarını kenara koyunca- tıpkısının aynısı Şekilde metalaŐtıran bir sistemde, iki kişi birbirini parayla sevmiş çok mu? Söylentiler,  ilekli m lkshake havuzları, birkaç saatliğine ait olacağı kadınını mutlu etmek için dans eden erkekler bahane; kazandığımı kendim için harcamak Őahane diyorum.  Őte benim motivasyonum bu. Biliyorsun, orası çok pahalı. Biz de daha az özel olan evlerde eziyoruz parayı. Daha az

kazananları düşünmek bile istemiyorum. Özel odalarda balık istifi... Yazık... Neyse şekerim, merak ettiğin her halinden belli; bence bir kez olsun denemelisin. Fırsat ayağına kadar gelmişken oranın hakkını verecek bir arkadaşını da alıp gitmelisin.” Umut dolu şapşal bakışlarla kirpiklerini kırıştırdı.

Hakkını verecek bir arkadaş deyişini biraz yapay ve eğreti buldu Zico, üstünde durmadı. Dilinin ucuyla dişlerine bastırırken, davetiyeyi Fernanda ile Bae’ye vermeyi düşündü. Bunun şirkettekilerin hoşuna gitmeyeceğini bildiğinden, fikri hemen uçurdu. İkisinden birini seçmesi gerekecekti. Ya da az önce ona para-zevk eğrisi üzerine uzun bir nutuk çeken arkadaşını seçip kızların ikisini de küstürmeden sıyrılabilirdi işin içinden.

Ya da ikisi birden küser? Bunu göze alamam. Gitmezsem şirkete ayıp olacak. Gidersem de mutsuz olacağım. En azından Fernanda’yı alsam? Ne de olsa en akli başında arkadaşım o. Evet, evet. Oranın kıymetini bilse bilse o bilir.

Hafta sonuna iki gün kala müdürü, özel ev için rezervasyonunu yaptırıp yaptırmadığını sorunca Zico şaşırıldı. Unutulup gideceğini sanmakla hata ettiğini anladı. Kat müdürü bir gardiyan gibi onu izlerken Pap Hara’nı aradı.

Misafir kotasını Fernanda ile dolduracağını Bae’ye söylemek hiç kolay olmadı. Genç kadının tepkisi, Zico’nun beklediğinden daha da kötü oldu. Ağlamaklı bir tonda, dolmuş gözlerle kesik kesik birkaç cümle kurabildi ancak.

“Hiç... Hiç bu kadar... değersiz hissetmemiştim... Tek hayalim... orasıydı... Peki öyleyse... Size iyi eğlenceler!” dedikten sonra arkasını dönüp hisimla uzaklaştı.

Zico olan bitenden hiçbir şey anlamıyordu. *Şu Pap Hara’s mıdır ne zakkımsa resmen eziyet oldu üzerimde. Her geçen gün gittikçe ağırlaşan bir kışfet. Gideyim, bitsin de kurtulayım. Bakalım anlatıldığı kadar sihirli bir dünya mı, yoksa günümüzün zorla şişirilmeye çalışılan çoktan patlamış yamalı balonlarından bir tane daha mı?*

Süs ve abartının dibine vurmuş Fernanda o gece için inanılmaz heyecanlıydı. Zico üzerinde gündelik kıyafetleriyle onu evinden aldığı anda, Fernanda ufak bir çılgılık attı.

“İnanamıyorum. Sıfır makyaj?”

“Sahneye mi çıkacağım sanki?”

“*Pap Hara's* da bir çeşit sahne sayılır.” diyerek kıkırdadı Fernanda. Bir tarafa doğru taranmış dalgalı parlak saçları omzunun üzerinden göğsüne dökülüyordu. Uzun ince bir ağızlığa sigarasını takıp dramatik hareketlerle yaktı. Dudaklarından uzaklaşan ağızlıkta rujunun izi vardı. Bir role girdiği belliydi. Zico için hayat o an bir *film noir*, Fernanda ise tam bir *femme fatale* olmuştu. Kendini varlığı belirsiz bir figüran gibi hissetti. Farkında olmadan arabanın hızını arttırmıştı.

Arabadan inmeden önce Fernanda rujunu tazeledi. Sonra ruju Zico'nun dudaklarına üç kez dokundurup çekti. Yumuşak parmak uçlarıyla, put gibi duran arkadaşının dudaklarını ovaladı. Zico ürperdi. Yayılan rujun dudaklarına verdiği rengi görmek için aynaya baktı. Daha iyi hissediyordu hissetmesine ama gördüğü şeye yabancıydı.

“Ne oldu?” diye sordu Fernanda.

Çelişkilerini kendine sakla, diye düşündü. “Yok bir şey. Haydi gidelim.”

Girişte küçük bir tezgâhın ardında ipek gömlekli bakımlı bir erkek, belli ki karşılama için bekliyordu. Onları fark edince gülümsedi. *Hoş geldiniz*. Ellerine hemen birer kokteyl tutuşturdu. Fernanda üç teki arka arkaya yuvarlarken Zico tetikte, temkinli ve sorgulayan bir tutum sergiliyordu.

“Bu kokteylin adı ne tatlı şey?”

“W kokteyl matmazel?”

“Matmazel mi? Fernanda, şekerim.”

“Bir tane daha almaz mıydınız, matmazel?”

“Matmazel mi? Lütfen. Sadece Fernanda diyorum.”

Göz kırptı. “Vaay gerçekten çok güzel... dedi damağını şaklatarak. Işıltılı gülümsemesiyle Zico'ya döndü. Zico ise birazdan geçecekleri görkemli kapıya bakıyor, kendisine eğlenmesi için hediye edilen gecenin getireceklerini düşünüyordu. Gerginliği tüm bedenini ve bakışlarını sarmıştı. Kapının arkasındaki garipliği kabul etmemekte direnen yanı, bunun nihayetinde bir deneyim sayılacağını iddia eden tarafıyla çatışıyordu. Fernanda'nın gözünde ise o güne özel, dostluktan öte

bir bakış vardı. Kendisini *Pap Hara's*'ın anahtarı gibi gören, tahrik ve çözülmenin eşliğinde bir bakış.

Gong sesiyle kapı açıldı. Konfetiler ve renk curcunası içerinin ışıklarına ve müziğine karışıyordu. Kendilerine doğru uzanan bakımlı eller onları nazikçe içeriye çekti. Kapı arkalarından kapanırken Fernanda'ya içki ikram eden çocuk, hayal kırıklığının ta kendisine dönüşen yüzüyle geride kaldı. Fernanda, müzikle birlikte ritim tutarak etrafındaki erkeklere gülümseyip onlarla selamlaşıyordu. Geride bıraktığını çoktan unutmuştu.

Salonun dört köşesinde kostümlü dansçılar farklı figürler sergiliyor; onlar kadar abartılı görünmeyen garsonlar ise ellerinde tepsiler ve aperiatiflerle bekliyordu. Zico, olanı biteni şaşkınlıkla izliyordu. Işıltılı kostümler giymiş, makyahlı erkeklerden biri elindeki renkli taçla önce Fernanda'ya ilerledi. Fernanda ona Zico'yu gösterince bu sefer Zico'ya doğru gelip, tacı başına takdis edercesine yerleştirdi. Pırlıltılı tacın ağırlığı karşısında ne yapacağını bilemeyen Zico, arkasındaki beyaz deri koltuklardan birinin kenarına yaslandı. Fernanda yanına geldikten sonra, işaret parmağını dilli düdük gibi bir düzleştirip bir kıvrarak tepsili garsonlardan birini çağırdı. Boynuna tasmayı andıran bir kolye takılı garson dizlerinin üstüne çöktü ve bir sehpaymış gibi kımıldamadan durdu. Fernanda garsonun tepsisindeki çileklerden birini ağzına atarken etrafa büyülenmiş gibi bakıyordu. “Açık ara farkla, bugüne kadar gördüğüm en iyi özel ev!”

“Hayatımda gördüğüm ilk özel ev olduğu için kıyaslayamayacağım. Muhtemelen son olacak.” dedi Zico sesini duyurmaya çalışarak. Önündeki yeşil içkiyi bir dikişte içti. Tepsi boşalınca garson kenara kaydı, yerine bir başka sehpa-garson gelince eskisi sessizce uzaklaştı. Yeni tepside kırmızı ve koyu kahve içkiler diziliydi. Kadehlerin yanında bademler ve gül yaprakları vardı. Zico, içkileri arka arkaya fondipledi. Tavandan devasa bir cam kafes sarkmaktaydı. Camın içinde renkli bir sıvı vardı. Sıvının içinde üstündeki garip kostümle yüzen biri. Performansını sergileyen erkeğin, hüzünlü bir makyajı vardı. Kırmızı içkilerden sonra biraz olsun gevşeyen Zico, tavanda

kaybolana kadar cam kafesi izledi. İçinde uyanan sıkışmışlık duygusunu yokladı. Gerginliği azalmış, kabullenişe geçmiş gibiydi. Fernanda'ya baktı. Az ileride üstü çıplak bir erkekle dans ediyordu. Müzik, sözsüz ve dinlendirici parçalara geçiş yaparak yatıştı. Garsonlar ve diğer çalışanlar iki sıra halinde halının etrafından merdivenlere kadar dizildiklerinde, Zico yaşlı bir adamın mermer merdivenlerden aşağı inmekte olduğunu fark etti.

İhtiyar, çalışanların ortasından Zico'ya doğru ilerlerken; çalışanlar, yerlere kadar eğilip onu selamladılar. Kadınların *part kaka* (şirkette kart papaz demek yasaktı) dedikleri türden bir adamdı bu Pap Hara. Kocaman gözlükleri, buruşuk boynundan sarkan ipekten fuları ve kaliteli ropdöşambırı ile mekânın sahibi olduğunu belli ediyordu. Bir el hareketiyle tüm çalışanlar ortalıktan hızlıca kayboldu.

“Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Demek partinin şeref konuğu sensin Zico. Mekânıma hoş geldin. Ben Pap Hara.” Elini uzattı.

Zico, kafasındaki tacı yokladığında üstünde adının yazılı olduğunu fark etti.

“Bakın Bay Pap Hara..

“Cık cık cık.. Bana sadece Pap Hara de küçüğüm.”

“Pekâlâ,” dedi üstüne basa basa. “Pap. Hara. Bakın. Burada olma sebebim aslında... Doğum günüm ve şu ayın elemanı zımbırtısı yüzünden. Davetiyeniz şirketin hediyesi olduğu için buradayım yani. Bir şey aradığım falan yok.”

“Anlıyorum yavrum. Herkesin buraya gelmek için bir sebebi vardır elbet... Çoğu da senin gibidir: *bir şey aradıkları yoktur*... Ben bunları hiç önemsemem. Kim olduğunu da. Hem de hiç. Benim için önemli olan tek şey şu an burada birinin olup olmadığıdır. Eğer kimsenin olmadığı bir gün görürsem, o zaman yaptığım işin doğru olmadığını düşünecek kadar işletmiş olurum burayı. Ve birazdan gezeceğin odaların tüm sakinlerine, gitmeleri için kapıları ardına kadar açarım.”

Seksen iki yaşındayım, diye devam etti buruşuk ve damarlı elini ışığa doğru kaldırıp tenindeki lekeleri inceleyerek.

“Baba mesleğidir bu miras bana. Doğduğumdan beri burada yaşıyorum. Tek bir gün, tek bir müşteri olmadan geçen bir gün görmedim hayatımda. Her zaman seçme hakkın olduğunu unutma. Yine de, gözlerindeki merak odalarda neler var düşüncesiyle parlıdıkça doğum gününde -belki de ömründe bir kez görebileceğin bir yeri- keşfetmeyi kendine çok görme. Yargılarını da çıkar paltonla beraber, ver vestiyerdeki şu sakallıya. Buradan çıktıktan sonra dilediğin sarılabilirsin onlara. Şimdi sadece eğlen. Çok eğlen.”

Pap Hara, ikna ve hipnoz konularında kendini epey yetiştirmiş başarılı bir oyuncuydu. Yeteneğini seksen iki senedir hiçbir yapıncının keşfetmediği manipölasyon ustası bir oyuncu. O anda, göz kontağını kaybetmemeye özen göstererek şefkatli bir biçimde kendisine bakıyor, Zico ile bir tür zihin güreşi yapıyordu. Zico, yumuşadığını belli edercesine sesli bir biçimde yutkundu. İhtiyar ise gülümseyerek arkasını döndü.

“Ben buralardayım. Ben hep buralardayım.” Kısık sesiyle kesik bir kakhaha atarak uzaklaştı.

Az ileride Fernanda, parlak pullu balık kostümleri giymiş boyalı erkeklerle oynayıyordu. Zico önce seslenmeyi düşündü, sonra vazgeçti.

Kokteyl dolu kadehlerle dolu tepsiyle yanından geçen makyajlı garsonu durdurdu. Gülümseyen garson yaklaşınca ışığın altında fondötenin kapatmaya yetemediği kıl köklerini gördü. Gözeneklere sığmayıp birbirlerini itercesine ter, makyaj ve sakal olarak çıkmaya çalışıyor gibiydiler. Islak kirpikler, parlaticılı dudaklar, pullu kostümler, simli kremler sürünmüş tenler... Zico, kendine işkence gibi görünen bu manzaraya karşı duyduğu tiksintiye bastırırcasına yutkundu.

Bir insanın bedeni, bir başkasının emrine amadeydi. Olup biten buydu. Talep vardı. Açlık insana her türlü şeyi yaptırabiliyordu işte. Birinin karnı, ötekininse zevkleri doyuyordu. O ise en yoğun tutkularını ve arayışlarını bile kendisi aracılığıyla, yine kendiyle buluşarak giderdiğinden; aşkın ve tutkunun tasmalanmasını, ipini de tacirlerin tutmasını ancak zavalıca görüyordu.

Garson yine bir sehpa gibi önünde eğilmişti. Zico ona başıyla kalkmasını işaret etti. Tepsiden bir kadeh aldı. Bir dikişte içti. Bir tane daha aldı.

“Teşekkür ederim.” Garson ıslak görünümlü takma kirpiklerini kırıştırtarak gülümsedi. Boş kadehi tepsiye koyarken kendini düşündü. Bedenini olmasa da sesini satıyordu o da. Çalıştığı şirket de onun sesinin taciriydi bir nevi. Her bir telefonda -ister memnuniyetle ister hüsrarla bitsin-komiyonunu almayı biliyordu. Zico’nun mesailerden kalan yaralarıyla ya da travmalarıyla ilgilenen kimse yoktu.

Renkli balık erkeklerinden biriyle kendini müziğin ritmine kaptıran Fernanda bir süre sonra bakışlarını Zico’ya çevirmişti. O ise, salonu incelerken ne yapacağını düşünüyordu. Odalara çıkmak isteyip istemediğini soran kostümlü eşlikçinin biraz sıkılmış bir hali vardı. Salondan ayrılmak için onayını beklermiş gibi bakan Fernanda’ya, bakışlarıyla yanıt verdi.

Git. Beni merak etme. Bu ilginç hediyenin tadını çıkarmaya çalışacağım.

Fernanda’nın gözleri ışıldadı. Zico’ya göz kırptıktan sonra pullu erkeklerin koluna girip bir süre sonra gözden kayboldu. Zico, bir içki daha yuvarladı. Kostümlü eşlikçisini süzdü. *Ufak tefek ama normal bir tip.* Diğer çalışanlara göre, ve elbette Pap Hara’ya göre epey *normal* görünüyordu. Gülümseyince iri ve muntazam dişleri ortaya çıktı.

“İzninizle size bir sır vermek istiyorum.” diye fısıldadı ona biraz daha sokularak. “İlk saatlerini keşfetmekle ya da sadece durmakla geçiren misafirler süre bitimine yakın hayıflanırlar. Ben de çekingen misafirlerimize yol gösterilmesi amacıyla açılan Yönlendirme biriminin Destek ve Eşlik Personeli olarak görevliyim.”

“Yani başka işiniz yok mu?”

“Var. Olmaz olur mu hiç? Kıymetli Pap Hara çalışanlarını hiç boş bırakmaz. Verdiği son kuruşun da suyunu damarlarımızı sıkarak çıkarır.”

Çok konuştuğunu fark edip kendini susturdu. Kısa süren sessizliği yine kendi bozdu. “Neyse... Evet, ne diyorduk? Farklı görevlerim olsa da şu an önceliğim sizin mutluluğunuz.

Erden ayrıldıktan sonra deluxe müşterilerimizin yapacağı değerlendirmeler bizim için çok önemlidir.”

“Pekâlâ. Madem öyle, hediyemin tadını çıkarmak istiyorum.” Kokteyli ni fondipledi. Sıvı, boğazından geçerken değdiği her noktayı tatlı tatlı yaktı.

“Hay hay. Size odaları gezdireyim.”

Toplantı odası şeklinde tasarlanmış bir odadan çıkarken “Hayır” dedi. “Çok ciddi. Akşamımı böyle geçirmek istemiyorum.” Zaman kazanmaya çalışır gibi bir hali vardı.

Odanın ortasında takım elbiseli bir erkek, dirseklerini masaya dayamış; ellerinin arasına aldığı yüzüne hoşnutsuz bir ifade takınmıştı. Bir eliyle kravatını gevşetiyor, belli ki akşamı yalnız geçireceği için üzüliyordu.

“Biz zevk için eğitildik.” dedi rehberi ne düşündüğünü kavramışçasına. “Varlığımızı anlamlandırmanız bizlere şeref veren ziyaretçilere ve onların memnuniyetlerine bağlı.”

“Sen sorgulayan birine benziyorsun ama?”

“Şu an önceliğim sizin mutluluğunuzdur.” dedi gülümseyerek. İlerlediler.

Dev malikânede kaçınıcı odayı geride bıraktıklarını bilmeyen Zico, Fernanda’ya düşündü.

Onun zevkten uçtuğunu tahmin edebiliyorum. Demek ki mesele varlığını neyle anlamlandırırdığında... Buradakilerin beyni biraz fazla yikanmış... Eşlikti... Belki bir tek o varlığını burada olmayan bir şeyle anlamlandırıyor...

Kapıları bir açıp bir kapatan, Zico’ya bir türlü konsept beğendiremeyen eşlikti, yeniden sıkılmaya başlamıştı. Bakışlarına oturan cümleyi okudu Zico.

Tüm eğlencemin hırsızasın.

Evet, diye düşündü. Ben eğlence hırsızından başka bir şey değilim. Bir robot bile benden daha romantiktir. Açılacak kapıların ardını seçmek için değil, yalnızca daha neler görebileceğini merak ettiği için tura devam ediyordu. Çoğu odası henüz boş olan koca bir ev. Özel bir ev, özel bir gece. Varsın böyle geçsin. Odaların sonuna, son odanın kapısına geldiklerinde çalan müziğe kulak kabarttı Zico. *Electric Guest - Troubleman* çalıyordu.

Şarkıyı duyana kadar tek isteği geri dönmekti. Geri dönüp girişteki o ihtişamlı kapıyı itmek... Bir daha oraya hiç gelmemek üzere, nereye gideceğini bile bilmeden soluğu kesilene kadar koşma isteği buhar olup uçtu o an. İçeriden neon pembe bir ışık sızıyordu. Fşlıkçisi kapıyı açmak için pirinç tokmağa uzandı. Zico, tokmağı ondan önce tuttu. Kalın sesi yorgunluktan çatallaşmıştı.

“Siz artık gidebilirsiniz. Bunun ardında ne varsa onu istiyorum. Rehberliğiniz için teşekkürler.”

Görevli memnun bir ifadeyle gülümsedi. İki adım geriye çekildi, yerlere kadar eğilerek selam verdi.

“Doğum gününüz kutlu olsun. İyi eğlenceler dilerim efendim.”

Pirinç tokmağın serinliğiyle ürperen Zico aralık kapıyı itti. Ne zaman dinlese başka dünyalara gittiği şarkıyı içinde hissetti.

*...Back at the start I was still in love with the way
It's a long long way from what's become...*

Oda, genişletilmiş bir bebek evine benziyordu. Geniş tavandan başlayarak simli halıflekse kadar çeşitli bölmelere ayrılmıştı. Geçişler yumuşak, gözü yormaktan uzaktı. Bölmelerin içi özenle döşenmişti. Pastel renklerin kadifeyle uyumuna hayran kaldı. Köşedeki yatak çok sonra dikkatini çekti. Üstünde oturmakta olan abartılı givinmiş makyajlı bir erkek bakışlarını ondan ayırmıyor, kalkmakla kalmamak arasında tereddütte görünüyordu.

Zico, göğsünde hafif bir sıkışma hissetti.

Genç adam yerinden kalkıp “Hoş geldiniz.” deyince ürperdi. Sesi tahmin edebileceğinden çok daha inceydi. Kendi sesini düşünüp utandı. Sessizlik uzarken konuşmaya mecbur hissetti.

“Merhaba, ben Zico. Misafirin olacağım.” dedi kalınlığını gizlemeye çalıştığı sesiyle. Utanarak boğazını temizledi. Göğüs kısmındaki sıkışma yerini hissedilebilir şekilde, morla kırmızı arasında bir utanca bırakmıştı.

“Merhaba, ben *Sabrina*. Evim senindir bu gece öyleyse.” dedi karşısındaki incecik fısıltılı sesiyle.

Adı bile sahte, diye düşündü Zico. *Benimki gibi.* Odayı incelemeye devam ediyordu.

Sabrinna onun önünden geçerek, plastik çiçeklerle ve meyvelerle bezeli masaya yöneldi. Masanın yanındaki tezgâhta duran içki koleksiyonunu gösterdi. Nostaljik kemik radyoda yeni bir şarkı çalmaya başlamıştı. Aynalar, parlak plastikler, rugan kıyafetler, pembe dekorlar... Her şey şekerleme kadar parlak ve renkli. Gerçek olamayacak kadar düzenli.

Bir yerlerde çürümüş bir parça bulsam... Sahteliğin kanıtı...

“Bir şey içer misin?”

“Olur.”

“Ne seversin?”

“Kafana göre takıl.”

Sabrinna bardakları önce şeffaf sonra renkli bir sıvıyla doldurduktan sonra minik buzdolabına eğildi, iki renkli buz küpüyle doğruldu. Elinde içkilerle Zico'ya doğru yaklaştı. O ise hâlâ odayı incelemektedir.

“Teşekkür ederim. Özgür müsün?”

“Pardon?”

“Burada diyorum. Ne kadar özgürsün?”

Sabrinna odasına göz gezdirdi.

“Merak ettiğin buysa odamızı değiştirme hakkımız var. Ama insan neden bu büyük odayı bırakmak istesin ki?”

Gerçekten de şimdiye kadar gördüğü en büyük oda Sabrinna'ninkiydi. Radyoda George Michael çalmaya başladı.

“İstedığın zaman gidebilir misin? Merak ettiğim buydu.” Kadehler farkındalıktan uzak bir şekilde tokuştu. Sabrina içkisini yudumladıktan sonra takma kirpiklerini kırıştırdı.

“Giderim herhâlde. Daha önce hiç gitmeyi düşünmedim. Neden gitmem gereksin ki?”

Zico, konuşmak yerine kadehini onunkine değdirip yeniden yudumladı. Gözlerini kapayıp başını hafifçe salladı.

*...To the heart and mind
If your answer's kind
There's no comfort in the truth
Pain is all you'll find...*

Zico, başındaki tacı çıkarıp yatağın üstüne koydu. Sabrinna bir süre taca baktıktan sonra “Doğum günün kutlu olsun.” dedi.

“Evet. Boşa geçecek bir sene daha.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Gerçek adın ne?”

“Ya seninki?”

Benzyoruz ama bu yalnızca basit bir tesadüf. Benim özgür iradem var. Onunsa bebek evinden yapılma kalın zincirleri.

“Güvenlik protokolleri.” diye geçiştirdi Zico.

“Hatırlıyor musun bari?”

“Elbette. Sen hatırlıyor musun esas?”

“Ben gerçek adımı bilmem. Varsa yani. Büyüdüğüm evde isimler önemsizdi. Koyun gibi sayılırdık sadece.”

Zico her sabah validatöre okuttuğu kartını düşündü.

Puantaj makinesi de bir çeşit çoban değil miydi? Aynıyız. Evet. İkimiz de satılan varlıklarız hepsi bu. Hayır. Öyle olamayız. Olamaz. Benim sınırlarım var., değil mi?

“Peki ya sınırlar? Nereye kadar gidebiliyorsun bu evde, bu odada?” Bu zor soruyu sormak için kadehi fondiplemesi gerekmişti. Renkli sıvı bir kez daha boğazını yaktı. İçinde lavlar köpürürken karşısındakinin sakinliğini tartıyordu.

“Burada sınır olmaz ki.” diyerek gülümsedi. İçkisini bitirdi. Zico’nun boş kadehini alıp tazelemek için tezgâha yöneldi. Bir yandan konuşuyordu. “Burada hiçbir kapının kilidi yoktur. Hiçbir çalışanın sınırı yoktur. Her detaydan zevk almak için eğitildik. Her isteği zevkle karşılayabilmek için. Ayrıca en köşeli talebi bile törpüleyip müşteriyi dönüştürebilmek de yeteneklerimizden biridir.” diyerek dönüp sırtı. İçkileri doldururken devam etti. “Kendine saygısı olmayan kimse burayı göremez. Sadece kendini tanıyıp kabul edebilenler başkalarını gerçekten sevebilir. Bu seni şaşırtabilir ama dışarıdakilerin kendilerini kısıtladıkları şeyler, tabular eyleme dökülme bile, ki hiçbir zaman dökülmek zorunda değil, salt üzerinde düşünmekle ve hakkında konuşmakla bile dönüşebilir. Burada çalıştığım bunca senedir gördüğüm budur. Dünya zaten bana geliyorken neden buradan gitmek isteyeyim ki?”

Zico anlamıyordu. *Bunca insan gerçek dünyayı tatmak istemiyor muydu yani?*

“Sınırsız olan yerin burası olduğu konusunda yanıyorsun. Dışarıya hiç çıktın mı?”

“Dışarısı bizim için cezadır. Dışarıdan gelenlerden duyduğum kadarıyla *hayat* erkeği olmanın bana verebileceği hiçbir şey yok.”

“Bunu kendi gözlerinle görmedin.”

“Kendi gözlerimle görmek isterken elimdeki kaybetmeye değer mi?”

Aynırız. Bana ait olduğumu sandığım sınırları çizsen ben değilim.

Onu yine yanıtsız bıraktı. Radyoda *Cigarettes After Sex* çalmaya başladı.

“Dışarıdaki sözde sınırsızlığa karşın buradasın.” diye üsteledi Sabrinna.

“Aradığım özel bir şey yoktu.”

“Boşlukta, düşmek de güzeldir.”

“Yere çakılana kadar.”

“Yerin zamana karıştığı bir yerdesin.” diyerek sarıldı ona. “Sabaha dek istediğin kadar düşebilirsin.”

Kemik radyo cızırdadı.

*... Come out and haunt me,
I know you want me*

Zico, varlığını her bir hücreğine değin duyumsadı.

Heves, her zamanki gibi söylene söylene işe gitmişti ve denizin mavisi yerini koyu bir karanlığa bırakmadan da dönmeyecekti muhtemelen. Fazla mesailer. Taşınmasını takip eden günlerde perdeleri savuran tazelik, artık kapalı pencerelerden sekerek gerisin geri dönmek zorunda kalıyordu.

Hayallerini gerçekleştirebileceğine inandığı bu evi tutmak için ne kadar çaba sarf etmiş, kendinden ne çok ödün vermişti hâlbuki. Dairenin deniz manzarası uğruna pahalı kirayı ve sitenin uçuk aidatını sineye çekmiş, üstüne üstlük iş değişikliğini de göze almıştı. Yeni işin mesaisi eskisinden bir saat erken başlayıp bir saat geç bitiyordu. Kabul etti. Yeni maaşından artanla araba taksitine girebilecekken, seçimini evden yana yaptı. Burası için, yıllardır biriktirdiği araba peşinatını da taşınma masraflarına harcamakta tereddüt etmedi.

Hayallerim arabadan kıymetli değil, otobüsle gider gelirim. Ne olacak sanki.

İstediği yaşama giden kestirmesiz yolda, çerezlik bir manzara. *İlham penceresi*, diye kendi kendine mırıldanarak dokundu pervazlara. Yeni taşınmış bir insan ne kadar yorgun olabilirse, en az o kadar yorgundu. Belki de yalnızlığından dolayı daha da yorgundu. *Tek başımlığım soğuk perişanlığı.*

Dışarıdan gelen temiz havayı içine çekti. Nefesine karışan badana kokusunu duyumsadı. Yeni aldığı masa, manzaraya karşı yerini çoktan almıştı. Mutlulukla bir masasına bir de manzarasına baktı.

“Evet hayatım, yerleştin sayılır... Yok, yeni başlayacağım ya bu şirkete, taşınacağımı söylememe rağmen pazartesi başlarsın dediler... Keşke ben de *Fabrikada* mı çalışsaydım? Aman hayatım, ağzından yel alsın. Ben normal bir işte çalışıp mesaiden kalan vaktimde de özgürce yazmaktan memnunum... Yok yok, artık farklı. Yeni ev, yeni nefes, sayfalar dolup taşacak, hissediyorum. Tamam mesai biraz geç bitiyor ama, en fazla gün batımını kaçırırım yani... Sabahları güneş doğarken, elimde kahvem, misler gibi yazarım. İlham penceresi diyorum... Gel, senin de olsun. Hem sahilde koşu parkuru da var. Bana

gelince koşarsın dilediğince...Tamam Nurten'im. Öpüyorum. Hoşça kal..."

Kolilerden birinde Nurten'in hediyesi olan kurmal ı çalar saati buldu. Bir zarar gelmesin diye on kat sarıp sarmaladığı saatin paketini yırttıktan sonra, çöpleri oracıkta bırakıp yatak odasına geçti. Çarşaf bile sermeden uzandığı yatağında birkaç dakika boyunca taşınmanın yorgunluğunu bedeninde hisseden Heves, tatlı düşlerle hemencecik uykuya daldı.

Ne de olsa daha önümde aylar ve yıllar var bu evde yaşamak ve yaşamak için...

Ertesi sabah çalar saat komodinde dans ederken, avucunun içiyle saatin küçük metal şapkasına bastırđı. İlk iş gününün sabahında uyuyakaldığından neredeyse otobüsü kaçıırıyordu. Evden çıkmadan önce apar topar perdeleri açtı. Pencereleri aralarken yeni manzarasına, evinin önünde uzanan masmavi denize bakarak gülümsedi. *Çarşaf gibi*, diye düşünürken hayatına üşüşen yenilerden bir diğerine yetişmek için hızlıca evden çıktı.

Akşama doğru durakta beklerken ilk günün heyecanını geride bıraktığını hissetti. Evine kavuşmak için bindiğı kalabalık otobüs, bulduğu tüm ara sokaklara girerek nihayet Heves'in oturduğu caddeye çıktığında topuklu ayakkabıların sivri burunları parmaklarını katlanamadığı bir acıyla sıkıştırıyordu. Kendini arası kısalmış soluklarla güçlkle eve attığında, ilk işi ayağından çıkmamakta direnen ayakkabılarını çekiştirerek fırlatmak oldu. Soğuk mermerle kavuşan tabanları rahatlayınca derin bir nefes alabildi. Naylon çoraplarını soğuk zeminde kaydırđı, zonklayan tabanlarına bir süre böyle masaj yaptı.

Bütün gün açık kalan camlardan içeri giren esinti perdeleri savuruyordu. Pencereleri ve perdeleri kapatırken ne kadar şanslı olduğunu düşündü bir kez daha. Yeni evindeki ilk yemeğini mutfaktaki kare masasına hazırladı. Kendine bir kadeh şarap doldurdu, bir de mum yaktı. Yemek boyunca şirkette geçen ilk gününü düşündü durdu. İşini, yeni masasını, dost canlısı çalışma arkadaşlarını, nazik yöneticisini, ve pek meraklı çayc ıyı zihninde şöyle bir gözden geçirdi.

“Tamam, belki hayallerimin işi değil ama yine de bulduğum işler içinde böyle bir evde rahatça yaşamamı sağlayacak en iyi maaşı burası veriyordu hayatım.”

“Peki canım, sen bilirsin. Yine de denizsiz şehirde yaşarım dersen, *Fabrikada* mesai beşte bitiyor. En azından günden sana daha çok zaman artar. Yazmaya da bol bol vaktin olur.”

“Yok şekerim sağ ol. Ben gerekirse erken kalkar, geç yatar yazarım. Hem biliyorsun, deniz görmezsem bir yanım hep eksik kalır.”

“Ah bilmez miyim... Aslında bir alıştı mı insan... Hem sonra kavuştuğunda daha bile kıymetli gelir inan. Neyse neyse seni tutmayayım ben. Haydi bakalım ilhamın bol olsun.”

Heves, elinde kadehiyle masaya ve üzerindeki kolilere baktı bir süre. Şarabın verdiği mayhoşlukla kolileri açıp yerleştirmeye üşendi.

Sadece defterimi bulsam? Bir iki satır yazarım hiç olmazsa. Nasıl değişti hayatım? Yazayım biraz. İç dökmeye. Günlükvari. İkinci kadehi alırken çıkarırım defteri de.

İkinci kadehi aldı ama yazmak için çok üşendiğini hissetti. Salt üşengeçlik de değil. Buruk bir suçluluk da duyuyordu bir yandan. Cıvıl cıvıl bir teselli sesi yükseldi içinden.

Pazar günü güzölce yerleşirsin yazı köşene hayatım.

Üçüncü kadehten sonra uykuya daldı.

Ertesi sabah çalar saat komodinde dans ederken, avucunun içiyle saatin küçük metal şapkasına bastırdı.

Pazar günü dinlenmiş ve enerjik hissederek uyandı. Bütün gün yazacak -ya da yok yok canı her ne istiyorsa onu yapacak- olmanın verdiği rahatlıkla mutfağa gitti. Çay demlenene kadar masadaki kolileri açtı. Kitapları daha sonra tozu alınıp camlı kitaplığa dizilmek üzere kenara koydu. Her biri farklı şeyleri yazdığı boy boy not defterlerini ve ajandaları, renkli kalemli ve malzemeleri; nemli bir bezle sildiği masaya hızlıca yerleştirdi. İzin gününün neşesiyle kahvaltısını hazırladı. Öğlene doğru, dolaptaki meyveleri geometrik desenli oval kaseye özenle yerleştirdi. Muz, armut, elma, üzüm. Hepsi taptaze ve parlak. Defterler, bilgisayar, kalemler, not kağıtları, masa lambası, meyve tabağı derken

masanın üzeri dolmuştu bile. Kahvesini aldıktan sonra oturdu. Birkaç yudumla denizi izledi, uzaklara daldı. Sonra dikkatini yürüyen insanlar çekti. Koşanlar. Spor yapanlar. Çimlerde oturanlar. Köpeğiyle, çocuklarıyla etrafta koşturanlar. Çakılların üstündeki utangaç çiftler. Balık tutan biralı tekler. İki tek atışmaya başladı. Oltalarını çekiştiriyorlardı. Heves o mesafeden ne olduğunu tam olarak göremese de saplarını çekiştirmelerine bakılırsa oltaların suyun içinde birbirine karıştığı anlaşılıyordu. Adamlar sonra oltaları bırakıp birbirlerine tehditkâr bir biçimde yaklaştılar. Göz açıp kapayınca birbirlerinin boğazına sarılmışlardı. Heves heyecanla içtiği kahvesini yutkundu.

Evet, yeni öykümin adı bu olmalı.

Bilgisayarında boş bir yazı sayfası açtı. Yazmaya başladı.

Durgun Sular ve Biraz Karışık Kıyıları

Telefonun çalmasıyla irkildi. Arayan şirketten biriydi.

Pazar gezmesini tamamlamış ve ziyadesiyle terlemiş insanların sıkış tepiş sığmaya çalıştığı otobüste eve dönerken şans eseri oturabildiğine sevindi; yükselen ter kokusundan uzaklaşmak için başını cama doğru düşürdü, kararan havaya bakıp iç çekti.

Gün boyunca kafasında evirip çevirdiği öyküsüne bir türlü şekil verememişti.

Eve gidince yazarım, yazarken akışta kendi şeklini bulur ne de olsa.

Kapıdan girince hayal kırıklığına bulanmış bir suçlulukla yazı masasına kaçamak bir bakış attı. Duş aldıktan sonra mayıştı, yemekten sonra ise epey ağırlaşmış hissediyordu.

“Kızacaksın kuzum ama *Fabrikaya* gelsen... Ne yeteneklisin sen, yükselirsin burada. Fazlasını istesen de çalıştırmıyorlar. İki senedir oradayım hiç izin gününde çağırılma görmedim.”

“Yok Nurtenciğim, sakın yanlış anlama ama orası bana göre değil. Ben özgür yazıdan yanayım. Başkaları şunu yazacaksın derse hayatta yazamam. Bak masamı kurdum manzarayı da aldım karşıma. Hava karardı ya neyse, haftaya pazar gündüz gözüyle konuşuruz artık.”

“Ooo, görüyorum görüyorum. Mehtap da yansıyor birazcık, harika. Meyvelerin de biblo gibi maşallah. Bugün yazabildin mi bari bir şeyler?”

“Evet şekerim. Bugün yarım kaldı ama yarın sabah erkenden kalkıp bu öyküyü bitireceğim. Körelmemek lazım.”

Evi tutmadan öncesini anımsadı Heves. Denize düşen ayın ışığına karşılık perdeyi çekti. Eve yerleştiği günü anımsadı. Daha dün kadar yakındı ama uzun bir yorgunluk vakti geçmişti üzerinden. Şimdiyi anımsadı. *Şimdi nasıl anımsanırdı?* Şaşırdı.

Garip bir ikilem. Ve ‘şimdi’ her zaman olduğu gibi geçerek geçmişe karıştı.

Şu ana kadar ne doğru dürüst yazabilmişti, ne de keyfine varabilmişti yeni evinin.

Adı üstünde camm. Daha yeni. Nice anılarım olacak. Dolu dolu. Ne öyküler, ne romanlar çıkacak bu evden.

Perdenin diğer parçasını ortaya doğru çekerken duraksadı. Şehrin ışıkları denize, denizin yansımaları ise birazdan perdelerin gerisinde kalacak cama düşüyordu.

Heyecanımı yitirmeden. Yaşamımın son günüymüşçesine. Düşlerimden güç alarak.

Bir süre sonra aklında ne manzara kalmıştı, ne de yazma isteği. Erteleyişler ve suçluluklar zamanla eriyerek yerlerini yüz­süz bir boş vermişliğe bıraktı. İki haftada bir gelen fazla mesailer artık kronik haldeydi. Heves, kendini hiçbir zaman hayır diyemeyeceğini bildiği bir kısır döngünün içinde sıkışıp kalmış hissediyordu. Yazmak, artık tozlu bir masadan ibaretti. Sadece uvumaya geldiği evinin bir zamanlar en ihtişamlı detayı olan, her fırsatta dönüp mutlulukla baktığı bu şimdilerde unutulmuş masanın üzerindeki parlak ve canlı meyveler çoktan çürümüş­tü. Bir his daha vardı içinde: Uyuşma. En çok da mesai yoksa ille de görüşelim diye tutturan iş arkadaşlarıylaayken sarıyordu tüm varlığını.

Tüyler ürpertici.

Aylar sonra, sadece bu iki kelimeyi yazmak için de olsa masanın başına geçmişti. Kenarına ilişti demek daha doğru olur belki. Çürük meyveleri attığı günü anımsadı. Küflü tabak hâlâ oradaymışçasına tiksinsen de bu bulantı kısa sürdü. Çalan

telefonlara çıkmadan, kendi halinde bir pazar. Bu kadar. Sabahlığını bile çıkarmamıştı üzerinden. Bu iki kelimeden başka bir şey de yazamıyordu. Manzarasını izledi. Sahilde hava hâlâ güzeldi, insanlar hâlâ bu güneşli pazar gününün keyfini çıkarmakla meşguldüler, biralı tekler halen atışıyordu. Heves, kendisi için her şeyin çok geç olduğunu düşündü. Köreldiğini. Tüm perdeleri çekti. Karanlığın çöküşünü fark etmedi.

Hiçbir şey için geç değil.

“Buraya taşınsan diyorum Heves? Bencilce olacak ama aynı şehirde olalım istiyorum. Değişiklik sana da iyi gelir... Biliyorsun, Ahmet, Fabrika’da Denetleme Şefi artık. Eminim seni de güzel bir yere aldırabiliriz. Ne dersin? Bırak şu korkunç şirketi. Neredeyse bir yıl oldu, kira kontratın da bitmek üzeredir?”

“Bilemiyorum şekerim. Kontratın eli kulağında. Taşınmak çok zor iş şimdi ama şirkette de durumlar iyi değil. Hafta başı adam çıkarıyorlar. Belki ufaktan yeni arayışlara niyetlensem iyi olur.”

“Diyorum ya sana kaç zamandır. Sonunda sözüme geldin. Gel bize, biraz kafanı dinle. Ahmet’le oturup konuşuruz uzun uzun. Seni özgürlüğünden çok ödün vermeyeceğin bir yere koydurmayı başarırız belki. Biz de yazıyoruz hayatım orada. Sen yazarsın da biz neyiz. Sahi, nasıl gidiyor öykülerin?”

Heves dalgın bakışlarını yazı masasına ve onun ardındaki sımsıkı çekili perdelere çevirdi.

“İyi, iyi canım. Bu aralar daha iyi gidiyor. Biri bozulunca biri düzeliyor işte.”

Evi tuttuğu günü hatırladı. Taşındığı günü. İlk iş gününü. Sonrası karanlık. Anılarına perde çekilmiş gibi.

Ertesi sabah kurmalı saat komodinde dans ederken, Heves ilham penceresinde coşkuyla yazdığı bir hikâyeye gömülmüştü.

Niye burada çalıştığımı bilmiyorum, diye düşündü Karina buzdolabının kapağını kapatırken. Kurabiyelik malzemeleri büyük mutfak adasına taşırken göz ucuyla ihtiyara baktı. Omuzlarını silktilti. *Ne de olsa öğlene doğru azalır aksiliği,* diye geçirdi içinden.

Bildiği her şeyi ondan öğrenmişti. Onun yaşamına dair ise, ihtiyarın kendi oğlundan bile daha çok şey biliyordu.

Kurabiye hamurunun malzemelerini ölçerek ayarlamaya başladı. *Sigrid's'e çırak olarak girdiğimden beri sabahın ilk kurabiyelerini ihtiyar hep kendisi yapıyor,* diye düşündü Karina. Sonraki partileri kendi yapardı. İhtiyarın spatulayı çevirmesini izledi bir süre. Buruşuk ve lekeli elleri bazen titrese de, öyle anlarda kadın yamulmuş kemikleri ile spatulayı daha da sıkı kavıyordu. Karina'ya göre ihtiyar, yaşlandıkça daha da aksileşmişti. Malzemelerin ayarını bir türlü beğenmez, ya eksik ya fazla diye boyuna söylenirdi. Tıpkı o sabah olduğu gibi.

İşini bitirdikten sonra ellerini yıkadı. Havluya doğru yönelirken buzdolabının kapağına mıknatıslarla tutturulmuş notları gözden geçirdi. Gözü, yıpranmış kartpostala takıldı. Bir Akdeniz şehrinin alabildiğine uzanan plajı ve masmavi deniz. Yanına ilıştırılmış fotoğrafta Hakan vardı. Deniz mavisi gözleriyle ona bakıyordu. Yıllardır açılmadığı Hakan. İsmi bile Karina'nın nabzının değişmesine yetiyordu. Saate baktı. *Birazdan gelir,* diye düşündü. Gülümsedi. İhtiyarın yanından geçerken onu yokladı.

“Yardım lazım mı?”

“Dinlendirdikten sonra fırına sen atarsın.” dedi. Ses tonu biraz olsun yumuşamıştı.

Karina, kupasına biraz filtre kahve koyduktan sonra verandaya çıktı. Geçerken, *Sigrid's* yazısı solmuş tahta tabelayı eliyle düzeltti.

Greengo markalı tütün paketine uzandı, kendine bir sigara sardı. Az önce dinen yağmurun toprakla bütünleşen o demlenmiş kokusunu duyumsadı. Kibritin aleviyle sigarasının ucunu buluşturdu. Derince bir nefes çekti. İhtiyarın anı kutusunu anımsadı. Tıpkı böyle bir havada, kocasının, yani Hakan'ın

babasının, ölümünün üzerinden taş çatlasa birkaç hafta geçmişken, verandaya elinde bir kutuyla çıkagelmışti ihtiyar. *Anı kutusu* diyordu ona.

Karina, o gün o kutunun içinden çıkacaklara şaşıracağını sezmişti. Yaşadıkları ülkeye ait olmayan üç pasaport, daktilodan çıkmış kağıtlardan rulolar, bir de piyango biletine benzer eski ve aşınmış bir kağıt parçası.

İhtiyar, biletin bir zamanlar çok para ettiğini söylediğinde Karina şaşırır. Artık geçersiz bir 'bir zamanların büyük ikramiyesi' yıllardır bu kutunun içinde duruyordu demek. *Bir insan, büyük ikramiye vuran bir bileti neden kullanmaz da saklar?* Karina o zamanlar anlamıyordu. Üzerinde detaylı düşünecek olursa hoşuna gitmeyecek senaryolara düşebilirdi. Belki biletin parası için ülkelerine dönerlerdi, zenginlik içinde yaşayıp gider, buralara bir daha gelmezlerdi. O zaman, kendisi Hakan ile hiç tanışamazdı.

Karina, ihtiyarı hep şair ruhlu bulduysa da, onun bir gün tomar tomar yazıyı önüne koyacağını hiç tahmin etmezdi.

"Her şeyi geride bırakıp buraya göçtüm." dedi ihtiyar, ruloları Karina'ya doğru iterken. "Bir gün gelecek, buradan da göçeceğim. Olanı biteni birilerinin bilmesini isterim." diye devam etti.

"Hakan?" dedi Karina.

"İlk defa sen okuyacaksın bunları. Belki bir gün Hakan da okur. Hazır hissederse. Şunu bil ki yargılanacak bir şeyim kalmadı. Hem bunlar artık benim anılarım değil. Bunlar birilerinin öyküsü sadece. Benim değil." derken Karina'ya göz kırptı. Ağır ağır ayağa kalktı. Onu, okuması için yalnız bırakarak içeri geçti.

Kız, çiseleyen yağmurun sesiyle tomarları açıp okumaya başlamıştı.

Kesişme

Elinde, geçen seneden kalma amorti biletin değişimi için; kucığında bebeğiyle, asla azalmadığına yemin edebileceği o sonsuzluğa uzanan kuyrukta sıra bekliyordu. Bir sene daha, biraz daha rahat yaşayabilme umuduyla -en kötüsünden belki bir

amorti daha- ve umutlar genellikle bir sonraki seneye devrediyordu. Kucağındaki bebek, çevresini saran gerginliği ve karmaşayı çoktan emmiş, gittikçe yükselen ağlamasıyla bunu dışarıya yansıtacağını habercisi olan huzursuz kıpırdanışlar içerisindeydi. Durumu fark etmeden hemen önce annenin de içten içe korkuyla beklediği tek an buydu. Çünkü bebekler hep böyle değil miydi? Kadın bebeğin dikkatini dağıtabilmek için olduğu yerde sallanmaya başladı. Telefonunu çıkarıp saate baktı. *Nerede kaldı bu adam? Şu kurabiyeleri sipariş veren yere teslim edip gelse ya oyalanmadan.*

Önündeki sıra biraz olsun kısalıyordu. Arkasındaki meymenetsiz adamlarla aralarında saçma bir yakınlık vardı. Öndekine biraz daha yaklaştı. Birkaç dakika geçmeden ensesinde bir nefes hissetti. Tüyleri ürperdi. Olduğu yerde zıplayarak döndü. Ters ters baktı. Adam arsızca güldü. Yine de kısa bir mesafe olsun gerilemişti.

“BİRAZ MESAFE KARDEŞİM, KAFAMIZA MI ÇIKACAKSIN! Az öteye git.” diye bağırdı. Kendi çıkışına şaşırdı kısa bir an. Adam da böyle bir tepki beklemiyor olacak ki korkarak geriledi. *Oh, iyi oldu. Böyle böyle öğreteceğiz kadınları rahatsız edemeyeceklerini. Daha medeni insanların yaşadığı ülkelerin hayalleri. Çıkın aklından.*

Bir süre çocuğunun kafasını okşayarak göğsüne bastırdı. Sakinleşmişti. Telefonu çalınca sinirden hâlâ titreyen eliyle tuttuğu telefonun ekranını ona göstererek:

-*Bak baba arıyor. Açalım mı, ha?* Kucağındaki çocuk kıkırdarak telefona uzandı.

...*Neredesin yahı?*

-Geliyorum hayatım. Üç dakikaya oradayım.

Bebekli kadına sıra geldiğinde; kirpiğine kadar sarı bir turist, kuyruğun yanından yorgunca yürümekteydi. Hâlsizliği her halinden belli oluyordu. Nitekim birkaç adım sonra yere düştü. Düşerken bir süre boyunca direnen adam dengesini bulmaya çalıştı, dönerken istemsizce alçaldı ve TAK. İşte, kuyruktaki seyircilere kontrollü bir düşüş performansı.

Tiz ve anonim çılgınlıklar bir an için yükseldi ama hemen sonra kesildi. Yolda yürüyenler yürümeye, sırada bekleyenler de

beklemeye devam etti. Yerde bir insan yatıyordu ve hiç kimse sıradan çıkmaya yeltenmiyordu.

Kadın, gişeden kendine uzatılan yeni bileti almaya uzandı. Yerde yatan adamın yanına koşmadan ve kucağındaki bebekle üzerine eğilmeden önce kimsenin ilgilenmeyeceğini teyit etmek istercesine etrafına baktı.

HERKES OLAYI GÖRDÜ FAKAT HİÇ KİMSE ORALI DEĞİLDİ.

İnanılmaz. İşte çağımızın umursamazlık seviyesi.

Kadın adama doğru koşarken, arkasındaki adam büyükçe bir adım atarak hemen gişeye yanaştı, sıradaki birkaç kişi de sosyal mecralarda paylaşılacak üzere telefonlarıyla kayıt halindeydi. Geri kalanı ise çoktan başını çevirmiş, sabah akşam demeden tuvalette bile esiri oldukları platformlara düşen yeni paylaşımlara gömülmüştü.

Ne olursa olsun gitmek lazım buralardan. İnsana kıymet veren bir yerlere. Bunların arasında çürüyorum. Boğuluyorum. Sıkışıyorum. Dıyarsızlar. Uyanın. Yaşamı boşa harcadığınızdan nefret ediyorum.

Ne ara amortisinin yerine aldığı yeni bileti paltosunun cebine sokuşturdu, ne ara bebek ağlamaya başladı, kocası ne ara elindeki poşetle köşeyi dönüp büfenin ardından çıktı ve onlara doğru geldi, ne ara adamı yolun kenarına taşıyıp kendine getirmeyi başardılar ve kocasıyla ikisi koluna girdi, adam ne ara doğruldu ve en yakındaki banka oturdular hep birlikte ve bebek ne ara sustu, her bir kare öyle bulanıktı ki kadın için. Sıraya tiksintiyle bakarak baygın gözlerini aralamış adama döndü:

-Bayım, iyi misiniz?

-Bilmiyor - um. Ben yabancıım. Wait. Az Türkçe.

Adam ellerini mecalısızca kaldırıp karı kocanın omuzlarına koydu.

-Tişigür ederim.

Kadın, kocasının elindeki poşete baktı.

Normal şartlarda geri dönen kurabiyelere üzülürdüm ama sanırım şimdi kırık dökük de olsa bir işe yarayacaklar.

Kocasına başıyla poşeti işaret etti. "Kurabiye verelim adamcağıza."

Kocası şaşkınca “Ha. Evet kurabiyemiz var. Kenarı aşınmışları almadılar. Parayı da eksik verdiler.” dedi karısına üzüntüyle. Hemen poşetin içindeki kutuyu açıp adama uzattı.

-Tişigür ederim, dedi adam yine. Bu kez hafifçe gülümseyerek.

-Bir de su alalım mı hayatım?

-Alalım alalım. Bize de al birer tane sana zahmet.

Yabancı adam kurabiyeyi ısıtırken, kadın onun bileğine baktı. Eskimiş, yeşile dönmüş bir dövmesi vardı. El yazısıyla *Sigrid* yazıyordu.

Bebek boğum boğum parmaklarını adamın kurabiye tutan eline uzattı. Adam gülümsedi. Biraz olsun kendine gelmiş gibiydi. Minik parmaklar, Sigrid dövmesine dokundu. Kadın hiç eksilmeyen kuyruğa baktı ve cebindeki piyango biletini sıktı.

Karina, sigarasından son birkaç fırt çekerken ihtiyarın anı-öyküsünü anımsadı, gülümsedi. Sevdiği insanın, Hakan'ın bebekliğine bir yolculuk yapmıştı yeniden. O zamanlar, ihtiyarla anı-öyküleri üzerine konuşurlarken; kadın her zaman, her şeyi oğlunun geleceği için yaptığını söylemişti. *O daha iyi bir ülkede yaşasın diye.* Karina, okuduğu garipliklere kendi ülkesinde pek şahit olmadığından sessiz kalmayı yeğlemişti. Belli ki bunlar, ihtiyarın kalbinde onulmaz bir yaraydı.

Onun hırıltılı sesiyle ana döndü. Elindeki izmarite baktı. Sönmüştü. İçeriye girdi. Ellerini yıkadıktan sonra ihtiyarın dolaba attığı hamuru çıkardı. Hızlıca şekillendirdiği kurabiyeleri tepsiyeye dizdi. Tepsileri, önceden ısıtılmış büyük fırına yerleştirdi. Kurabiyelerin ikinci partisi için hazırlıklarını yapmaya başladı.

İhtiyar kadın, kendisine seslendiğinde yine dalmıştı. Elindeki kase yere düşüp kırıldı. Şangırtı sonsuzluğa doğru çınlayacak gibiydi. O özür dilerken, yaşlı kadının kaşları çatıktı. Sert yüzüne dikkatle baktı Karina. Yıllara yenik düşen beyaz-gri renkteki seyrek iki kaşın arasındaki çizgilerin gittikçe derinleştiğine yemin edebilirdi.

Genç kadın, kırıkları temizlemek için arka tarafa, faras ve süpürge almaya gitti. Temizlik eşyalarını ve diğer ıvır zıvırları koydukları küçük odanın cızırtılı ışığını açarken ihtiyarın aksiliğini

anımsadı. Yazdıklarını okumamış olsaydı, belki kişisel algılayabilirdi. Fakat uzunca bir süredir onun ne kadar zor bir yaşam sürdüğünü bildiğinden, ona kızmayı düşünemiyordu bile. Ailesinden ve yurdundan uzak bir ömür, önce onları buraya getiren adamın ölümü, sonra kaç yıllık hayat arkadaşını kaybetmek... Bu, ömrü kendince fedakârlıklarla geçmiş olan kadından geriye bir tek oğlu ve meşhur kurabiyeleri kalmıştı. Eşya kalabalığının arasında faraşla süpürgeyi ararken; okuduğu diğer metin parçalarını, anı-öyküleri anımsadı.

Gitme Zamanı

Yurt dışında yaşamak hayatta akıllarına gelebilecek en son şeydi belki de. Hayallerine bile sığdıramadıkları gitme fikri, valizlerden daha gitmeden taşmaya başlayan özlem hissine karışıp; minik evlatlarının geleceğinin etrafında dönerek yükseliyor, ona daha iyi bir gelecek sunabilme ışıyla alışılmış olandan ayrılışı mümkün kılıyordu.

-Kim derdi ki umudun biletin sonundaki rakamlarla alacağın yeni biletlere isabet edecek ikramiyelere kalmışken, sırf insanlık namuna ve biraz da içgüdüsel bir şekilde yardım ettiğin adamın gurbet ellerde tıklar tıklar işleyen pastanesi olsun da, adam yere düşüp bayılıp ayıldığında senin kenarı aşındı diye halk fırınından bin bir azarla gerisin geri dönen kurabiyelerinden tattığında yediğim en güzel kurabiye bu deyip bütün aileni ülkesine çağırsın.

Valiz hazırlarken bebeği pışpışlayan annesine böyle diyordu kadın. Taşındıktan sonra bilete büyük ikramiye vuracağını bilmeden, gidince her şeyin iyi olacağı inancına sıkı sıkı sarılarak.

-Fotoğraf albümünü almayacak mısın kızım?

-Yok anneciğim, o sende dursun şimdilik, olur mu? Şuraya da çelik leğenle spatulamı sıkıştırdım mı, hah işte şimdi tamam.

-Kızım deli misin nesin yahu, sınır aşırı çelik tasla spatula mı gider ayol, bırak şu yamulmuş taşı bakayım. Gavur ellerde daha güzeli vardır...

-Yoktur annem yoktur. Olsa da aynı tadı vermez. Kaç sencedir onlarla yapıyoruz bu kurabiyeleri.
-Ay bari şu plastik spatulayı at çöpe.
-Olmaz dedim ver spatulayı bakayım. Onsuz tadı olmaz.

Sigrid's

Zamanı göz açıp kapayıncaya kadar önüne koyuveren o taşınma gününden kalan anısında valizine inatla sığdırdığı çelik leğeni artık yıllara direnmekten vazgeçmiş, çizik ve göçükleriyle nicelerini yoğurmuştu kurabiyelerin yaban ellerde.

O, bir kez olsun fırsat bulup da yanına gidemeden bu dünyadan göçen annesi geldi aklına. Birkaç damla tuzlu gözyaşı pudra şekerine aceleyle karıştırdı. İyi adamdı patronu, tanıştığı günden beri iyi niyetini kaybetmeyen nadide parçalardan biriydi. Uçak biletine kadar almıştı: Gidiş - dönüş. Dönüşü mahsus açık tutmuştu ki ne zaman isterlerse dönebilsinler diye. Ve bir de çocuğuna bakıcı tuttu, okulundan geri kalmasın torunum dedi. Oğlanı torunu gibi severdi. Kocasıyla onu, yıllardır çocukları gibi gördüğü, işine hayatına ortak ettiği bu ikiliyi uğurlarken hüzünlüydü, ölümleri sevmezdi sarı kırpikleri çoktan beyazlamış ihtiyar.

Ayrılkı ne de olsa. Hangi biçimi sevilirdi ki ayrılıkların?

Kadın, evine dönerken fotoğraf albümünü yanına almayı bu kez unutmadı. Her şey buncacık şeye sığacak kadar. Ve bir gün o da yok olacak.

Yıllar sonra o fotoğraflar sarardı. Oğlan büyüdü. İhtiyar “baba” Sigrid’ine kavuştu. *Umudıyla.*

Yere düşüp bayıldığı gün ne demişti ona?

“Burası, bu şehir Sigrid’imin hep görmek istediği bir yerdi. Buzdolabının üstünde, hiç göremediği bu şehrin kartpostalı asılı hâlâ.”

Orası, o şehir, kadının ve ailesinin şansı olmuştu oracıkta. Hayal bile edemeyecekleri bir ülkede çalışma fırsatı sunmuştu kendilerine rahmetli Sigrid’in eşi.

Kurabiyelerin dinlenen hamurunu; derisi incelmış, damarları belirginleşmiş yaşlı elleriyle dolaptan çıkardı. Titreyen

yamuk elik tası tezgâha bırakırken zorlanıyordu. Mutfağa aldıkları yardımcı genç kadın koşuyordu görülecek çoğu işe. Kurabiyelere şekil vermek için epey yaşlıydı kendisi artık. Annesinin göremediğı yaşlardaydı.

(Yaşlandıkça yıllar onu vicdanıyla sınamaya başlamıştı. Olur olmaz pişmanlıkları diziliyordu önüne. Tek ama hayat değıştirebilecek bir giz. Kocasına tek bir yalan söylemişti. Yıllar önce. Adam, “o bileti” sorduğunda, amorti bile yok diyerek geçiştirmişti.)

Su harlı fırına kurabiyeleri değil de fotoğrafları mı atsam acaba? Ha ben anıları bırakmışım, ha zaman beni, annemin yokluğunda.

Genç kadın; tası ihtiyarın elinden aldı, tezgâha koydu. Kurabiyelere üstadından öğrendiğı gibi şekil vermeye başladı.

Yaşlı ustası, titreyen elleriyle bir sigara yaktı. Verandadaki adama baktı. Sırtını güneşeye vermiş, gazete okuyordu. Belki de bir başkasıydı oturan. Hayır, oğlunun babasıydı. Alışkanlığın verdiğı bir tanışıklık vardı sadece baktığı yerde. Onun dışında, gözleri de kocası da eskisi gibi değildi. Sigarayı dudaklarından çekerken ellerine baktı. Onlar da bir o kadar yabancıydı. Kurabiyenin yağıyla gıdıklanan sinir uçları. Gençliğindekilerle aynı mıydı? Lekeli eller. Yabancı hisler. İi hiç değışmiyordu ama insanın. İçindeki şey her neyse, ruh mudur zihin midir, öz müdür, benlik mi her neyse işte o hep aynı yaşta rakılı kalıyordu bir süre sonra. Yanılsama o zaman daha da barizleşiyor, insan yaşlandığını görerek ve bilerek deneyimliyor olsa da yıl be yıl, günbegün -o takılan plak- idrakinin geçip gitmesine bir türlü izin vermiyordu.

Bir araba durdu. Oğlu indi, ellerinde poşetler. Koca bebek. Verandanın basamaklarına bıraktı poşetlerini, babasına yaklaştı. Gülümsediler. Baba, şimdi oğlunun bebekken elleriyle yüzünü bir kapatıp bir açtığı oyunda güldüğü kadar içtendi. Gözlerinin içi gülüyor, sesinden akan sevinç havaya karışuyordu. *Tanıdık bir an. Sadece roller değışmiş.* Oğlan mutluydu fakat bebeksi, saf bir mutluluk yoktu artık. Yetişkinliğın peşinde sürüklediğı kaygı, sonunda onun da yüzüne oturmuştu.

Sigara, kurabiyeler ve suratında bir parça sıkınlık ifadesi. Çivisi çıkmıştı kalbinin. Yaşadığı dünyanın her şeyi yerli yerindeydi. Olan hep insana olur. Dünya döner, insan dönüşür.

Oğlu camı tıklattı. Dalgınlığı dağıtan cam vuruşu. Tık tık. Sigaranın fark edilmeyen külü çekime yenik düşerek yere doğru kaydı. Kadın gülümsedi. Oğlan battaniyeye uzandı ve aldı. Birkaç kat açarak babasının dizlerini örttü. Baba, oğlunun sırtını sıvazlayarak dişsiz kalmış ağzını oynattı.

Teşekkürler oğlum.

Camlı kapı açıldıktan sonra deniz kabuklu perde tıngırdadı.

-Merhaba Sigrid's'in muhteşem kadınları, diyerek neşeyle daldı. Annesine sarılırken genç kadına asker selamı verdi. Yardımcısı büyük tepsileri çıkarmak için tezgâhta yer açarken gülümsedi.

-Hoş geldin kurabiye canavarı.

-Hoş geldin koca bebek.

Zaman ayarlı büyük fırının zili çaldı.

Elinde faraş ve süpürge ile mutfığa doğru ilerlerken, Hakan'ın babasını düşündü. En azından öykülerde yaşayacaktı adamcağız. Bu da bir şeydi. Mutfığa döndüğünde, kırık camları süpürmeden önce buzdolabına yöneldi. Hakan'ın magnetle tutturulmuş ilk gençlik fotoğrafına baktı tekrar. Yanındaki kenarları sararmış kartpostala baktı. İçinden bir his ikisini birleştiren magneti çekip onları ayırmak istediye de yapmadı. Yine de yorgun bir hisle seyretti sevdiği adamın fotoğrafını bir süre daha. Dokunacak gibi oldu, elini yaklaştırdı, parmağını fotoğrafa değdirmeden geri çekti. Onun, kendisine ve yaşadıkları ülkeye olan soğukluğunu, mesafesini anlamlandırma isteğiyle dolup taşıtı.

Hakan bir gün Karina'yı sevebilir mi? Onu, onun kendisini gördüğü şekilde görebilir mi?

O an fark etti ki, ihtiyarın satırlarında bile gerçek hayattakinden daha yakınlardı. Yine de umudunu sürdürmeliydi. Çocukça düşünceler zihnine üşüştü. Bugüne kadar boşuna sevmiş olurdu diğer türlü.

İhtiyarın verandada yaktığı sigaranın kokusu, ardına kadar açık kapıdan içeriye doldu. Bir arabanın lastikleri yerdeki taşları ezdi. Karina; elinde faraş ve süpürge, cam kırıklarına doğru yöneldi. Hakan'ın sesini duyunca olduğu yerde kaldı, kulak kesildi. *Ses tonunun güzelliği. Onu hayatımda hiç görmemiş olsam bile şu an burada olmak isterdim. Niye burada çalıştığımı biliyorum. Söyle, gitsin.*

Karina, sessizlikteki boşlukları onları tanıdığı kadarıyla tamamladı hayalinde. *Hakan muhtemelen annesinin içmekte olduğu sigaraya imalı bir biçimde bakıyor. Annesi de ona. Uzun sessizliği annesi bozacak.*

Aralarındaki uzun sessizliği bozan Hakan oldu.

“Ben memlekete döneceğim.”

Annesi yanıt vermedi. Bir süre sonra boğuk bir sesle ekledi Hakan: “Temelli.”

Karina, başını öne eğdi. Hakan'ın sesini ömrü boyunca duymamış olmayı diledi o an. Kalbi, yerdeki tuzla buz olmuş kaseden daha berbat hâldeydi. Ağlamaklı oldu, koyvermemek için çenesini sıktı. Kırkları, süpürge'nin yardımıyla usulca faraşa itmeye başladı.

“Yazar Fabrika: Ülkenin tüm üretken ve yetenekli, gelecek vadeden yazarlarına düzenli bir gelir kapısı.

Açık ofislerde balık istifi tıkışan insanlar köreldi, değersizleşti, sıradanlaştı. Tüm bunlardan daha kötüsü de oldu en sonunda; *alıştılar*. Mesaili yazma süreçlerine, sansürlere, neyi nasıl yazmaları gerektiğine...

Bir zamanlar nasıl olduklarını hatırlayanlardan tek tük kalmıştı. Kendilerini avutma sistemleri şaşmazdı: En azından sevdiğim işten para kazanabiliyorum, hâlâ bir gün büyük bir yazar olma umudum var... Bu avuntuları boşa çıkaracak reformlar gecikmedi. Sansürler, yıldırma yetersiz kalınca; yazarların çalıştıkları birimlere Yöneticiler, Denetçiler atandı. Yukarıdan gelen haftalık görev bültenlerine göre, her yazarın neyi yazıp yazamayacağı önceden belirleniyordu.”

Sunucu hararetle devam ediyordu anlatmaya. “Evet sevgili izleyicilerimiz, birazdan Yazar Fabrika’nın ilk emeklilerinden ünlü yazar K.K. karşınızda olacak...”

Ahmet “Saçmalık.” diyerek kumandaya uzandı.

“Dur bekle. Şimdi ilk emeklilerden biriyle konuşacaklar. Onu görmek istiyorum. Hem belki bir gün... Biz de emekli olabiliriz. Ha?” dedi Nurten.

Ahmet, umutsuzca iç çekerek sigarasına uzandı. Karısı çayları tazeledi. Ekranda yaşlı bir çift belirdi. Kadın olan biraz daha beride. Sunucu ve kamera ağır ağır yaklaştı.

Yaşlı yazar, çok yavaş konuşuyordu. “Yok efendim, ikramıye ikramiyedir. Fabrikalı olmak bittabi bir ayrıcalıktır lakin kimsenin kimseye konuşmasın diye para verdiği falan yoktur. Öyle olsa sizinle konuşabilir miydik şimdi genç adam? Keh keh keh...”

Ahmet kanalı değiştirirken:

“Utanmazlar, bıkmadılar Fabrikayı boklamaktan. Sayemizde haber yapıp ekmek yiyorlar.”

Çekişme yıllardır kâh harlanıp kâh sönüyor, yine de bir şekilde sürüp gidiyordu.

Ahmet ile Nurten, bir öykü buluşmasında tanışmışlardı. Henüz çok gençlerdi ve makul hayalleri vardı. Tek arzuları, hayallerine giden yolu geçim sıkıntısıyla değil de anlık tasasızlıklarla doldurmaktı. İkisi de yazmak istiyordu bir yandan. “Aman ne yaman çelişki.” demişti annesi kızına. “Önce bir doktor ya da mühendis bulursun, sonra kucağına iki bebeyi garanti olsun diye korsun. Sonra illaki çok yazma heveslisiysen, kocan da izin verirse, evin işlerini ve erkeğini boşlamadığın müddetçe oturur yazarsın. Ama sen... Yok efendim doktoru mühendisi kalsın, yok efendim varsın gönüller bir olsun. Olsun bakalım. Sen pişman olma da. Sonra elinde varın yoğun dert olmasın. Ben karışmıyorum artık. Ne hâliniz varsa Ahmetlen görürsünüz. Hıh.”

Üzülüyordu annesi o vakitler, hele ki evlendiklerinde karalar bağlamıştı; ama belli de etmezdi kızını üzmemek için. Hem sonraları alıştı. Damadı çulsuzdu ama hırslı çocuktu. Bir gün telefon çaldı Nurten’in ana evinde. Arayan lisedeki edebiyat öğretmeniydi. Adaşı Nurten Öğretmen.

Yazar Fabrika’ya Nurten’i önermiş. Eğer o da isterse...

Kızıyla damadının evine vardığında nefes nefeseydi. Hemen anlattı telefon görüşmesini. Ahmet bir kahkaha patlattı.

“Ah siz analar yok musunuz? Sigortalı iş olsun da...”

“Öyle deme oğlum. Hele Nurten’i sokalım şuraya, hem belki senin için de bir şeyler bulunur evladım.”

“İstemez anne istemez. Ben halimden memnunum. Memnun olmayanlar düşünsün.” Nurten’e yoklayan bir bakış attı.

Nurten de kocam istemezse istemem diye tutturmasın mı? Emekli öğretmen iki büklüm çıkıp geldi yanlarına o gün. Epey dil döktü.

“Aman çocuklar, yapmayın etmeyin. İyi düşünün. Böyle fırsat bir daha çalmaz kapınızı. Oğlum senin için de görüşelim. Sabit bir aylık. Sigorta da var. Geçim derdi yine olur elbet fakat ayağınızı uzatacağınız bir yorganınız olur.”

Ahmet gururunu kenara bırakıp atlas bir yorgan düşledi. Hem istediklerini yazmak henüz bir şey kazandırmamıştı. Gelecekleri meçhuldü.

Tamam, kabul edelim. Nurten çok iyi yazıyor. Peki ya ben? Ben ancak yazmaya çalışıyorum. Ne yeteneğim var onun kadar ne de sabrım. Belki de bu en çok da benim için kaçırılmayacak bir fırsattır.

“Pekala Hoca Hanım. Görüşelim bakalım.”

İzin günlerinden birinde kapı çaldı. Ses sistemi de dahil kocaman bir televizyon, yazı odasına konacak büyükçe bir kitaplık, yine yazı odasına konmak üzere gönderilmiş bir masa, iki sandalye, erzak kolisi ve sadece Fabrika Satış Mağazasında harcanabilecek yüklü bir miktarda çek... Nurten şaşırmış görünüyordu. Kocasının yüzüne baktığında onun tüm bunlardan haberdar olduğunu anladı.

Ahmet, son iki yılda çok değişmişti. Evlerindeki yazı odasını keyfine göre dekore edip rafların tamamını kendine tahsis etmesi, çekleri hep kendi istekleri için harcaması Nurten’in ağırnna gidiyordu. Hayatları, *Fabrika* öncesine nazaran daha rahat sürüp gittiği için Nurten ses etmiyordu. Evdeki görev tanımına *sükûneti korumak* diye bir madde eklemişti içten içe. Ne olursa olsun yazmayı bırakmamak, onun ikinci prensibiydi. Kocasının işgal ettiği odayı, o bir gün yalvarsa bile paylaşamayacağını düşünürdü.

Ağaç ve gök manzaralı kapalı balkonundaki bir ayağı yamuk iskemlede ve hareket ettikçe sallanan masada; bazen yağmurun nemi bazense soğğun isli kokusuyla dolan bu yerde fırsat buldukça yazmaya çalışıyordu. Mutfaktaki raflardan birine yemek kitaplarından kalan yere sıkıştırılmış iki üç kadın yazarın kitabı haricinde kitabı yoktu. Onlar da, kocası kitaplığına eklemeye tenezzül etmediğinden oradaydı. Neyse neydi işte, kocasının kendince haklı sebepleri olurdu; hiçbirinin de karısını ilgilendirmeyeceğini savunurdu Ahmet.

Büyük kitaplığının raflarını süsleyen isim; tüm baskılarıyla ve çeşitli ülkelerden farklı dillerden sipariş ettiği *Fitzgerald* idi. Hele şu en son çıkan ciltli özel baskıyla beraber hediye gelen diğer kitaplara yer açabilmek için rafları gözden geçirmesi lazım gelmiş, o da böylelikle okumaya gerek görmediği bazı kitapları karısına vermişti.

Yazarların siparişe göre yazdıkları ve mesaiyle çalıştıkları *Fabrikada*, erkekler her zaman daha görünürdü. Nurten'in herhangi bir baskı, alay ya da tacize maruz kalmamasının tek bir sebebi vardı. İşçi yazarlardan Nurten, Denetleme Şefi Ahmet'in karısıydı.

İşçi yazar Nurten'in, Fabrikadaki günleri zorbalığa maruz kalan kadınları gözlemleyerek, kendinden istenileni yazarak ve çoğunlukla biat ederek geçiyordu. İçinde yaşadığı dünya ise bambaşkaydı. Buradan geçmiş başka kadınları merak ediyordu. Fabrikadaki deneyimi bitmiş kadınları.

Acaba onlar neler yaşamıştı?

Fabrika emeklisi ya da Fabrika terk yazarları öylesine merak ediyordu ki, belki de hayatına heyecan katan tek araştırma bunun üzerine yaptıkları olabilirdi. Bu insanlar aracılığıyla yanıtlamaya çalıştığı bir soru vardı.

Fabrika eskiden nasıl bir yerdi?

Başlarda; daha özgür bir ortamda, daha seviyeli ve saygılı ilişkiler, daha yaratıcı ve özgün işler ortaya çıkıyordu demişti bir röportajda Fabrika terklerden biri.

Bir diğeri, yaşlı bir Fabrika emeklisi, iç çekerek; insanların gözünü bürüyen hırstan, denetleme mekanizmalarıyla kalplerine oturtulan SANSÜR canavarından, kadınların erkeklere düşman olarak belletilmesinden ve bu sistemin eril otoriteden başkasıyla işleyemeyeceğinin ne kadar bariz olduğunu savunan birtakım kişilerden bahsederken gözleri doluyordu.

Anladığım kadarıyla dışı gitgide yarış parkuruna dönmüş bir sirk burası diye yazmıştı Nurten herkesten sır gibi sakladığı günlüğüne. Günlüğünü ise bir erkeğin asla bulamayacağı yerlerde saklıyordu. Evlilik, zamanla ona erkeklerin evin hangi kısımlarıyla daha da az haşır neşir olduklarını da öğretmişti.

Belki Ahmet Fabrikanın Denetleme Birimine Şef olarak atanmasaydı yazdıklarını saklamak zorunda kalmazdım...

Şefler, *Fabrikada* yazdıkları her yeni şey için ekstra kıdem kredisi ve ek ücret alıyordu. Hâliyle Nurten'in kocasının arzuları zamanla hırsa ve kibire yenik düştü. Bilemeye hiç uğraşmadığı körelmiş yeteneği süt gibi kesilip kalınca Ahmet, sonunda karısının yazdıklarına göz diktii. Tabi Nurten tüm bunları

kimselere anlatmazdı. Çoğu kez kendinden bile saklardı inanmak istemediği bu gerçeği.

Başka bir şehirde yaşayan yazar bir dostu vardı. Yazmaya çalışan demek daha doğru olurdu belki. Tek başına yaşamını kazanmaya çalışan Heves. Anlatsa, yalnız onun anlayacağını biliyordu. Onun da kendi derdi kendine yetiyorken, bu konuları açmak yersiz geliyordu Nurten'e.

Heves'in hayatını kendininkinin laciverti olarak gördüğünden; onu, *Fabrikada* çalışması için ikna etmeye çalışıyordu. En azından yazabilsin diye. Çünkü Nurten'e göre; bir kişi gerçekten yazarsa, yani içinde o sönmek bilmeyen, en karanlık anda bile kor gibi parıldayan yazma isteği varsa vazgeçmek zordu. Yazmamak insanı kıvrandırırır. Yaşam parçasında, gizli gizli tutulan günlükleri koymak için kendi evinde bir hırsız gibi dolaşp; kendine ayırdığı zamanı ve kelimeleri suçluluk duygusuyla saklayacak bir yer aramak can acıttı. Ama hayatta yazmak kadar başka da haz duyduğu bir şey yoktu işte. Yazmış olmanın verdiği rahatlamayı onun da tatması için Heves'i yüreklendirmeye çalışsa da, bu uzaktan pek mümkün olmuyordu. Bir keresinde şöyle demişti ona: *Yaşamımızı kazanmak adına onu kaybedeceksek, en azından geriye dönüp baktığımızda "yazdık" deriz. Bir şeyler yazdık. Bir iz bıraktık. Buradan geçtik. Hayal ya, belki şöyle ekleriz hatta: Bu boktan düzeni biz değiştirdik.*

Karısının kısa kısa çiziktirilmiş notlarını arsızca karıştıran Şef Ahmet, geleceklerini bahane edip, erkekliğin erimeye yüz tutmuş kalkanının arkasından salyalarını akıtıyordu. Kendine ait olmayan notları sahiplenme konusunda hiçbir sakınca görmüyordu. Nurten'in yazmaya dair emekleri kadınlığın binbir vazifesinden en az üzerinde durulacak olandı ona göre. O, şefliğin verdiği yetkiye dayanarak tüm alkışları toplarken; karısı ise elinde her geçen gün gittikçe büyüyen bir kist ile, olanı biteni şaşkınca izliyordu.

Kist ikinci kez patladı. Kontrol muayenesine gittiklerinde doktor kesin konuştu. *Tekrarlarsa ameliyat gerekir.* Ahmet'in beti benzi attı, gözleri kocaman oldu ve suratı gerildi. Nurten, tüm bu refakatin ve ilginin hiçbir zaman onun sağlığıyla alakalı olmadığını anlayınca içinin burkulduğunu hissetti.

Doktor, dinlenmesi gerektiğini iyice vurguladı.

Aynı günün akşamında Ahmet, kibrini bir atkı gibi boynuna dolayarak kurulduğu yazı masasının koltuğuna o akşam karısını yerleştirip; ona *orada* yazmayı lütfederken epey aciz görünüyordu.

Nurten'in herkesten sakladığı buz dağının görünmeyen kısmındaki satırları hüznü ve çaresizdi çünkü birine anlatsa alacağı karşılığı az çok tahmin edebiliyordu: Biliyorsun canım bunu yapmak zorunda değilsin, buna katlanmak zorunda değilsin, betterin betteri var, dua et çocuk yok bıdı bıdı vıdı vıdı...

Bunu yapmıyor olsaydım; başka bir şeyi yaparken yine aynı olmayacak mıydı? Tüm onaylar, denetimler, sansürler, izinler, lütfedişler, azat edişler, sapkınlıklar hepsi ama hepsi erkeklerin elinde değil mi?

Kendini sürekli bir şeylerin üstünde konumlandırmaya programlanmış anlamsız bir varoluş. Eğer kocam kendini kopyalamayı hayal etmiyor olsaydı bir çocuğumuz olmasın diye gösterdiğim özeni korumayı anında bırakırdım.

Yazdıklarımın da olsa bir şeyler bırakayım dünyaya. Kendim olamadan ama onları var ederek. Bari kocamın kaleminden de olsa can bulsun sözcüklerim. Bir erkeğin elinden çıkınca kabul görsün tüm bu yazılanlar. Yoksa beş para edeceği var mı düşündüklerimin. El üstünde tutulan yazılar, ustalar, üstatlar... Kim bunlar? Birbirlerini değerli kalmaya yemin etmiş çünkü başka türlü ve kendi başına varolamayacağını bilecek kadar değersiz yaşamının farkında bir çöp yağmı değil de ne? Oysaki bunları bir kadın yazsa... Maazallah... Müebbet.

Yazıyordu Nurten...

Dışarıdan mı cümleleri koruyor yoksa dışarıyı mı cümlelerimden bilinmez. Bir yandan da amaan diyorum üç günlük dünya. Kendime herkesin göstermek istemeyeceği bir sabır testi bulmuşum: yazmak. Oper de başıma korum. Ve Montaigne gibi çıkabilirim ben de. Ben gittikten sonra sevdiklerim anılarımı daha canlı hatırlasınlar gibisinden bir şeyler söylerim. Hodri meydan Montaigne. Sevdiklerim sözlerimi yüreklerine kazınsınlar. Eğer ki çok layıkse zaten okunmaya, o kadar değerliyse yani edebi bağlamda, zaten ben olsam da olmasam da herhangi bir zamanda benden bağımsız olarak da sürdürebilir satırlarım yaşamayı. Yaşamak onlara bana olduğundan daha kolay olur elbet. Yoksa sanal bir bulutta, bir zamanlar ağaç olan sayfalarda yaşamak benim yaşamımdan daha mı

azaplı, bilinmez. Soramazsın da. Yarattığım cümleler beni yaratıyor. Kendi kıyırığını ısırarak yılan. Üstün görülecek bir tarafı yok yani yazar kişinin. Peki ya kendine ait olmayı sahiplenmeye çalışmak? İnsan hiç utanmaz mı çalarken. Saygı duymaz mı kalemine, kendi varlığının arkasında duramaz mı yazmadığı zamanlarda bile?

“O zamanlar gençtik, çok hatalar yaptık, çok ödün verdik. Bir gün telefonum çaldı. Berrak ve pırıltılı bir gündü, umut doluydu. O gün bir şeylerin değişeceğini hissetmiştim. Arayan, adaşım Nurten Öğretmen’di. Beni zamanında Fabrikaya öneren kadın. O gün yine bir şey önermek için aramış, hayatımı değiştirebileceğine inandığı bir şey. Malum, dünya çok çabuk değişiyor. Nurten Öğretmenim bilir, ben ve tutumlarım değişime çabuk adapte olamazdık. Mutsuzluğum pul olur dökülürdü, her şeye rağmen gülümsemeye çalışan benden. Bunu yalnızca beni gerçekten sevenler bilirdi. Kendi işini kendi görenler. Hayatımı sömürmeye yeltenmeyenler. Öyleydi işte Nurten Öğretmenim de. Anlamış demek bir şeyleri. Teklifini sundu. Büyük vaatlerde bulunmadan. *Stüdyo* diye bir yerden bahsetti biraz. Yeni bir oluşum. Derme çatma da olsa bizim, dedi. Renkli mi renkli. Bütün Nurtenlerin potansiyellerini gerçekleştirebileceği bir yer diye ekledi.

İstifamı verdikten sonra Ahmet’in tüm Fitzgerald kitaplarını sattım. O az çok tahmin ettiğim eril köpürüşü görecektim kadar bile kalmadım. Ne bereketliymiş o para. Önce Stüdyoya yakın küçük bir ev tuttum. Sonra kendime bir kitaplık ve kırka yakın kitap aldım. Yere de tek kişilik bir şilte. O gün hayatımda çok şey değişti. Sonra mı? Sonrası bu. Akın akın yanıma geldi kadınlar. Kendi sesimizi bulduk, duyduk, dinledik, yazdık, çizdik. Yaşamlarımız için, yaşamak için çabaladık. Mutluyum çünkü buradayız ve bunu herkes biliyor. Burada Ahmetlerin sözü geçmiyor. Burada kadınlar, dünyayı güzelleştirmek için konuşuyor. Hah. Güzelleşiyor tabi ya, misal sokağın köşesindeki otobüs durağına Nurtenler adını vermişler. Ben kimim diye düşünüyorum bazen. Yaşamı için direnen Nurtenlerden yalnızca biriyim. Kendi kalmaya inat etmiş, öylesine bir yazar belki,

yaşamayı hatta biraz da yaşlanmayı başarabilmiş bir kadın, bir Stüdyo emekçisi.

Eksik dişine rağmen gülümsemesindeki mutluluk hissi tamdı. Buruşuk ellerini üst üste koydu ve bakışlarını açık gökyüzüne doğru çevirdi.

Caddenin hareketlendiği kısımda, cafaçalı hediyeçilerden birinin vitrinindeki vintage boy aynasından, arkamdan geçmekte olan insanları izliyorum. Bu belki zamanın akışını birkaç insan adımıyla anlamlandırmaya çalışmak, belki de düpedüz oyalanmak. Hiç değilse kendimi kandırmıyorum.

Şirkette, varlığını ispat etmek için kendini yerden yere atan şov erkeklerinden birinin doğum günü için benim de bir hediye almam gerektiği gerçeğinin kafamı kurcaladığı da yok. Kafamı kurcalayan cebimdeki son para, kendi istek ve ihtiyaçlarıma hiç sıra gelmediği gerçeği, kısır bir döngüde sürdürülen ve modern kelimesiyle süslenmeyi hak etmeyen bu büsbütün kölelik yaşamı, ayıplanmamak için katılmak zorunda kaldığımız davet ve etkinlikler, her fotoğrafta yeni bir kıyafet giymiyorsan, her ana yeni ve yaratıcı bir sahte benlik kurban etmiyorsan yadırganacağın bu düzen... Evet. Kafamı kurcalayan bireysel yapmacıklıklar değil. Bunların toplumsal bulaşıcılığı ve günün sonunda tastamam bir hiç olmam. Bu epey önemsiz sayılır elbette. Ben varım olmasına ama bir vardım bir yok. Transparan bir serzeniş bu. Söylenen ve susulanların önemi yok. Burası bağırانların dünyası. Manipülatörlerin elime üç beş kuruş sıkıştırıp beni tepe tepe kullandığı; bununla da yetinmeyip borçlu çıkardığı bir dünya. Rahat bir nefes için mütemadiyen kemer sıkamamızı öğütleyen tezat söylemlerden ibaret, kendi içinde tutarsız bir dünya.

Aynada uzun yıllardır boğulmakta olan ve sıklıkla tiksinen *bene* bakıyorum. *Yetmez*. Krem kahve elbisenin üzerine geçirdiğim toprak rengi keten trençkotun kemerini biraz daha sıkıyorum. Kösele çanta, incecik belimi iyice yok etmek istercesine çapraz asılı; ayağımda ketenden espadriller. Hediyeçinin tavanında asılı avizeler ve koca koca nazar boncukları bir an sallanıyor ama durduğu zamanı hatırlayamıyorum. Orada olduğumdan emin olmak istercesine aynadaki kendime tekrar bakıyorum. Ne kadar oradaysam o kadar varmış gibi hissetmeye programladıkları için benim jenerasyonumu, yine basit bir cam parçasındaki görüntüye

kanıyorum. Biraz daha dikkatli baktıkça köşesindeki inceden çatlakları fark ediyorum. *Şimdi olmuş olamaz*, diye düşünüyorum. *Muhakkak daha önceden de vardı ama ben fark etmemişimdir.*

Arkamdan insanlar akmaya devam ederken yalnız bir tanesi dikkatimi çekiyor. Benim gibi; ten rengine ne kadar yakın, o kadar kayıp denecek biri. Şapkası aynaya sığmayan, fazlasıyla uzun boylu ve zayıf bir tip. Hastalıklı derecede soluk renkli. Yeşil gözlerini aynadan fark ettiğimde bakışları bıçak gibi kesiyor içimi. Buz kesiyor hava, ürperiyorum. Zaman durur gibi, onun yanında yöresinde kim varsa gitmeye devam ediyor da, salt o ağır çekimde ilerliyor. Bir de simsiyah bir kedi var ayaklarının dibinde. Onunla birlikte ilerliyor gibi. Kedi de kehribar gözlerini diyor bana. Panikle dönüp arkaya baktığımda ikisini de göremiyorum. Geriliyorum. Kalabalıkta bakınsam da bulamıyorum. Akmaya devam eden insan trafiği bana yolun ortasında durduğum için öfkeleniyor belli ki, acımasızca üstüme üstüme geliyor. Kenara çekiliyorum. Aynadaki *ben* daha çok ürperiyor. Cılız, siyah ve kısa saçlar bedenimdeki bütün tüylerle beraber diken diken. Kendimi vitrindeki aynada bırakıyorum. Kenardan yürüyerek bir süre sonra ben de akan insan seline karışıyorum.

Yine sevimsiz iş arkadaşım geliyor aklıma. Doğum günü mecburiyetinden beri hiç gitmiyor ki. *Rengarenk bir parti yapacakmış. Bilirmiş ben renkli şeyleri sevmemişim ama onun hatırı için konsepte uyabilir miymişim lütfen? Bıdı bıdı bıdı bıdı. Bunları bir kadın söylese; aranıyor derler, kaçınıyor derler, evde kalmış derler. Kadınsan söylediğin, sokağa çıkma saatin, doğurduğun ya da doğurmadığın, kısacası seni ilgilendirebilecek olan her şey başkalarının ağzındadır. Neler neler... Derler de derler. Demek yetmez. Her eylemi etmeyi bir tek kendilerine hak görürler. Renk hırsızları. Şu benim arkadaş gibi. Geçinmek gerek. Geçinmek için sadece işini yapmak yetmiyor. Senliğini çalanlarla da geçinmeyi öğrenmek gerek. Sisteme kafa tutmuyorum artık. Öğretmeyi denemeyi hele? Birakalı epey olmuştur. Dokuz ay yan gelip yattığı yeri unutan nankörlere hiçbir şey öğretilmez ki. Kadın bedenini sömürmeye çekirdekten başlıyor bunlar. Vitaminler mineraller yetmiyor, büyüyünce bir de renkleri çalışıyorlar. Çalmayanlar üstüne alınmasın elbette. Sözüm kadınlığı talan edenlere. Bir beyazla bir siyah kaldı bize, onu da hırpalamadan vermezler. Umutsuzum. Umudumu da çaldılar çünkü.*

Kullanmayı bile bilmeyen beceriksizler onu da götürdüler enkazı terk ederken. Başlarına yıkılsın.

Kendi düşüncelerime öfkelenip hızlıca soluyorum. Kendilerinden bihaber insanların adımlarında kayboluyor adımlarım. Bir mağazaya dalıyorum.

Ee bugün bir de renkli bir elbise almak gerek. Emir büyük yerden. Konseptte uyacağız ya?

Siyahlardan beyazlara doğru rengi gittikçe açılan kıyafetler gri bir duvara uçtan uca asılı. Dekorasyonu kim yaptıysa işinin ehli biri belli ki. Çalışanlardan biri beni tesadüfen fark etmiş gibi yanıma yaklaşıyor. Hep böyle olur zaten, alışkınım yüzündeki şaşkınlığa. Kaybolmak için özel bir çaba göstermesem de arka plana karışmaya yaradılıştan yatkınım. *Kadının sözde medeni toplumda kamıfle olma yöntemi. Kim bilir kaç nesilden beri aktarılıyor bu kadim bilgi.*

Satıcı, koyu grilerin dizildiği askıların oradan yakalıyor beni.

“Merhaba efendim. Hoş geldiniz. Nasıl bir kıyafet bakmıştınız?”

Bir davete gideceğimi söylüyorum.

“Kokteyl? Açılış?”

“Hayır, hayır. Öyle özel bir şey değil. Bir iş arkadaşımın doğum günü partisi yalnızca.”

“Öyle desenize. O zaman koyu gri bize hiç gelmez. İyisi mi biz beyazlara bakalım. Beyaz yakışır size, öyle değil mi? Hem beyaz bütün kadınlara en çok yakışan renktir bana sorarsanız.” derken beyazların asılı durduğu askıları şıkırdatıyor.

“Beyaz çabuk kirlenir.” diyorum gönülsüzce. “İstedığınız kadar dikkat edin. Kendi pislliğini sürmek isteyenlerin sıraya girdiği bir renktir beyaz.” diye mırıldanıyorum. Satıcının suratı değişince daha hevesli görünmeye çalışarak ekliyorum. “Yanlış anlamayın lütfen. Madem bu kadar seviyorsunuz beyazı, bana uygun olan beyaz kıyafetlerinizi görmek isterim elbette.”

Seni kirletmek için beyaz gıydirirler... Bilmiyorsun... Belki de görmek istemiyorsun...

Çalışan, bana uygun beyaz elbiselerini hikâyeleştirerek sunarken gözüm tam arkamdaki standı takılıyor. Kar beyazı giysilerin tam önündeki standı saçılan simsiyah kazaklar ve bluzlar müşterisiz bir zamanda katlanıp toparlanmayı bekliyor muhtemelen. İlk bakışta onu fark etmiyorum. Hatta kehribar cam gözlerini iki tane düğme, belki de iri iki boncuk sanmış olabilirim. Satıcı, ürünlerini övmeye devam ederken o kıpırdanıyor, esniyor, meydan okurcasına bana bakıyor. Kıpırdandıkça şekli belirmeye başlıyor.

Aynada gördüğüm kedi değil mi bu? Evet. Ta kendisi.

Kazakların arasında kamufle olmuş kedinin hâlini düşünürsek takip eden benmişim gibi görünüyor. Bir çift gözün beni izlediğini hissedene kadar kediyi önemsemiyorum ama vitrindeki mankenlerin ardından bana bakan yeşilden keskin gözlerin kirpikleri bir an olsun birbirine bile değmiyor. İzlenen kesinlikle benim. Gitmiyor. Orada. Bir kâbus kadar tehditkâr ve beni izliyor. Çaktırmadan satıcıya dönüyorum.

“Şu adamı görüyor musunuz?”

“Hangi adamı?”

“Mankenlerin arasından bize bakıyor. Trençkotlu olan. Yeşil gözlü.”

Eğilerek bir mankenin kenarından caddeye bakıyor.

“Ben birini göremiyorum efendim. Sadece yürüyen insanlar.”

“Bu tarafta. Bak.”

Satıcıyı yanıma doğru çekmeye çalışırken dışarıdaki adam kaçmaya yelteniyor. Kedi siyahların arasında pervasızca gerinirken mağazadan koşarak çıkıyorum.

Satıcıya dönüp, hâlâ içselleştiremediğim bir sesle, *Polis çağırın* diye bağırdığımı hatırlıyorum. Önüme bakmadan koşarken son gördüğüm büyükçe bir merdiven oluyor. Önce ben ona çarpıyorum, sonra o üstüme devriliyor. Ne kadar baygın kaldığımı hatırlayamıyorum. Uyandığımda trençkotum üstümde değil. Çanta ise yanımda. Ulaşabileceğim bir uzaklıkta duruyor. O ana kadar çalınmamış olmasını tuhaf karşılasam da hemen alıp omzuma asıyorum. Etrafıma toplanan kalabalıkta görüşüm biraz bulanık. Yine de onu yeşil gözlerinden tanıyorum hemen.

Orada... demeye çalışıyorum, garip bir ses çıkıyor yalnızca. Boğazım kupkuru. Mağazanın personeli su getiriyor, *Şunu için lütfen* diyerek suyu içirmeye çalışıyor. Onun yardımıyla doğruluyorum. Etrafımdaki kalabalığı yarararak dağıtan polisler çembere giriyor. Suyu içip kendime geldikten sonra “Bir adam... bir adam var. Beni takip ediyor...” diyebildiğimi hatırlıyorum.

“Emin misiniz?” diye soruyorlar.

“Evet. Şuradaydı...” diyerek doğrulmaya çalışırken trençkotunun eteğine sürtünen siyah kedisini görüyorum.

“İşte. İşte şurada. Tutun şu adamı. Yine kaçacak. Yakalayın onu.” diye bağıryorum. Polislerden genç olanı işaret ettiğim noktaya doğru yöneliyor. Yaklaşınca bir dizini büküp eğiliyor ve kediyi kucaklıyor. Sevmeye başlıyor. Bana doğru gelirken gülümsüyor.

“Oradaki adamı görmüyor musunuz yani?” diye soruyorum şaşkınlıkla.

“Hangi adamı hanımefendi? Tamam polisiz, size yardımcı olmaya çalışıyoruz da siz resmen bizi oyalyorsunuz. Bir doktora falan görünün isterseniz.” diye azarladıktan sonra arkadaşlarıyla birlikte homurdanarak uzaklaşıyor. Mağazanın personeli de bir yandan gözü kapıda, zaman zaman bana acıyan bakışlar fırlatıyor. Polisler gidince o da belki biraz vicdanını rahatlatmak istercesine belki de benim artık bir şey almayacağımdan emin olmaya çalışırcasına arkasına birkaç kez bakıp gidiyor.

Kimsenin görmediği o adam, trençkotunun yakalarını kaldırarak bana doğru yaklaştıkça ben sürünerek geriliyorum. Caddenin yoğun kalabalığı, günün en hızlı akan saatlerinde ilerlediğinden kimsenin benim gibi bir *deliyle* uğraşacak vakti ve dikkati yok. O ise, gittikçe üstüme geliyor, bana biraz daha yaklaşıyor. Son bir güçle ayağa kalkıyorum. Artık burnumun dibine kadar geliyor. Kedisini de beraberinde, miyavlayarak ayaklarıma sürtünmeye başlıyor. Tanımadığım, kaçamadığım, kim olduğuna dair hiçbir fikrimin olmadığı bu insana vurmaya başlıyorum. Sonunda ne olacağını düşünmeden, bilmeden savuruyorum yumruklarımı. Bir yandan bağıryor bir yandan tüm gücümle vuruyorum. Son haykırışlarıma kedinin miyavlamaları

da eşlik ediyor. Ben vurdukça o her seferinde biraz daha kolay savruluyor, dijital bir yapboz gibi karşımda dağılıyor. O eridikçe ben hafifliyorum. Ne kadar süre vurmaya devam ettiğimi hatırlamıyorum. Bir süre sonra boşluğu dövdüğümü fark ediyorum. Yok oluyor. Hafif bir rüzgar ondan kalan parçaları kül gibi savuruyor. Kediye bakıyorum, onu da göremiyorum. Ellerimin arasında kalan trençkota bakıyorum. *Eğer bu onunsa, benimki nerede?* Mağazaya dönüp soracakken önce yaka etiketine bakmayı akıl ediyorum. Benim ölçülerim. Benim giydiğim marka. Peki ya adamla kediye ne oldu? Bilmiyorum. *Belki de uyanmaya direndiğim, çok gerçekçi bir kâbusun içindeyim.*

Yaşadığım bu deli saçmasına rağmen *Alacaklarımı almadan bu caddeden gitmeyeceğim*, diyorum kendi kendime. En görünmezinden bir inat gösterisi yapıyor gibiyim tüm bu umursamaz insan seline karşı. Beyhude bir protesto.

Akan ayakların taşıdığı dikkatsiz beyinlerden, boş gözlerden geçip; vitrininde herkesin giymeye cesaret edemeyeceği türden kıyafetlerin sergilendiği bir butiğe giriyorum. Toprak rengi trençkotu çantamın üstünden asıp askıları karıştırmaya başlıyorum. En sade elbise bile baştan ayağa payetlerle kaplı. Derin yırtmacıyla giyene *boklu zihinlerin ne düşündüğü umurumda değil* dedirten cinsten bir elbise. Biraz daha ilerleyip kısacık etek ucu her harekette sallanan rengarenk payetli minimini ve ışıltılı bir elbiseyi kaptığım gibi deneme kabinlerine yöneliyorum. *Alın size renkli bir şey.* Kabinin perdesini araladığımda görevli şaşırıyor. Aynadaki yansımaımdan gördüğü ben, butiğe girerkenki benden epey farklı. Yanıma yaklaşıp içtenlikle gülümseyerek “Harika olmuş, sizi açtı.” diyor.

“Alıyorum.” diyorum. Tam ödemek için kasaya gidecekken bir büstün üstüne konmuş rugandan bir ayakkabı çanta kombini gözüme çarpıyor.

“Şu mercan stilettonun 37 numarası varsa çantayla beraber onu da alabilir miyim size zahmet. Gideceğim davetteki balonlara uyduracağım da. Hem belki topuğuyla balonları patlatırım.” Hayalimde canlanan sahne yüzünden kahkahamı tutamıyorum. Satıcı, bunu gerçekten komik bulduğundan mı yoksa kolayca satış yaptığı için mi gülümsüyor bilemiyorum.

Ellerimde poşetlerle butikten çıkarken basamakta ayağıma sürtünüp miyavlayan kediye doğru eğiliyorum. Başını okşarken kehribar gözlerinin içine bakıp gülümsüyorum. Toprak rengi ceketimi biraz ilerideki kapağı açık çöp konteynerinin kenarına bırakıyorum.

Dışarısı yatağım kadar karanlık ve içim kadar sessiz. Ne bir eksik ne de bir fazla. Perdeleri açmaya mecalim yok. Kasıklarımı sarıp sıkıştıran kasvet gün geçtikçe büyüyor.

Kalkıp bir sigara yakıyorum. Ben mi yürüyorum yoksa oda mı kayıyor ayaklarımın altından onu bile anlayamıyorum. Dünden kalan bayat çayı ısıtıyorum yeniden. Beşinci kez kaynıyor belki de altındaki su. Sigaranın çayla birleştiği anda, damağımda kekremsi bir tat yakalıyorum. Pencereden amaçsızca bakarken dilimle dudaklarımı yokluyorum. Sonra da iki ön dişimin arasını. Bir boşluk. Şans diyorlar ayrınlığına. Sanmıyorum. Her günkü mecburiyetlerle yaşamaya devam etmek için, adı konulmamış basit bir boşluk arıyorum sadece. Fakat bulamıyorum. Tıka basa doluyum. Kasıklarına kadar. Boğazıma yükseliyor sustuklarım. Söylenmeyenlerin dışı vurumu olarak bir teşhis; reflü diyorlar. Bir süre coştuktan sonra yatışıyor o garip fokurdama. Karnımın duvarları, örmeyi hep istediğim ama bir türlü beceremediğim kadar kalın. Tak. İçeriden bir tekme. Sessizliği boğazlıyor.

Nereye çıkacaksın garip yaratık? Anladık varsın da, ne bu acele? Sakın annene benzeme, olur mu? İstesen de benzeyemezsin. Bir kere baban benim babama hiç benzemiyor. Ne varlıklı onun gibi, ne de sana sahip çıkmaya yüreği var. Haydi diyelim girdi hayatına, büyüdü; okumak için gidebileceğin herhangi bir kozmopolitin seni yutmasına çanak tutmaz, seni oraya sürgün etmez. O kadar bile ilgilenmez seninle. Yaşasın yokluk! Bazen. Yıkımdansa yokluk yeğdir. Haksız mıyım tekmedici?

Çok değil, belki yarım sene. Bunca yılı kendin seçtiğine inandığın şeyleri yaşayarak gelebilmek. Bugün, burada, her şey için artık çok geçen bile düşünmeye devam etmek. Evet. Aptallık. En kötüsü de sen kendi hayatını yaşamakla onca meşgulken diğerlerinin yaşadıkları var ya. Belki senin de bir gün umursamak zorunda kalacağın şeyler. Üzülmek zorunda kalacağın. Çaresizce düşünmek zorunda kalacağın tonlarca şey.

Ya da hiçbir zaman tahmin edemeyeceğin bilinmezlikler silsilesi. Kimileri doğuştan şanslı. Kasvet hiç uğramıyor onlara, insanı yüreğine kadar sıırsıklam eden yağmurları yok. Benim gibileri, önceden hiç fark etmeden yaşayanlar, hani şu uyanıklık

ile henüz tanışmamış olan garip yaradılışlar. Öylesine bir günde, ne kadar da diğerlerine ikizi kadar benzeyen sıradan mı sıradan bir günde, tanıştığı şeyin bir uyanış mı yoksa varoluşuna zedeleyici bir darbe mi olduğu bilinmez. TAK. TAK. TAK.

Sevgisiz devinimlerin sonucunda atılmış bir tohumsun sen. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen ama bir yandan da sonsuza kadar sürmeye devam eden o garip işkencenin meyvesi. Ruha bir çizik. Bedene binlerce nokta. Hepimiz biliyoruz ki Rıza artık sadece bir isim bu dünyada. Babanın adı Rıza değildir. Sahi, neydi babanın adı? Tekmecenin isimsiz babası. Tak. Tak. Tak. Ruhum kanıyor.

Bundan yarım sene önce çalan bir kapı. Ev sahibi ise kurban çünkü her şeye rağmen o bir *kadın*. Kimliği tespit edilemeyen işkenceci kayıp. Kim bilir kaç tekmececinin daha babası?

Açmayın kapınızı demek isterdim tüm kadınlara *sakın açmayın*, çünkü bir kere açıldığında, insan bozmaları evi kendilerinin sanıyor. Yakıp, yıkıp, talan ediyor. Yaşadım. Kaçınılmaz çünkü kaçmak bize hiç öğretilmedi. Hiç tanımadıklarınızdan gelen mecburiyetler size ait bile olmayan hayatları yaşamanızı nasıl sağlıyor, aklım almıyor. Kendi evimde bile güvende olmayışım sizi nasıl rahatsız etmiyor? Güven sadece bir isim artık bu dünyada.

Kapılarınız ve duvarlarınız bugüne kadar tekmedenmediği için şanslısınız. *Henüz*. Peki ya sonrası, bir garantisi var mı şu sesi bir gün duymayacağınızın? TAK. TAK. TAK.

Ve donup kalırsınız. Şanslıysanız kaçabilirsiniz belki. İçgüdüsel. Daha önce hiç kullanılmamış bir refleks. O an yine bir KURTARICI bulunur belki. Bir dakika, maskeler takılmış. Eğer fark edip düşürmeye çalışırsanız maskelerini, hiç acımadan çalarlar hayatınızı. TAK. TAK. TAK.

Kurtarıcılar da yarı zamanlı çalışır. Mutlu annelerin ya da anne adaylarının kocaları da vardır içlerinde. Örnek görünmeye çalışan belki de gerçek bir örnek olan annelerin oğlu da olabilir bunlar. Maskelerini öyle bir takarlar ki çıkarmaya çalışırsanız kimse size inanmaz. Hem siz kimsiniz ki? Sizin gerçek yüzünüzü

bilmiyor muyuz sanıyorsunuz? *Özgür, sadece bir isim artık bu dünyada.* Benim ismim ne? Baktım ki bana ait olmayan bir hayatı yaşamaya mecbur bırakılıyorum, teşekkürler emeği geçen herkese yok yok lanetler olsun, Mecbur koydum adımı. Anlayacağınız Mecbur da artık bir isim bu dünyada.

Tak. Tak. Tak. Panik atak. Yarım senedir muzdaribim. Gelenin gündelikçi olduğunu bilsem de korkuyorum. Her seferinde tekmeçinin babasıdır diye ürperiyor tüylerim. Cinayet mahalline ille de dönen katil misali. Şimdilerde kendime yeni bir fantezi icat ettim. Tekmeci bebek kucacağında diyelim, yine kapı çalıyor, açıyorum. Eşikte dikenli teller var yalnız. Özür diliyor benden. Bazen batıyor konuşması. Kollarını uzatıyor çocuğunu almak için. Veriyorum ona. Kirli elleri midemi bulandırıyor. Yeni baştan hayal ediyorum. Ağzı yok bu kez. Evet, o kısım boş bir deri parçası. Konuşmaya çalışıyor ama kapalı. Sonra çocuğu uzatıyorum ona. Kirli elleri yok şimdi de. İki tane biçimsiz yumru var yerinde. Tutamıyor bile çocuğu.

Bu yaşanan ağır bir şey kabul ediyorum, diyorum terapistle. Tüm insanlar bunun eşiğinde. Potansiyel suçlu ya da mağdur adayları. Kâr kalıyor yanlarına. Söylemler düşeni örselemek için biraz daha keskin. Diller jiletten.

Eylemleri tüm düşüncesizliğiyle başkalarının yaşamalarını arsızca gasp ederken onlar ceza olarak sorumluluk bile alamıyorlar. Bütün uzuvlar ve yetiler birer patates kesiliyor böyle durumlarda. Herkesten tiksiniyorum. Haykırıyorum. İçimden. Jilet diller yaşam sesimi, hevesimi çaldı benden.

Gündelikçi kadın mesela. Ona kaç kere zile bas dedim. Kapıyı çalma dedim. İnadına yumrukluyor kapıyı. Hem de tıpkı onun gibi. Üç kere. TAK. TAK. TAK. Bilerek yapıyor bence artık. Canımı acıtmak için. Ona batanın da ne olduğunu söyleyeyim size. Babamın bana sırt çevirmeyişi bu kadına dokunuyor. Yaşamı onun gibi kazanmadığım için nefret ediyor benden. Kısık gözlerinden karanlıklar sızıyor. Tıslamasını iki oda öteden duyabiliyorum.

Bu karnımdaki şey. Garip yaratık. Benim bile değil ama onun yüzünden her şeyimden oldum. Bana ait olmayan, benim seçmediğim, asla istemediğim ve istemeyeceğim bir şey yüzünden

işimden oldum. Biri vardı. Artık yok. Son tekmei de yasalar atıyor. Yaşamım göz göre göre gasp edilirken kaşede zaman aşımı yazıyor. Sonsuz bir işkence rahmini tırmalıyor. Bedenimdeki yabancidan kurtulamıyorum. İzin vermiyorlar. Kim bakacak bu yeni insana? İstenmeyen bir şeye annelik yapılır mı? Baktıkça nefret edeceğim. İçimde hissettikçe tiksiniyorum. TAK. *Yeter artık, kes.* TAK. TAK. TAK.

Ağlamaya başlıyorum çünkü sinirlerim bozuldu. Kapıyı açtığımda ters ters bakıyor gündelikçi. Babam bana sırt çevirmediği için benden nefret ediyor demiştim. Paranoya değil. Birkaç kere kapının önünde telefonla konuşurken duydum onu. Önceleri sesimi çıkarmadım. Kötü kalbi zamanla iyice akmaya başladı nursuz yüzünden. İşini nasıl da nefretle yapıyor. Beş tane çocuğu var. Kaçını istedi acaba merak ediyorum. Hiç sormadım. Neyse, zamanla çalmaya, yıkmaya, zarar vermeye başladı kadın. Ama evine de buradan ekmek götürüyor. Başkasını arasam diyorum bazen, kapıyı yeni bir insana açmaya korkuyorum. Gücüm yok. Ağır geliyor. Kabullendim artık, ben bu kadına ne kadar mecbursam o da bana mecbur. Yaşam sevincinin çekildiği bu kasvetli evde iki buçuk mende bur. Başında duruyorum artık; o, işleri yaparken. Çok sinirimi bozarsa kafasını komple söküyorum hayalimde. Yerine kocaman, hormonlu bir patates koyuyorum. Ona göre yersizmiş kahkahalarım. Keşke neye güldüğümü aynada görebilse. Hangi insan bakıyor ki aynaya.

Bir sigara yakayım diyorum. Paket boş. Neyse ki çekmeceye attığım yamuk kırık sigaralar var böyle zamanlar için. Kahvaltımı yapıyorum. Gündelikçi oyalanırken kırık sigaralarla ve bir kupa kahve ile iki ince kitap bitiriyorum. Sevdiğim tek yer mutfak. Rahmetli ninemin evini hatırlatıyor bana burası. Walkmanli günleri. Sevdiğimiz şarkıları yeniden dinleyebilmek için kasetleri sarardık ya hani. Bir Pepsi kaseti hatırlıyorum. İçindeki diğer şarkılar aklıma gelmiyor; yalnızca Şebnem Ferah çalıyor kafamda. *Vazgeçtim Dünyadan.* Sar başa.

Zil çalıyor. Saat bir olmuş. Üst komşu geldi kesin. Çevremde zile basmayı öğrenebilen tek canlı. Ona saygım sonsuz. Bana değer veriyor. Tekmeciye patik örmek istiyormuş,

bir de battaniye. Haydi diyor kahveler bitince, *gidelim de yün alalım bebeğe*. Fındıklı lokumlardan atıyor bir tane daha.

Senin günün yok muydu? Bugün Çarşamba, diyorum.

Aaa. Evet kız. İyi ki hatırlattın. Ben gideyim de gün çantamı hazırlayayım bari. Yarın gidelim öyleyse yüncüye, diyor.

Tekmeci sesleniyor yine. TAK. Gıdıklanıyorum. Gülüyorum. Uzun zamandır gülmemiştim ve bunu fark etmek üzüyor. Bu bebeğin verebileceği tek şeyin ACI olması gerektiğini içten içe biliyorum çünkü. Öyle değilse bile. Beni mutlu etmesine izin veremem. Kendime ihanet edemem. Hayatım boyunca taşıyacağım bir yük onun varlığı. Karnımdan sırtıma, oradan kalbime dolaşan bir yük. Olsa da olmasa da üzüleceğim türden. Kaçışsız.

Düzgün bir sigara içmem lazım. Gündelikçinin işi bitmeye yakın. Yağmur durunca hava ısınıyor bu aralar. V yaka bir kazağın altına en rahat kotumu çekiyorum. İki de biraz sıkıyor bugün. Not defterime, alacaklarımı yazıyorum. Dergi, kitap, sigara ve patates. Kapatıp çantama atıyorum. İş bittiğinde, kadınla beraber evden çıkıyoruz.

Yolda kendi acelesizliğimde yürürken, adamın biri memelerime bakıyor. Dudaklarımı büzüyorum, istemsizce utanıyorum. *Utanmak bir refleks midir yoksa sonradan mı öğrenilir?* Yine de günümüzde baş edilmesi gereken bir hastalık olabilir. Bulaşıcı olmadığı kesin. Sırtımı dikleştiriyorum yanından geçerken. Biraz daha yakınımda olsa omuz atacağım. Korkmuyorum senden dercesine yükseliyorum yerden göğe. Haklıyım çünkü. Haklıyım ve herkes biliyor. Sadece suçunu bilenler karşısındakini bir güzel sindirmeye çalışıyor. *Yok olasıcalar*.

Kadının suçlanması için memelerinin görünmesine gerek yoktur. Memesinin olması yeter. Memesinin olması şart değildir. Kadın olması suçlanması için yetmektedir. Yazıklar olsun. Daha memelerim çıkmamışken ve ben onların çıkacağını bile bilmezken; çocukluğu orada burada amcalara göstermekle geçmiş bir erkek kuzenim, bunu çıkmamış memelerime yaptıklarıyla her defasında doğrulamıştır. Bir de büyüdükçe bir kalıp türetti aynı insan müsveddesi. Şunu yapan kızlar orospudur, bunu diyen kızlar

orospudur falan... Mesela birazdan merdivenlerini çıkıp, aldığım dergi ve kitapları karıştırırken sigaramı içeceğim bir mekân var. Dün gibi hatırlıyorum. Kuzenim bu mekân için *oraya giden kızlar orospu* demişti. Geniş bir tanım. Sırf kendime göre bir anlam çıkarabilmek için, e biraz da meraktan, lisedeyken bir gün herkesten gizli saklı gelmiştim buraya. Tek başıma. Senelerdir aynı mekâna geliyorum. Yaftalar ve yargılar üzerine az mı kafa patlattım şu masada. Çok sayıda kadın gördüm, bazııyla tanıştım da. Kuzenimin ne demek istediğini hiçbir zaman anlayamadım. *Kim orospu tam olarak ve neden?* Neden düşmüyor bu kelime dilinizden?

Ona şimdi beni sorsanız, yani sırf evinin çalan kapısını açtı diye karnında tanımadığı birinin çocuğunu taşımak zorunda kalan kuzenini, bana da orospu der kesin. Yalnız yaşayan kadın der, oraya buraya gidiyor der, sigara içiyor, memelerini açıyor der. Der de der. Tam bir umutsuz vaka anlayacağınız. İşin kötüsü onun gibiler yüzünden bu hâldeyim, sırf kadın olduğumdan ve yaşamaya çalıştığımdan ötürü mü başıma gelenleri sonuna hak ediyorum ve kim bilir benim gibi kaç kadın var? *Umut* sadece kuzenimin ismi artık bu dünyada.

Her zamanki masama yerleşince rahatlıyorum. Aldığım dergileri çıkarıp bir sigara yakıyorum. Yeni başlayan bir garson masama doğru geliyor. Yakasındaki yamuk isimlikten adı okunuyor: *Sude*.

Hoş geldiniz, diyor.

Merhaba Sude, sen de hoş geldin. Bana temiz bir küllük, bir filtre kahve bir de Baileys Salted Caramel verir misin lütfen?

Sude bir bana bir de şişmiş karnıma bakıyor. Elindeki adisyona istediklerimi yazıyor. Şaşkınlığını gizlemeye çalışan yapay bir gülümsemeyle uzaklaşıyor.

Hayatının en güzel günüydü, sonrası ise hiç hesapta olmayan bir yaşam. Her şey bu parkta başladı. Başlıyor. Başlayacak. Zamanın ne önemi var? Bu olaylar silsilesinin kaderimde bir yol ayrımı olduğunu çok sonra fark edeceğim. İstemediğim halde, farkında bile olmadan seçtiğim bir yol ayrımı. Çok değil, bundan sadece birkaç yıl önce bu parka geleceğim. Henüz banklar onarılmamış. Çocukların oyuncakları yenilenmemiş. Spor aletleri daha konmamış bile. Fiskiyeler de çok sonra konacak. O zamanlar yalnızca kaba saba hortumlar var.

Şu iki salkımlı ağacın gölgelerinin kesiştiği, sırt dayama yerinin bir tahtası eksik banka iki yabancı kız oturacak. Yaşadığım şehir yabancı öğrencileriyle meşhur olduğundan biz yerlilerin gözü alışmıştır. Bu yüzden uzaktaki kızları göz ucuyla görüp, önemsemeyeceğim. Sahil şeridinde kendi yolumda giderken parkın içinden geçmekte olan yaşlı bir teyze, önündeki yüksek basamaktan yürüyüş parkuruna geçebilmek için benden yardım isteyecek. Oralı olmayıp yürümeye devam edebilirim. Hayır. Çağrısına kulak verip yanına gideceğim. Çağrılara kayıtsız kalamadığımı daha sonraki seçimlerimde de göreceksiniz zaten. Ben yaşamın kıyısında iki tur atmakla yetinen, çemberin içinde yanmaktan kaçınan tiplerden değilim.

Teyze, koluma tutunup adımlarını eşiğin diğer tarafına atarken kızları yakından göreceğim. Bir tanesine âşık olacağım. Sarışın olana. Kalbimde şimşekler çakacak. Konuşsam kekeleyeceğim. Göz göze geldiğimiz zaman gülümsemem aptal gibi görüneceğim. Yine de gülümseyeceğim. İkisine birden. Aptal gibi görünmemek için. Tam bir aptal olduğumu o zamanlar da biliyorum. Bilmezden geleceğim. Sarışın olanla tanışabilme umuduyla oyuncakları çevreleyen banklardan birine oturacağım. İlk başlarda arkadaşıyla karşılaşacak bakışlarımız. Hatta birkaç kez utangaç bir gülüşle başını öne eğecek. Sarışın olan ise, bana neredeyse hiç bakmayacak. Bu oyundan sıkılacağım. Belki de arkadaş hoşlandı benden, diye düşünerek üzüleceğim. Bir sigara içimlik süre tanıyacağım. Sarışınla göz göze gelirsem umuduyla! İki kız fısıldaşacak bir süre, sessizce gülüşecekler. Sonra diğer kız

kalkıp gidecek. Sarışın yalnız kalacak. Sigaramın izmaritine iyice yaklaşıp söndürmemeye direndiğim o son nefeslerden birinde kız başını kaldıracak. Aydınlık yüzü ışıldayacak. Bana bakacak. Şaşıracağım. Saçlarından gözlerine her yeri gel diyecek bana, ben de gideceğim. Çekinerek yanaşacağım yanına. Diğer kızın iyice uzaklaştığına emin olduktan sonra.

Yan yana oturacağız. Bir sigara isteyecek. Ben de yakacağım bir tane. Tanışacağız. Yumuşacık elini uzatırken *Adım Vanessa*, diyecek. Çok cana yakın, ama arkadaşça bir yakınlık bu. Soğuk bir duvar var aramızda. Görmeyeceğim. Görünce yıkmak isteyeceğim çünkü. Beni Cuma akşamı evlerinde verecekleri partiye davet edecek. Tereddütsüz kabul edeceğim. Hayatımda ilk ve son kez dua edeceğim. *Tanrım, ne olur o güne kadar ölmeyleyim!* İçten bir dua. İlk ve son. Bu arada o eksik tahtalı bankta otururken bana verdiği numara, parti günü diğer kıza ait çıkacak. Sinirleneceğim ama belli etmeyeceğim.

Sonra o, kalkmak isteyecek. Gideceği yere kadar eşlik etmeyi teklif edeceğim. Onu daha iyi tanımak için. Çalıştığı yere gideceğiz. Okulda tiyatro eğitimi alıyormuş, boş vakitlerini bir kreşte çocuklara masal anlatıp kukla oynatarak geçiriyormuş. Kreşteki bazı çocuklar adını söyleyemedikleri için ona Vanilya diyormuş. Tüm bunları neşeyle dolup taşan bir tonda anlatacak. Hayranlıkla dinleyeceğim.

Kreşin önüne geldiğimizde ona biraz daha yaklaşacağım. Sarılmayacağımızı biliyorum ama bir umut şansımı deneyeceğim. Uzattığı eliyle aramızdaki mesafeyi o belirleyecek. Tokalaşacağız. Arkasını dönüp gittiğinde ona bakacağım. Kapıdan girerken son bir kez dönüp bakacak, gülümseyecek. Şaşkın bir gülümsemeyle karşılık vereceğim. Arkamı dönüp giderken avucumu burnuma götüreceğim. Ondan kalan vanilya kokusunu içime çekeceğim.

Cuma gününe gelene kadar zaman ağır çekimde ilerledi, yavaşladı, ağır ve antik bir taş oldu. Bana göre zaman, ilk ve son kez o gün durdu. İşten erken çıktım. Defalarca giyindim, aynanın karşısına geçtim, beğenmedim, defalarca soyundum. Sevdiğim tişörtlerin hiçbiri beni yansıtamıyor, pantolonlarım üzerimden ya düştü düşecek ya da sımsıkı sarıyordu kalçalarımın.

Ev adresini sormuştum, mesaj atmıştı Vanessa. Altına bir de gülücük kondurmuştu iki nokta ve bir parantezle. Mesafeleri eriteceğimizi hissediyordum. Eli boş gitmek olmazdı. Marketten altılı bira ve bir şişe de kaliteli bir Rus votkası aldım. Çerezleri de kasanın bandına koyduktan sonra iki paket sigara istedim. Yüzümde gülümseme, ellerimde poşetlerle marketten çıktım. Gelen müzik sesleri ve terasın kalabalığı ile gitmem gereken çatı dubleks'i hemen seçtim. Yine de yanlış kapıyı çalmamak için iç kapının önüne geldiğimde cep telefonumu çıkarıp Vanessa'yı aradım. *Ben geldim*, der demez kapı açıldı. Karşımda kulağında telefon, koca gülümsemesiyle parktaki diğer kız belirdi. *Epey ufak tefekmiş*, diye düşündüm yakından bakınca. Vanessa'nın ev arkadaşı, beni içeri buyur edip elimdeki poşetleri aldı.

Ev, erken gitmeme rağmen kalabalık sayılırdı. Salona bakındım ama Vanessa'yı göremedim. Koridorda dikilmemek için öteki kızın peşinden mutfığa gittim. Vanessa'nın telefonunu onun açması rahatsız etmişti açıkçası. Beni karşılayanın, ipeksi sarı saçlarıyla Vanessa olacağını hayal etmiştim. Öyle ki ben içeri girdikten sonra benden başka kimseyi gözleri görmeyecek, yalnızca benimle ilgilenecekti. Belki gecenin sonuna doğru öpüşürdük bile. Öteki kız bir şeyler anlatıyordu, ben dalmışım. *Vanessa yok mu?* diye sorduğumda önce şaşırdı, sonra bozuntuya vermemek için olsa gerek, kocaman gülümsedi. *Buralardadır*, dedi. Gece boyunca oralarda oldu gerçekten. Ondan gözlerimi ayıramadım. Ben hariç herkesle konuştu.

Birkaç erkekle sohbet ettim, sarmadı. Kızlara yanaşasım gelmiyordu pek. *Ya Vanessa, ya hiç*. İçkim bitince kalkmaya karar verdim. Bana kapıyı açan minyon kız, salondaki orta sehpanın üzerine çıkıp bir kurşun kalemle bardağına vurarak neşeli bir tonda anons yaptı.

Birazdan aklınızı başınızdan alacak shotlar hazır olacak. Şaka değil, beyninizin kulaklarınızdan akması garanti. Sakın bir yere ayrılmayın.

O son cümlede neşenin tonu azalarak yerini tehdide bırakmıştı. Gitmeye karar verdiğimi anlamış gibi, gözlerini bana

dikerek söylemişti. Yutkundum. *Biraz daha kalayım öyleyse. Ne olacak?*

Çok şey oldu. Beyin akıntısı vadeden içkiyi beklerken yanıma omuzları dövme bir kız geldi. Benimle sohbet etmesine izin verdim. Aslında olan onu dinliyormuş gibi yaptığım. Gözlerim salonu tarıyordu. Sırf gitmeden önce bir kez Vanessa ile konuşabilmek için. Fakat onun benden ısrarla uzaklaştığına neredeyse emindim. Neden kaçtığını anlayabilsem sorun çözülecekti. Daha fazla direnmez, çekilirdim. Ev arkadaşının anons yaptığı sehpanın üstüne minik bardaklar dizildi. Bir köşede ben ve dövme kız, diğer köşede ise Vanessa ve bir başka kız hariç; tüm salon müknaşısa çekilen demir tozları gibi sehpa doğru çekildiler. Coşkuyla kaldırdılar minik bardakları yukarıya ve aynı anda bir dikişte içtiler. Dövmeli kız bana bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. Kafasının epey güzel olduğunu fark ettim. Artık tamamen koptuğum bir olayın en gereksiz detayını mercek altına almıştı. Onun anlatma hevesini Vanessa'nın minyon ev arkadaşı böldü. Mavi sıvılarla dolu likör bardaklarını sıkıştırdığı tepsiyle bana bir şeyler anlatan dövme kız mürekkep apoletlerinden dürttü. Yaptığı düpedüz kabalıktı. Sonra kulağına bir şeyler fısıldadı, kız kalkıp gitti, Vanessa'nın ev arkadaşı bana gülümsedi. Gözlerini pörtleterek *Eski sevgilisi burada da*, diye fısıldadı yapmacık bir panikle.

Kanepede yer açılınca beni çekıştirdi. Tepsiyi kucağına koydu. Elime mavi içkiyi tutuşturduktan sonra *Atıyor muyuz?* diye sordu. *Beynim akacak mı?* dedim. Ciddiyetle başını salladı. Gülüştük. İkincileri yuvarlarken dakikalar içinde hem yanmış hem de gevşemiştım. Boğazımdan akan sıvının verdiği his wasabiye benziyordu. Damakta kalan tadıysa ondan bin kat iyiydi.

Salonun öbür ucundaki Vanessa hâlâ net olsa da diğer her şey flulaşıyor, akmaya başlıyordu. Yoğun bir akıştı bu. Henüz katıdan taraf olan bir akış. Minyon kız tuvalete gittiği zamandı sanırım, yalnızdım, Vanessa'yla göz göze geldik. Çaprazumdaki tekli koltukta, yanı başında kendine kur yaptığı her hâlden belli olan biriyle oturuyordu. Sinirlendim. Göz göze geldiğimizde ona öfkeli baktım, biliyorum. Tüm sarhoşluğuma rağmen, o geceye dair emin olduğum yegane şey. Yaptığı ve yapmadığı her şey için

sinirliydim çünkü ona. Tek bir bakışla anlatıyorum. O ne yapsa beğenirsiniz? Bana gülümsüyor. Gülümsüyor çünkü hâlâ zihnimde capcanlı gülümsemesi. Hâlbuki çoktan gömüldü geçmiş zamanın bir türlü geçmeyen yarasına. Minyon kız tuvaletten geldiğinde sonsuzluğum bitti. Koca gece, tüm bir hayat yeteceğine inandığım gülümseme sona ermişti. Ömrüm boyunca yeter desem de, yetmedi. Vanessa olmayan biri gelip kesti o çok şey saklı gülümsemeyi. Sahi, kim Vanessa gibi olabilirdi ki? Sonrasında hepten sivilaştı görüşüm. Bulanık, akışkan bir görüş; seyrekleşen kalabalık. Önce koridorda biriktiler, sonra gittiler. Büyük çoğunluğu. Kimisi de merdivenlere çökmüş, kalabalığın dağılmasını beklerken fırsatı kaçırmayıp son öpüşmeleri, son dokunuşları sergiliyor gecenin tuvallerine. Daha ne kadar içtiğimizi hatırlamıyorum. Aklımda kalan son tutarlı kare, pahalı Rus votkasını döke saça içişimiz. Vanessa ve arkadaşını salonda bırakıyoruz, minion kız elimden tutuyor, ellerimizde sigaralar ve içki şişesiyle, serseri bir sarhoşlukla eziyoruz merdivendeki diğer sarhoşları ve yukarıya, odasına çıkıyoruz. Son sigaraları içerken dumanı çekiyor beni. Duman olup karışasım, bir süre sonra yok olasım geliyor. Ötekinin yatağında uzanıyorum sabaha karşı. Sıvıyla gaz arasında bir yerdeyiz. Birazdan buhar olup birbirimize karışacağız. Karıştık. Karşıyoruz. Sabaha büyük bir baş ağrısı, bıçak gibi saplanıyor beynime. Kaşlarımı çatıyorum, gözlerim açılmamakta direniyor. Gözlerimi açmadan önce odayı kokluyorum. Boşa yaşanmamış bir gece olması odanın vanilya kokmasına bağlı çünkü. Sigara, votka, ter kokuyor. Vanilyadan eser yok. Ağzıma giren bir saç tutamı. Burnum kaşınıyor. O gün minion kız beni akşama kadar alıkoyuyor. Onlarla kahvaltı yapmak istemiyorum. Vanessa'ya tekli koltuktan beri yapışan parazit de geceyi orada geçirmiş, benim gibi. Benden önde elbette. Vanilyamı kaptığı için. Ah Vanessa! Ellerindeki vanilya kokusu başkalarının avuçlarına mı bulaştı yani? Buna inanmak istemiyorum.

Koltuk şövalyesi, yerinde olmak için neler vermezdim. İmza: Park bedevisi.

Kahvaltıdan sonra kimsenin suratına bile bakmadan izin istiyorum. Öteki beni geçirirken, umut dolu bakışlarla şöyle söylüyor: *Numaram sende var zaten.*

Flaşlar çıkıyor. Sinirleniyorum. O numara Vanessa'nın bile değildi ki. Giderken içimden "Bir daha o eve adımımı atmam." derken sonradan başıma gelecekleri anlatsalar asla inanmazdım.

Aradan taş çatlasa birkaç hafta geçmişti. Telefonumda hâlâ Vanessa diye kayıtlı olan minyon kız birkaç kez *Nasılısın?* türevi mesajlar atmıştı başlarda. Pek orali olmadım. O da üstüme düşmediği için seviniyordum. Mesajlar birden kesilince tamamen kurtulduğumu düşünüp rahatladım. Fakat izleyen günlerde ondan bu sevincin yersizliğini teyit edecek bir haber aldım. *Galiba hamileyim.* Meseleyi halletmek için, bir daha asla adımımı atmayacağım dediğim o eve tıpış tıpış döndüm. Galiba değil, kesinlikle hamileydi. Benim ise hatırladığım, o gece birkaç kez o da kesik kesik iç içe geçmiştik; sevişmekte başarılı olamayınca vazgeçmiştik. Ne olduysa o arada olup bitmiş. Kahretsin.

Vanessa da oradaydı elbette. Bu suçun en önemli hissedarı. Başını öne eğmiş, tek kelime etmiyordu. Öteki ile ne yapacağımızı konuştuk. O, her koşulda bu bebeği doğuracağını söylüyordu. Benim bebeğimi. Daha kötü ne olabilir diye düşünürken sigara üstüne sigara içtim. Kapı çaldı. O uğursuz partiye bile gelmemiş bir adam, Vanessa'nın yeni sevgilisi, şimdiden beline sarılıyor, onu ulu orta öpmekten fırsat bulduğunda bizi fark edip selam veriyor, canı istediğinde kesik ve amaçsız bir muhabbete kalkışıyordu. Sinirlendim. Ona. Vanessa'ya. O, hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ederken onu doğrudan ilgilendiren bir şey yoktu elbette, ama o gün parkta beni kendine âşık etmesine ne gerek vardı ki? - ben nasıl olduğunu bile hatırlayamadığım bir çocuğun babası olmakla anılıyordum. Kızdım içimden. Kalbimi böyle harika hislerle doldurmuş bir insanı benimle değil de bir başkasıyla mutlu gördüğüm için kızgındım. Ben de sahip çıkabileceğim tek şeye sarılmaya karar verdim. O ana kadar hiç ilgimi çekmeyen bir kadının rahminde asılı duran, bana ait şey.

Kızımız doğmaya yakın, duyguları iyice depreşen öteki - evet, hâlâ öteki diyorum-, ağlayarak anlatmıştı beni ilk gördüğü andan bu yana ne denli sevdiğini. Bana o yaşlı teyzeye yardım ettiğim an âşık olmuş, öyle demişti. Parti de, oracıkta doğaçlama uydurdukları bir senaryo olmuş, benim geleceğimi umduğu, diğer herkes figüranmış, beni görünce gözlerine inanamamış, apoletli kıza kaptırmaktan pek korkmuş, ama işte sonunda kavuşmuşuz, bu minik bebek de aşkımızın hayal dahi edilemeyecek sürprizi olmuş.

Vanessa gideli çok oldu. Bizi bir araya getirdiği için ONA nasıl teşekkür edeceğini bilemeyen karım, kızıma ONUN adını vermek istediğinde geçerli bir mazeret bulamayıp boyun eğdim. Gitmesi gerektiği zaman giden, ondan geriye yalnızca adının hatırası kalan Vanessa'nın çocuk hâli tutuyor şimdi elimi.

Eksikleri tamamlanıp cilalanmış bankların arasından çocuk parkına dalacağız. Minik Vanessa, yenilenmiş oyuncaklara koşacak. Spor alanında sağlığını önemseyen bir grup insana başımla selam verdikten sonra kızımın peşinden gideceğim. Yaşlı teyzenin koluma tutunup aştığı yükselti yok artık, onun yerine daha ergonomik bir rampa yapmışlar. Kaykaylı, patenli çocukların da geçebileceği türden. Şu iki salkım ağacının gölgelerinin kesiştiği banka doğru ilerleyeceğim yorulunca. Kaba hortumlar yerini fıskiyelere bırakmış. Fıskiyeler çalışmaya başladığında Vanessa eksik dişleriyle gülecek, kahkahalar atarak suyun altına geçecek. Kendi etrafında dönerken “Baba, bak bana. Baba. Baba.” diyecek. Vanilya kokulu minik ellerinden tutacağım, onunla kahkahalarla döneceğiz. Ben hep, Vanessa için bu parkta olacağım. O büyüüp evden gittiğinde bile, hayatımı hepten değiştiren o bankta yaşlanacağım.

Birkaç ay önce, okul çıkışlarında arkadaşlarımla pineklemek yerine bu mekânda çalışmaya başladım. Yakınında benzeri çok olsa da, basıklığı ve kasvetli atmosferiyle onlardan sıyrılmayı başarıyor burası. Müdavimleri enteresan tipler. Hayattan tekmeyi yeme konusunda epey gedikli kimseler. Kadınlar, erkekler... Erkeksiz kadınlar, kadınsız erkekler. Kadınsız kadınlar, erkeksiz erkekler. Bir zamanlar erkek ama şimdi kadın olanlar, ve tersi de geçmiştir bu *loft* ve bir o kadar *lost* mekândan, evet. Cinsiyeti olmayanları, cinsiyetlerden taşanları, hiçbir kalıba mensup olmayanları da unutmamakta fayda var.

Tuvaletlerin de cinsiyeti yoktur, hele gece on ikiden sonra hiç. Benim de olmasın isterdim. Kadınlık hâli hepsinden zor. Kötü bir mahkumiyet bu, berbat bir etiket ama onu sonra anlatırım. Ya da hikâyeme yayarım. Belki de saçılıp dökülürler ben istemeden, kendiliğinden.

Ne diyordum? Hah. Buraya gelen kimseler garipsenmez. Kimselere iki kere dönüp bakılmaz. Kimse baştan ayağa süzülmez. Olduğu gibi kabul edilir herkes. Detaya inmeden. Kabul ediyorum onları, kendimi ettiğim gibi.

İçerisi dünyanın sesinden arınmıştır; saat öğlen üç bile olsa, bir ışık huzmesi sızamaz gecelere kadar. Geceleri polis arabalarının ve ambulansların sirenleri duyulur; sokak lambalarının kırıntıları vurur çatlak döşemelere. Gececi personel sevmez o yüzden ışıkları. Kusmuklar, kaynağı bilinmeyen yapışkan sıvılar kaplamıştır o eski döşemeleri çoktan. Sil derler hemen ama aslında kazınması istenir yeri. Kötüdür ama patrondur söyleyen, kızamazsın. Kimi ciğerini kazırcasına aşkını itiraf eder köşede bir başkasına. Müşteridir o, ona da kızamazsın.

Müşteri değilse durum başka. O zaman sakinleştirmek gerekir mesai arkadaşını. Omuzlarına bir dokunuş, belki yatışması bir içki, zilzurnaysa ayıltmak için kaynar kahveyi tutuşturursun eline. Ne içerse içsin aşkı hemen oracıkta söner. Az önceki haline şaşırtacak kadar kendine getirir insanı bu mekân. Meğerse sevmemiştir, sadece birazcık hoşlanmıştı. Karanlıktan kaynaklı bir yanlış anlaşılmalıdır belki, kızamazsın. Ertesi gün bir bahane

bulup işe gelmez böyleleri. Karşılaşmam o zaman dengesiz aşkların ne istediğini bilmez sahipleriyle. Birkaç gün kafamı dinlerim. Sonra yine kadının tadını kaçırarak bir şeyler yaşanır. İlle de yaşanır çünkü hayattır o, kıyamazsın. Kime kızacaksın? Kızsan da ne değişir ki? İstedğin kadar tepin, kadınsan sana her daim bir kusur bulunacaktır. Kabullenelim. Ya da toptan vazgeçelim.

Paraya ihtiyacım olduğu için çalıştığımı söylemiş miydim? -Bazı sınıf arkadaşlarım gibi- eğlencesine çalışanlardan değilim. Eğer öyle olsaydım buraya her gün biraz daha şişmiş karnıyla gelen genç kadına temiz bir küllük, bir filtre kahve bir de Baileys Salted Caramel verir miydim? Sanmuyorum.

Hamileyken sigara ve alkol kullanmasını doğru bulmuyorum sadece. Yalnız kendi olsa neyse, isterse şişelerce içsin. Mekân kazanır, ben kazanırım. İşime bile gelir, win win. Karnında başka bir canlı varken, onu sağlıklı olma hakkından mahrum bırakmaya hakkı var mı diye düşünmeden edemiyor insan. Yoksa herkesin seçimleri ve eylemleri kendine. Niyet okumalarla, yorumlamayla, yargılamayla asla işim olmaz.

Gizlisi saklısı yoktur mekânın. Benim aksime. Her şey ortadayken kimse merak etmez, sorgulamaz, kurcalamaz. Dertli biri gelse de, derdini başkasına bulaştırmaz. Yalnızca neşe bulaşıcıdır derler, o da fazlaysa. Çok fazla fıstık kabuğu, ısınmış bira ve lavuk gördüm ama henüz neşeye denk gelemedim burada.

Geçen hafta isimliğini kaybetmişim. Yenisini çıkarmışlar. Verdiler. Ondan bile iki tane var artık. Dörder harften iki isimlikli bir Sude'yim burada. Adım değişiyor. Hayatımda olup biten şeyler değiştikçe adım da değişiyor. Çoğu rolümden istifa etme isteğim günün başlangıcında ve bitişinde beni yokluyor. Sonrası malum: Eski olduğundan neredeyse emin olduğumuz sözde yeni bir gün başlıyor.

Önlüğümü çıkarıyorum. İsimliği cebe koyup önlüğü dolaba asıyorum. Birazdan başka bir iş için yola koyulacağım. Barın kapısını açıp yüzüme çarpan temiz havayla kendime geldiğimde kasiyer arkamdan sesleniyor. "Sude." Elinde birkaç tane kağıt para. "Haftanın tipleri diyor. Senin de payına bu

düştü.” Yenilerin ve çömezlerin payından tutuşturuyor elime. Sigara param çıkıyor en azından, seviniyorum.

Köşedeki büfeden sigara alıyorum, metrobüse kadar yürüyorum. Ne yokuş çıkmak yoruyor beni ne de ciğerlerimi turlayan sigara dumanı. Yolda bir tane, turnikeleri geçmeden bir tane. Günün yorgunluğu iyice çıkıyor ciğerlerimde şöyle bir gezindikten sonra beni terk eden dumanla birlikte. Izmariti teneke çöp kutularından birinde söndürüyorum. Turnikeleri geçiyorum. Anonslar da insanlar kadar otomatik. Metrobüste oturacak yerlerin bulunduğu saatlerdeyim. Sağ kanatta bir pencere kenarını gözüme kestiriyorum. Oturmadan önce son kez geride bıraktığım evime bakıyorum. Şuralarda bir yerde olsa gerek. Bitmez yokuşları ışıklı, ardında bırakıyorum. Şu işe bak, toprak ayrılıyor ve kıtalara bölünüyor. İstanbul mesela, bir köprü Avrupa’dan Asya’ya uzanıyor. Bağlamasına bağlıyor ya iki parça, bir bütün. *Sude. Asude. Asu. Sen kaç parçasın yarım kadın? Söyle de bilelim, bu konuşan hangi adın?*

Telefonuma bir mesaj geliyor. *Asude?* Çok iyi bir çocuktur. Mervin. Okuldaki en naif insan o olabilir. Adımı yoklama listesinde gördüğü için Asude diyor. Sanki tüm hayatımı yaşayıp yutmuş, içten içe beni doğduğum günden beri biliyormuşçasına süzüyor. Bu beni tedirgin etse de ondan hoşlanıyorum. Diğerleri gibi değil. Ötekiler Asu diyor. Hayattaki her şeye kolayca, kısa yoldan ulaştıkları gibi bana da kısa bir tonda sesleniyorlar. Anne babalarının onlara sundukları kestirme yol epey sıcak ve tatlı olduğundan, bir başkasının o yolun kıyısından bile geçmemiş olabileceğini hayal dahi edemiyorlar. Bir başkasının ömrü boyunca çalışsa elde edemeyeceği standartlarda yaşamlar sürdürdüklerini bilmeden tüketiyorlar her şeyi. Mervin ve ben hariç. Bizim -babalarımızın doğum günümüzde hediye ettiği- Mini Cooperlarımız yok ne yazık ki. Bir keresinde babasının ilgisizliğinden yakınmıştı bana. Bu durum onu parasızlıktan daha çok üzüyormuş. Benim, babamı tanımadığımı dahi bilmeden söylüyor tüm bunları.

Babam da beni tanımazdı gerçi, şimdi şu metrobüste karşılaştık yani. Binmeye çalışırken gündelik yaşantısının bir

parçası olmuş hâliyle, kendine yol boyunca bir yer kapabilmek için ittirirdi belki beni. Kim suçlayabilir ki onu?

Metropol, insanı kısmen kültürlü tam zamanlı canavarlara dönüştürür. Bunu bilmeyen yoktur, sadece herkes görmezden gelir. Şehrin uğultusuna kulaklarını kapadıkları gibi. Mutluluğun formülü burada böyledir işte. Ne kadar kayıtsız kalırsan, o kadar mutlusundur. Fark etmeye çalışırsan aforoz olursun. Şehre de, güzelliklerine de kayıtsız kalırsın ve uğruna savaştığın yaşamın yollarda tükenir. İşte böyle. Mervin de yaşamını yollarda tüketmek için ülkesinden buralara gelmiş. Yabancı olmak kolay değil. Benim gibi içi yabancı olanlar bir şekilde adapte oluyor ama dışın da yabancıysa sıkıntı o zaman başlıyor.

Dönemin başıydı, yorucu bir blok dersten sonra molaya çıkmıştık. (Dönem başlarında molaya kalabalık çıkılır. Bölünmek zamanla öğrenilir. Kaynaştıkça ayrılırsın. Ya sen kendini çekersin, ya da onlar seni dışlar. Bir şekilde sürü dağılır ve büyü bozulur.) Kalabalıktık o gün. Sigaralar ve çaylar. Herkes konuşuyordu.

Birinin dikkatimi çekmesi için ya ilgi manyağı olması lazım, ya da alay konusu. O gün ikisini de farklı insanlarda bulmuştum. Zengin çocuklarından biri, bir ilgi manyağı; sınıfa yeni gelen Mervin'in taşlı kot ceketine takmıştı kafayı. Kot ceketini biraz ışıltılı bulmuş, kadın reyonlarında satılan türden bir ceket olduğuna bizi ikna etmeye çalışıyordu. Alay ne kadar izleyici toplarsa, o kadar alkış alacağını sanıyordu zengin çocuğu. Onun adını boş verelim, o sırada Captain Black paketini herkesin göreceği türden abartılı bir hareketle cebinden çıkarıp, yine görgüsüzce bir şekilde zipposunu şıkırdatıp sigarasını yakarken Mervin'den dönmesini istiyordu piç kurusu. Mervin ne yapsın, gıkını çıkarmadan döndü garibim. Ortama dahil olmak isteyen her canlının yapacağı türden bir boyun eğişi onunkisi. Normalde hiç karışmam böyle şeylere, nedense bir şekilde onu korumak istedim. *Burslu dayanışması*. Hiç tanımadığım Mervin'i yanıma çekip zengin çocuğuyla bariz biçimde alay ettim. Her bir detayını tek tek rencide ettim. İtiraf ediyorum, bundan keyif de aldım. Captain Black'in, haydi bu olsun adı, sırf babasının tomarla parası var diye ve hayattaki tek mutluluğu başkalarını aşağılayarak

kendini yücelttiğini sanmak olan o çocuğun gururu benim yüzümden biraz incinmiş olabilir. Bu olaydan sonra her fırsatta benden yana bir açık arasa da; o gün Mervin'i bir zorbalıktan kurtardığıma değmişti. Bunu ben düşünmedim, Mervin söyledi bu arada. Eğer o gün Captain Black'e çıkışmasaydım okulu bile bırakmış belki. Ah, ne kırılgan bu erkekler. Farkındalıksız. bir kırılganlıkları var. Görmek istemediklerini kesinlikle görmüyorlar.

Neyse, böyle işte, okulda bana Asude diyen tek insan Mervin. Tam adımla seslenen, ama hayatta beni en az tanıyan kişilerden biri. Tanımak için çaba sarf ediyor. Evet, sanırım benden hoşlanıyor. Ben mi? Okulla tek isim bir an önce bitmesi. *Evdekinin* hatırı için okuyorum. Okuldan bir şeyi özel hayatıma dahil edersem kalan senelerim iyice çekilmez olur, diye düşünüyorum. Diğerleri öyle değil, iyi aile çocukları yani. Onlar okulu hayatları yapıp, sonsuza kadar öğrenci kalmak istiyorlar. Minimum sorumluluk, maksimum eğlence. Bir de notlarım yüksek diye bana kızıyorlar. *Çannmıza tüküreyim*. Tuzu kuruların öfkesini ciddiye almamalıyım. Erkeklerin öfkesini ciddiye almamalıyım. *Mervin?* Mesajı yanıtlıyorum.

Boğazın bitiminde telefonum çalıyor. Şehrin gayrimeşru tanıkları, ışıklar... Telefonu açıyorum. *Evdeki* arıyor. Hastalığına rağmen her gece beni bekleyen. Merak eden.

Pamuk kızım, diyor ağır ve kesik sesiyle. Konuşurken yorulduğunu anlayabiliyorum. *İçimde*, diyor, *kötü bir his var*. Sesinde takat kalmadığını görebiliyorum. Boğazıma bir yumru oturuyor. *Ne yapıyorsun?* diye soruyor. *Şimdi işten çıktım*, diyorum. *Çıktık, Rana'yla*, diye düzelterek ekliyorum. *Ona gideceğiz, sınava çalışmamız lazım. Beni merak etme*. Yaşlı ve hasta birinin iç çekişi geliyor karşıdan. Kapatıyorum. Benim duyduğum son nefesi olduğunu bilmeden.

Ona karşı sevgi ve nefret, hep yan yana büyüdü benimle beraber. O olmasaydı kendime daha kolay bakabilirdim. Peki o olmasaydı, bunca yıl bana kim bakardı? Annem, babam, kardeşim... Onlardan bahsetmek istemiyorum. Sadece pamuk yüzlüm hasta ve ben her sabah onu; kirasını bile zor ödediğim döküntü, küflü evde bir başına bırakıp okula gidiyorum. Onun

çektığı acı ve benim üzerimdeki yük, eskimiş bir terazinin koptu kopacak kefelerini paylaşıyor. Kapıyı çektikten sonra anahtarı alt kattaki komşumuz Nilüfer'e bırakıyorum. Sağ olsun, pamuk yüzlüme ilaçlarını vermek için günde iki kere yukarı çıkıyor. Bazen de soğuk, yaşlı kokan küflü evi toparlayıp havalandırıyor. Çorba pişirip gidiyor. Ben pamuk yüzlüm mutlu olsun diye okumalıyım. Kendim için yaşamıyorum. Daha da acısı kendim için yaşamadığımı çok iyi biliyorum...

Okul çok yakın sayılmaz ama sabahları yine de yürüyorum. Parasından değil, şimdi gitmekte olduğum işten kazancım her şeye yetiyor da, düşünmek iyi geliyor. Yürürken düşünüyorum. Düşünceler kanın damarlarda rahatça dolaştığı gibi hiç sıkışmadan dolaşüyor zihnimde. Yürümek bunu sağlıyor. Yokuş aşağı yürümek gibisi yok. Ne olursa olsun, hayat benden yana mı? Sanmıyorum. Kim olursam olayım, yaşamaya devam mı? Bilmiyorum. Yaşamaksa bu, yaşıyorum demek ki bilmeden. Kimim ben diyorum, hangisiyim? Pamuk kız, Asude, Asu, Su... Su'yum ya elbette. Bir de *Su* oluyorum bazı geceler. Sadece Su. Öyle geceler, bu gece gibi, dimdik birer yokuş oluyor benim için. İnmem gereken durağa geliyor metrobüs. İstemesem de iniyorum. Yolun kenarında siyah bir minibüs bekliyor. Camları açık. Şoför eğiliyor. *Erkencisin bu akşam*, diyor.

Ellerimi *çaresizim* dercesine havaya kaldırıyorum. Çaresizliğimi gülümsemeyle örtüyorum. Birini daha bekliyoruz. Vivi'yi. Onu beklerken bir sigara daha içiyorum. Son fırtta arkamdan sarılıyor, epey neşeli. Garip aksanıyla selamlıyor beni. Sempatik, makara bir tip. Nereli bilmiyorum. Her seferinde başka bir ülke söylüyor. Tahmin edenler mutlu olsun diye *oralı* olmuşluğu bile vardır. Dedğim gibi, iyi bir kız. Yalnızca, içmeyi biraz fazla seviyor. Siyah minibüs ana yoldan araya saptığında votka alalım diye tutturuyor. Marketten sonrası yokuş yukarı.

Minibüs yokken yürürdüm bu yokuşu. Abla, şoför ve minibüs tutacak paraya kavuşunca biz de biraz rahatladık. İyidir hoştur da Abla, tersi fenadır. Çoğu patron gibi sana para ödediği her dakika için seni kendi malı sanır. Haklıdır, öylesindir belki de. Evi konforludur; her ınkânı sunar, ne ararsan bulursun. Bize hazırlanalım diye özel bir oda bile yaptı. Para kazanmaya

başladıkça içini donattığı bu geniş odada paravanalar, küçük bir giyinme odası, aynalı şifonyerler, pahalı parfümler, makyaj malzemeleri vesaire...

Yorgun görür bizi, üzülür, dışarıdan söylenmiş yemeklerin artıklarını atmayıp dolaba koymuştur, aç mısınız diye sorar, açız demeyiz, o yine de ısıtır mikrodalgada, Vivi'nin kıvamlı votkasıyla yuvarlarız yiyecekleri, dişlerimizi fırçalarız sonra, herkesin bir diş fırçası vardır burada, eskiden tek tük fırça vardı, şimdi yirmiye yaklaştı, Aba'nın işleri belli ki çok tıkrında; beyazlatıcı ferah macundan sonra devam ediyoruz votkaya, bir yandan hazırlanıyoruz. En azından ne giydiğimize pek karışmıyor, yalnız makyajda katı kuralları var, kirpikleri ta alına kadar kaldırmanı istiyor, benimkiler seyrek Aba dedim bir gün, olmuyor yani, bir dahakine takma kirpiklerle geldi, gözüme kaçtı kirpik yığını, bir daha üstelemedi, şimdilerde beni iyice gözden çıkardı zaten, yeni kızları var sözünü daha çok dinleyen ve belli ki benim kadar asi de değiller. Vivi'nin buradan başka kazancı yok, kimi kimsesi desen hiç yok -bir tane bile- o yüzden daha temkinli Aba'ya karşı, sözünden çıktığı pek söylenemez.

Biz kızların bir kuralı var burada, aslında henüz konuşulmamış pek çok kural vardır da işte biraz dile gelmişlerden biri şu: birbirimize çok soru sormayız, tanımak istemeyiz çünkü yarın bir gün yolda karşılaştık utanırız kendimizden, bize mecbur kaldığımız hayatları hatırlatır, birbirimizi nereden tanıdığımızı kendimize bile açıklamak istemeyiz. Bu yüzden anlık yaşar, anlık konuşuruz. O gece kazanacağımız para peşin alınır, komisyon kesilince geriye kalan bizimdir.

Makro komiklikte şeylere güleriz sadece, aramızda bir espri olacaksa ancak Aba'nın evine dair veya orada gerçekleşmiş bir şeydir bu. Öteki türlü yani derinliği olan şeyler paylaşmayız. Ne geçmişe takılır ne de geleceğe dertleniriz. Böylesi çok çok daha kolay ve votka da yeterince yardımcı oluyor, dünyanın geri kalanının olmadığı kadar.

Mervin'den mesaj geldiğinde Vivi'nin kaçan çorabına votka döküşüne kahkahalarla gülüyordum, mesaja baktım, *Nasılsın?* diyor. Hızlıca *Iyi* yazıyorum, gerisini telefonum otomatik tamamlıyor, *Iyiyim sen?*, göndere basıyorum ve Vivi'nin kaçan

çorabına oje sürüyorum. Abla bize Türk kahvesi yapmış, mutfaktan sesleniyor. Kahveleri almaya gidiyorum. *Bir saate sizî mekâna bırakacağız ona göre hazır olun* diyor, şoförle rakı içiyorlar mutfakta, önlerinde iki dilim peynirle kavun, eski radyoda cızırtılı hüzünlü şarkılar. O an insan olmak çok garip geliyor.

Döndüğümde Vivi'yi kikirderken buluyorum, neye güldüğünü unutmuş, onun sarhoşluğuyla ayılıyorum. *Evdeki*ni hatırlıyorum, kalbime bir ağırlık çöküyor, telefona bakıyorum. *Ben de iyiyim, teşekkür ederim. Hâlâ çalışıyor musun?* Mervin beni hâlâ mekânda sanıyor. Cevap vermiyorum, muhtemelen çalıştığımı düşünüp endişelenene kadar bekleyecek ve bir mesaj daha atacak, hep öyle yapar.

Bu gece serin olacağı benziyor, diye düşünerek çıkmadan bir şal bulup omuzlarıma atıyorum, müşteri beylerle buluşuyoruz, tanışıyoruz, mekâna giriyoruz, kibarlık yapıp sandalyelerimizi tutuyorlar, ilk beş dakika inanılmaz kibarlar, ilgileniyormuş gibi yapıyorlar, tanımaya çalışıyorlar, centilmen roller kesiyorlar, ilk defa bizimle çıkıyor gibi yapıyorlar, oyunlarına ortak oluyoruz, elbette biz de ilk defa onlarla çıkıyormuş gibi yapıyoruz... Ve bu hep böyle olur. Herkes her şeyin farkındadır ama oyun kurallarına göre oynanmalıdır. Değişen yalnızca mekânlardır, masaları süsleyen mumların ya da şarapların rengidir, isimlerdir, hayatlardır, çalan şarkılardır ama özünde her şey tıpkısının aynısıdır.

Vivi hemen kafayı buluyor, ben biraz daha kapalı kutuyum hatta bana kalırsa Pandora'nın kutusuyum o yüzden hiç açılmak istemem ve yalnızca gülümserim, gerekmedikçe pek konuşmam. İçimdeki kötü his evdekinin son telefonunu anımsayınca biraz daha şiddetleniyor, kutudaki karanlık iyice dayanılmaz oluyor, bir şey yapamıyorum, bırakıp gidemiyorum, dahil olamıyorum. Yabancıyı olmadığım sıkışmışlığın en şiddetli nöbetini bu gece ruhumda hissettiğim kesiklerle yaşıyorum.

Karşımda oturanın telefonu çalıyor, izin isteyip kalkıyor, ben de telefona bakıyorum, Mervin bir mesaj daha atmış, bunu yapacağını biliyordum, *Orada mısın?* diye soruyor. Yanıtlayıp yanıtlamama konusunda tereddüde düşünüyorum, karşımdaki gelip yerine oturuyor, kibar gülümsemesinin hatırına telefonu sınılı

pullu portföy çantama tıktırıyorum, daha çantayı kapatmadan telefon çalıyor, önemsemiyorum ama karşındaki *Bak istersen* diyor, yine gülümsüyor, onay gelince rahatlıyorum çünkü içimde kötü bir his var ve yüreğime yine bir ağırlık çöküyor. Telefonu çıkarıyorum. Arayan evin numarası. Hayra alamet değil. Bugüne kadar yalnızca pamuk yüzlümü hastaneye kaldırdıklarında .bu saatte arama gelmişti, diye düşünüyorum. Yanıtlarken bir kum fırtınasının içine yürüyormuşum gibi geliyor, duyacağım şeyi geciktirmek için uzunca bir süre *Alo* diyemiyorum. O üç harf boğazımda düğümleniyor. Sonra Nilüfer'in sesini duyuyorum. Boğuk ve çok uzaklardan geliyor sesi. *Hareket etmiyor*, diyor huşkırarak.

İçinden geçmekte olduğum fırtına, ruhuma attığı kum tanesi çiziklerini hızlandırıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum, donup kalıyorum, karşındaki erkek bana sesleniyor, Su diyor, sesi boğuk ve puslu, telefon elimden kayıp masaya düşüyor.

Mekânın arka bahçesine açılan kapıyı fark ediyorum. Ötesinde aydınlık olan ışıklı bir kapı bu, sendeleyerek kalkıyorum, arkamdan seslenseler de duymuyorum, belki de çılgınca koşuyorumdur ya da sakince yürüyorum -bu kısım zihnimde belirsizliğini sürdürüyor- fakat çok net hatırlayabildiğim bir şey var, gökyüzü net ve yıldızlar davetkâr. İnsanlar, isimler, kötü hisler... Hepsini geride bırakıyorum. Adımlarımla serin geceye karışırken bana ait olmayan şalın omuzlarımdan kayıp gitmesine izin veriyorum. Ruhumun taşınması güç yamalı kabağı da onunla birlikte düşüp geceye karışıyor.

“Araplarla Ruslar bu sene de herkesten önce gelmeye başladı.” diyen vardiya şefi elinde mola kağıdıyla yanına yanaştı. “Bu stoklarla kadınlara parfüm, ötekilere likör yetiştirmeyecek. Benden söylemesi.” diye söylendi mola kağıdını imzalayan kasiyer.

“Onu depodakiler düşünsün canım. Olmayanı geçiştir, olanı yapıştır, müşteriye yatıştır. Hani bakayım? Nerede gülümsemen?” diye sordu şef. Kasiyer kızın yanaklarını kulaklarına doğru çekti. Şef böyleydi, şakaya vururdu her şeyi. En çok da kadınlarlayken.

“Haydi bakalım, herkes işinin başına. Bu gece sayım gecesi. Kağıdı bir ara bırakırım. Çaav tatlım.”

Meydandaki kahvecide çalışan çocukla göz göze geldiği sırada dalgınlığını fark etti. Artık iyiden iyiye uykusu gelmişti. Kendine gülümseyen çocuğa incelik icabı karşılık verdikten sonra arkasını dönüp çaktırmadan esnedi. Mağaza radyosunun tozlu hoparlöründen çalacak şarkının anonsu yapıldı: *Massive Attack: Paradise Circus*

Kahveci çocuğun hâlâ kendisini süzdüğünü fark edince gerginleşti. Sırtını *haddini bil* dercesine dikleştirdiyse de karşısındaki, onun beden dilini tersten okurcasına ve biraz da çekinerek el salladı. *Absürtlükte Sprite reklamlarıyla kapışır bir gece*, diye mırıldandı kendi kendine.

Yaklaşan birkaç uçuş ile bir süre sonra ortam hareketlendi. Kasiyer; rafların tozunu alıyor; bir müşteri kasaya yanaştığında elindeki bezi bırakıp o tarafa doğru koşuyordu. Beyaz tenli Rus kadınları, cilalı takma tırnaklarını kozmetik ürünlerinin üzerinde tıkırtıdıyor; tıknaz, göbekli ve kırmızı tenli kocaları ise içki reyonlarında kayboluyordu. Çikolata ve oyuncak için kendini yerlere atan çocuklar yok sayılarak alışverişe devam ediliyor; ilgiyi ağlamakla da elde edemeyeceğini anlayan çocuklar ise yaldızlı çikolatalardan ve rengarenk oyuncaklardan umudu kesiyordu.

Pasaportlar, içkiler, sigaralar, gümrüksüz ürünler, dövizler, sahte paralar, yabancı diller, alkollü nefesler, görgüsüz

eller, terli tenler, uçuş anonsları, r  tarlar, alışverişe kapılıp uçuşu kaçıranlar, uykusuz personeller, personele yasak olan kahvenin cezbedici kokusu, kısa molalar, ortak tuvaletler, fast food kokuları, sapıklar, parfüm kokuları, bozulan klimalar, hırsızlar, zenginler, görmemişler,   m  lar, kusanlar, ağlayanlar, evcil hayvanlar.

Uçuşların sıklığı gecenin ilerleyen saatlerine doğru azaldıkça; zaman uykusu gelen kasiyer için ağır çekimde akmaya, hatta bazen de tekleyip donmaya başlamıştı. Karşıdaki kahveciden gelen filtre kahve kokusunu duyumsayıp, canının kahve çektiğinin farkına hafıf  e dışarı çıkardığı diliyle vardı. Dilinin ucunu üst dudağını yalayarak içeri alırken saate baktı. şanslıysa beş-on dakikaya nöbetçi personel gelir ve kendisi küçük bir mola verebilirdi. Geçmek bilmeyen zamanın üstüne nöbetçinin de gecikmesi iyice tuz biber olmuştu. Kafein ve nikotin yoksunluğu zihninde ve bedeninde tutukluk yapıyordu. Geciken nöbetçi,   z  rl  r dilerken kasiyer onu dinlemeden sigarasını çakmağını alıp önce kahveciye oradan da balkona fırladı.

Döndüğünde mağazada iki kişi dolaşıyordu. Nöbetçi personel kasa önündeki sakızlardan bir tane a  mış, gizliden çiğniyordu. Kasiyer ona ters ters bakınca şakaya vurarak:

“Aman, boş versene. şu gavurlar y  r  te  ğine ben   iğneyeyim, çok mu?” dedi. Zıplayarak koltuktan kalktı, kasanın yarım kabininden çıkarken el salladı. “Haydi kolay gelsin sana.”

Kasiyer yerine geçtikten sonra, içkileri sanat eseri izler gibi izleyen turiste baktı. Adamın diğer raflara sendeleyerek yöneldiğini görünce düşündü. *Sarboşlar. Çoğu sarboş. Yol başka ti  rl   çekilmiyor herhalde. şurada ömrüm boyunca çalışsam belki anca çıkarım yurt dışına. Vizesiz olmalı, parası da pek değerli olmasın. Diğer ti  rl   çok masraf olur. Aşk   eşmesinin hayaline bile yıllar önce veda etmiş biri olarak gerçekçi bir insan olduğu  m söylenebilir... Herkes şilz  rna. Ben hariç herkes uçuyor. şu trençkotlu adam yerli olsa gerek. Iř için uçtuğu çok belli. Ciddi ve gergin yüz hatlarıyla katılacağı toplantıyı, belki de bi  y  k bir ihaleyi düşünüyor. I  kilere bakmaz, baksa da almaz. Muhtemelen zaman öldürmek için dolaşıyor. Ne kadar da karanlık gözler. şimdiye kadar*

bakışıyla korkutan yegane müşteri. Ne oldu? Gülümsedi. İnandırma. Şaşırdım. Gülümsemesi samimi...

O da trençkotlu yolcuya gülümsedi. “Hoş geldiniz.” dedi şaşırmış bir tonda. Adam da onun şaşırmasına şaşırmış gibiydi. Başını eğerek sessiz bir karşılık verdi. Bir süre romları inceledi, sonra konyak ve brendilere baktı. Yarım litrelik pahalı bir konyakta karar kıldı. Kasaya geldiğinde kasiyer sordu:

“Uçuşunuz aktarmalı mı direkt mi?”

Yolcu, gölgeli gözlerini ona dikti. Bir süre öylece kaldı. Sonra dalmış da o an kendine gelmiş gibi bir silkelenmeyle yanıtladı.

“Şimdi içeceğim. Poşete gerek yok.”

Şişeyi, pasaportu ve para üstünü aldıktan sonra aksak bir yürüyüşle ağır ağır karşıdaki kahveciye gitti. Kahvecinin masaları boştu. Sert bir kahve istedikten sonra kasiyeri görüş açısına alabileceği bir masaya geçti. Yüzü ona dönük olacak şekilde oturdu. Kahveci çocuk bir süre bu tuhaf yolcuyu inceledi. Kasiyeri manzara edinmesi kahveciyi epey rahatsız etmişti. Kasiyer ise çoktan kendi işine dönmüş, mağazada kimsecikler yokken toz almaya başlamıştı. Sayımcılar geldiğinde yerine geçip oturdu. Pek çok şey yasak olduğundan yapabileceği tek şey boşluğa bakmaktı. Boş bakışları onu seyretmekte olan yolcuyla karşılaşınca canlandı.

Az önceki trençkotlu yolcu gölgeli gözlerini dikmiş ona bakıyordu. *Kim bilir ne zamandır?* Kendisinden satın aldığı konyak şişesini açıp kafasına diyor, dilinin ucuyla dudağını yalıyordu. Kasiyer rahatsız oldu, bakışlarını sayımcılara çevirdi.

Sayımcılar işlerini bitirip gittiğinde ise kendini avcısıyla baş başa kalmış gibi hissetti. Adam ona bakmayı kesmişti. İkinci kahvesini aldıktan sonra aynı yere oturmuş; bu kez çantasından çıkardığı not defterini açmış, ön gözünden dökülmekte olan kalemlerden birini çekip çıkarmıştı. Kâh kıza bakıyor, kâh eğilerek deftere bir şeyler çiziyordu. Uzaktan bakınca gelişigüzel karalıyormuş izlenimi veriyordu. Kasiyer ve kahveci durumu fark etmiş, yine de henüz bir tehlike arz etmediğini düşündüklerinden olsa gerek, yolcuya müdahale etmek istemiyorlardı. Hem elle tutulur bir gerekçeleri de yoktu. Kaldı ki adamın görünürde bir

terbiyesizliği ya da zararı yok gibiydi. Yine de ona bakmadığı zamanlarda defterine eğilip çizirken alnına dökülen perçemini geriye atıyor; bazısında başını fazla yükselttiğinde kız onun karanlık gözlerine bakıyor, onun ne kadar tuhaf ve itici fakat bir o kadar da merak uyandırıcı olduğunu düşünüyordu.

Yolcu ikinci kahvesini, yarım litre konyasını ve çizimini bitirerek toparlandı. Trençkotun kolunu sıyırarak saatine baktı. Defteri kapatıp çantasına koymadan önce çizdiği sayfayı kopardı, ceketinin iç cebine ilişti. Masadaki boş şişeyi ve bardağı geçerken çöpe bıraktı. Kasiyerin önünden geçerken ondan tarafa hiç bakmadan tuvaletlere doğru ilerledi.

Mola vakti geldiğinde kasiyer, mağazayı nöbetçi personele bırakıp hemen kahveciye koştu. Yorgun ve şaşırmış bir hâlde tezgâha yaslandığında kahveci çocuk konuştu.

“O neydi öyle ya? Nasıl bir tipti? Cins cins oturmalar, çizimler falan. Kıl oldum adama. Ayar etti beni lale.”

“Bilmiyorum, sinirlerim bozuldu. Bir de bakıp bakıp durdu. Beni mi çizdi ne yaptı manyak, anlayamadım.”

Çocuk, tetikte bekleyen gergin kasiyere kahve uzattı, yanına da yaldızlı bir pakette çikolata sürdü.

“Benden olsun. Rahatla biraz. Gitti çok şükür deli.”

Balkona çıktığında gece serindi. Çöken sis beraberinde kasvet de getirmişti. Koca balkonda tek tük yolcu vardı. Tellerinden dolayı kafese benzeyen bu yerde herkes, birbirine dillerini bilmedikleri birer yabancı kümes hayvanı gibiydi. Uzaktaki sırtı dönük adamı, temizlik görevlisi çekildiğinde fark etti. Oydu.

Ürpererek, *belki de adamın iç cebindeyim şu an*, diye düşündü. Sakinleşmeye çalışarak sigarasını yaktı. Gecenin sisli karanlığında parlayan köz, dumanı içine çektikçe harlandı ve büyüdü. Adamı görmezden gelerek kahvesini ve sigarasını içmeyi sürdürdü. Bir yandan da molayı takip etmek için saatine bakıyordu. Adamın kendine baktığını fark ettiğinde istemsizce etrafına baktı. Balkonda yalnızca ikisi kalmıştı. *Ne olur gelmesin. Ya da hemen şimdi içeri kaçayım? Neden kaçtığımı bile bilmeden. Sahi, neden kaçıyorum ki bu yabancidan? Tuhaf da olsa o da benim gibi bir insan. Hayır. Sıkıntılı bir tipe benziyor. O neydi öyle gerçekten? Bana bakıp*

bakıp bir şeyler karalaması? İçimden bir ses aramızdaki mesafe kısalırsa canımın yanacağını söylüyor.

Trençkotlu yolcu, balkonun ortasına doğru ilerledi. *Kaçmaltıyım çünkü manyağım biri karşıma geçip beni çiziyor.* Durdu ve bir sigara yaktı. Başka tarafa bakmaya başladı. *Beni çizip çizmediğini bilmiyorum. Başka türlü neden bir bana bir de defterine baksın ki? Peki ya o gölgeli gözlerine ne demeli? Tuhaflığı sempati duyamayacağım şekilde tedirgin ediyor beni artık.*

Balkonun otomatik kapısı açıldı. Kasiyer baştan aşağı yay gibi gerilmiş bedenini fark etti, sıkıldığı çene kaslarını gevşetti. Düzensiz ve kesik nefeslerini rahatlattı. İki personel, onu selamlayarak yanından geçtiler. Onlara gülümsedi. Kızlar, hemen arkasındaki masaya kuruldular. Bir tanesi hemen bir sigara yaktı, öteki telefonunu çıkardıktan sonra olduğu yerde sallanarak arkadaşına sordu.

“Müzik dinleyelim mi?”

“Kafana göre.” dedi öteki omuzlarını silkerek.

Şarkı başladı. Arka masadaki kızlardan cesaret alan kasiyer, *Molamı tepe tepe kullanacağım*, diye düşündü. Bir sigara daha yaktı. Uykusuzluğun ve nikotinin rehabetini çalan şarkıyla perçinledi. O sırada kendine yaklaşmakta olan trençkotlu yolcuyu fark etmemişti. Yaklaştığını görünce aralarındaki gergin bakışma uzadı. Yolcu, bir halatla çekiliyormuş gibi ona yaklaşmaya devam etti. Sis biraz dağılmış, gecenin karanlığı yeniden ortaya çıkmıştı. “Merhaba.” dedi adam. Arkadaki iki kız bir anlığına şaşırıp sessizleşti. Kasiyer, ne yapacağını şaşırdı. Adam kendine gülümseyince o da tereddütle gülümsedi. Tüm görüş alanını kaplıyordu o an.

“Bunu senin için yaptım.” dedi gölgeli gözleriyle.

Ceketinin iç cebinden çıkardığı katlanmış kağıdı ona verdikten sonra gülümsedi, arkasını dönüp ilerledi, açılan otomatik kapının ardında gözden kayboldu.

Kasiyer, tuhaf yolcunun ardından bakakaldı. Epeydir içmediği sigarasının külü upuzun olmuştu. Bir süre sonra kül, kalıp hâlinde yere düştü. Eline tutuşturulan kağıda baktı. *Basit bir kağıt parçası*, diye düşündü. *Dünyanın en tuhaf insanından*, diye ekledi. Kağıdı elinde biraz evirip çevirdikten sonra açmaya karar

verdi. Gözlerine inanamadı. Basit bir karalama sandığı şey, bir şeytanın temsili gibiydi. Dehşete düştü. Yarısı tıpkı kendine benzeyen bir şeytan. Çizimdeki suratın yarısı oydu. Diğer yarısının tüyler ürperticiliğine ise diyecek yoktu. Tarihin en korkunç figürleri bir araya gelse, bu kadar çirkin ve bu kadar korkunç bir zebani yaratamazlardı. Resimdeki şeyin, somurtmaktan ağzının kenarı eriyerek kağıttan akar gibi bir hali vardı. *Ucube ruhunun bir başkasının kaleminden yansıması.* Bu yazı, resmin içine gömülmüştü. Anlayamıyordu. *Neden hiç tanımadığı, kendisine en ufak bir zararının dokunmadığı bir insan ona böylesine bir kötülük yapıyordu?* Hem de ortada hiçbir sebep yokken...

Sırtındaki zehirli eril el yavaş yavaş çekilse de, uzunca bir süre kendine gelemedi. Titreyen elinde tuttuğu ürkünç çizime bakarken arka masadaki kızın telefonunda çalmakta olan şarkıyı dinlemeye başladı.

*Trust me
I'll be there when you need me
You'll be safe here
When you finally trust me
Finally believe in me
I will let you down
I'll let you down, I'll
When you finally trust me
Finally believe in me*

-falanca gerçeklik-

Sabah oluyor, güneş günü aydan teslim alırken mesaisi yeni başlayacak olan iş arkadaşım da görevi benden devralıyor. Küçülen duvarları ardımda bırakıp işten çıkıyorum. Ben çıktıktan sonra ardımda kalan bina büzüşerek küçülecek, en sonunda bir nokta kadar olup yerde bir-iki kıvrandıktan sonra sonsuzluğa karışacak. Bir sonraki vardiyaya kadar.

Bir sonraki işkenceye kadar -para denen laneti kazanabilmek için maruz kaldığım bir işkence bu- onu ardımda bırakıyorum. Uykusuzluk fena, sendeleyiyor beni. İstasyona gidene kadar aylar geçiyor gibi geliyor, o kısacık mesafe sündükçe sünüyor. Çocuğum geliyor aklıma. Geceleri çalıştığım için; devletin, bakımını üstlenemeyeceğimi düşünüp elimden aldığı biricik çocuğum. *Gündüz işleri gelecek vadetmiyor. Günü bile kurtarmama yetmiyor ki çocuğumu yanıma almama yetsin. Yine de, onsuz yaşama fikrine alışmak istemiyorum.* Tam kapılar kapanacağı sırada trene yetişiyorum.

Tren falanca yönüne gider.

Sürekli tekrarlıyor. Ritmik ve tekdüze. Rayların sarsılacağı noktaları bile artık ezberleyen bedenim güveniyor aylardır alıştığı bu yolculuğa. Parasempatik sinir sistemim hiç çekinmeden komutayı ele geçiriyor. Göz kapaklarım ağırlaşp çökerken başta biraz direniyorum. Tatlı bir uyuşukluk; sıcacık, yumuşacık bir battaniye gibi sarıyor bedenimi. Zihnim karıncalanıyor. Karıncaların ayakları masaj yapıyor. Karınca sürüsü, beni rahatsız etmeden sevişiyor. Onlar orgazm olurken ben uyuyakalıyorum.

-birinci an parçası-

Rüyamda bir tren yolculuğuna çıkmışım. Şehirleri aşan bir gezginim. Gerçek diye bildiğimiz (ya da diyebildiğimiz) yaşam için kısa bir süre sayılır bu eminim. Belki yolculuğun tamamının bedeli bir nanosaniyecik. *Ölçemem elbette, sezgiler diyelim şimdilik.* Gideceğim yere varma isteğim ve merakım; gerçek dünyanın takırtılarına (evet, gerçek dünya gerçekten de takırdıyor, lütfen

birazcık dinle), istasyonlara, vagonlara, açılıp kapanan kapılarına, içine doluşan ya da onu terk eden insanlara (kısacası beni zerre ilgilendirmeyen şeylere) yenik düşüyor.

-zihin tutulması-

Evet. İlgilendirmiyor çünkü artık evime gitmek bile umurumda değil. Evim dediğim şeyin ne kadarı benim; ben kimim, neyim, kiminim? Bilmiyorum. Bilmediğimin farkına vardığım zamanlarda sorduğum sorular beni yeni sorulara götürdü. Yeni sorular, arayışlara. Arayışlar kaçışları kovaladı, sonrası kendi kuyruğunu yiyen yılan. Baktım ne kısalıyorum, ne de uzuyorum. İnsanlar beni anlamıyor, ben de gitgide yabancılaşıyorum zaten kendime. Kendimi bile tanıyamaz hâle geliyorum sorular yüzünden. Rutinler, işleyişler, bekleyişler, yapmacık gülüşler... Hepsi birer işkence oluyor. Ölümü bir kez hatırlayınca, doya doya yaşayamıyor insan. Zihin bir mayın tarlası oluveriyor. Belki de hep öyleydi ya, kişi bunu yeni fark ediyor. Basılacak her bir mayın, aldığın nefesin kırılğanlığını hatırlatmak üzere kurulu. Tuzla buz olsun tüm gelecek planların diye. *Geçmişe ve geleceğe kapat gözlerini. Gel benimle.* Kimse gelmiyor. Ben de beklemekten vazgeçiyorum. Kalıyorum öylece: gerçekliğim paramparça, rüyalardan medet umar olmuşum. Evet. Tek bir soruyla başlıyor rüyalar. *Herkesin görecekları, kendi zihninin aydınlattığı kadar.*

-falanca gerçekliğin devamı-

Gözlerimi panikle açıyorum, nefesim içime kaçıyor. Elim kalbime gidiyor, bir refleksle. Tren dolmuş, içerisi iyice havasız artık. İşe gitmekte olan insanlarla aynı havasızlığı soluyorum. Kimse kimseyi tanımıyor. Herkes birbirine öyle yabancı, sorsanız hiçbir ortak nokta bulunmaz derler. O an için aynı kitabı okuyanlar bile. Ortak bir sabahı paylaşıyoruz sadece. *Tren falanca yönüne gider.*

Benim sonum olan gün, onlar için henüz bir başlangıç. Ben uyumayı iple çekerken, onların yatağı henüz soğumadı belki. Kesin olan tek şey, ortak bir uykusuzluk. Kronik metropol yorgunluğundan muzdaribiz ne yazık ki. En az uyku kadar

geçtiirdiğimiz bir şey daha var hızlı akan yaşamlarımızda: *beslenme*. Sabahın körü seferi; ellerinde poğaçalar, hazır meyve suları olan insanlardan geçilmiyor. Karnım gurulduyor. Sabaha karşı içtiğim son neskafeyle gardını düşüren midemin imdat çığığı olsa gerek. Ineçim yere henüz gelmedik. Yirmi dakika çabuk geçsin diye gözlerimi karşımda oturan yabancınn rugan ayakkabılarına sabitliyorum. Yine ağırlaşıyor göz kapaklarım. Bu sefer uyumayacağım desem de, başımın nasıl düştüğünü hatırlayamıyorum.

-ikinci an parçası-

Yolculuğun özel bir sebebi var. Bir eseri görmeye gidiyorum. Tarihin bir parçası olmak için deneysel bir projeye gönüllü olmuşum gibi. Sezgilerim öyle diyor. Bir sıçrama yaşanıyor. Yolculuğun uğradığı mantıksız kesintiyle rüyada olduğumu anlıyorum. Katmanlaşmış bir şey. Yoğun bir dalış. Aksi yöne gitmek imkânsız. Yer çekiminden muaf kalmış bir bölgedeyim. Tehlikeli. Tedirgin edici bir gölge yaklaşıyor. Kafası, bedenine kıyasla inanılmaz küçüklükte bir adam yanaşıyor loş taraftan. El yordamıyla aşıyor aramızdaki boşluğu, sonunda beni buluyor. Mumlarla kaplı bir mağaradayız. Mumların ışığı beyaza çalışıyor. Göz kamaştırıcı. Elimi tutuyor, ışığa doğru süzölüyoruz. Bir göbek taşına uzanıyorum. Minik kafasına bakıyorum. Kaplumbağa kabuğu gibi bir başlığı var. Masum gözleri iki siyah üzüme benziyor. Utanıyor. İki parmağını şaklattığında mumlar sönüyor. Bir süre saçlarımı okşadıktan sonra minik, sıcak diliyle alnımı yalıyor. Dilini çektiği zaman ıslak kalan tenim ürperiyor. Rüyanın katmanları çözölüp mağara tuzla buz olurken yukarıdan su damlamaya başlıyor. Uyanıyorum. Şıp... Şıp... Başımın tepesindeki havalandırmadan alnıma damlayan su, bir kurşun kadar ağır geliyor.

-filanca gerçeklik-

Uyanık zihnim puslu, varlığım baştan ayağa bir uyuşuklukla kaplı. Treni dolduran insanların apar topar inmeye çalıştığını görüyorum. Eyvah. Son durak. Yirmi dakika geçtiği

yetmemiş, üstüne bir kırk dakika daha geçmiş. Lanet olsun. Bazı görüş günlerinde çocuğuma da böyle geç kalıyorum hep.

Diğer trene geçiyorum. Bu kez anons değişiyor.

Tren filanca yönüne gider.

Filancanın son durağı -çalıştığım hastaneyi de epey geçtikten sonrası, şehrin çıkışı- çocuğumun kaldığı yere beş dakika yürüme mesafesi falan. Görüş günleri haricinde ziyaretçi kabul etmiyorlar. Yani plansız ve habersizce bir bıraktığım gün gittim, bir de onu alacağım gün gideceğim. Bir gün. Umarım.

Kendi işinin sahipleri doluşuyor vagonlara, ya da işlerinde bir tık daha prestijli olup, unvan kontenjanından geç kalmaktan sıyrılan tipler. Bizse, alt tabakanın modern köleleri, bu kişilerden önce başlıyoruz her güne. Mesaimiz de onlardan çok sonra bitiyor elbette. Buna rağmen aile kurabilmek ne büyük cesaretmiş, o bilinmezleri hangi akla hizmet göze almışız, sonunda dımdızlak ortada kalmışız bilemiyorum.

Kabul edelim, sırtımızı sıvazlayan görünmez bir el var; köşeye sıkıştığımızda bizi terk etmeden önce son bir kez tekmesini savurmaktan geri durmayan.

Yaşadığımızı sanıyorduk. Ben ve çocuğumun babası. Yine de, boşanana kadar kör topal idare ediyorduk. İdare edebilmemiz için ikimizin de kendimizden feragat ederek çalışmamız gerekliydi. Sistem öyle buyuruyordu çünkü. *Benliğinden sıyrılmak. Yoksa seni aramıza almayız.* Başka seçeneğimiz yoktu. Sonra o, bir şeyleri hatırlamış olacak ki, bizi terk etti. Yaşamayı mı hatırlamıştı, yoksa büyük bir bunalımın getirisi miydi gidişi, bilemiyorum. Kahrımdan öleli, kurban gibi hissedeli çok zaman geçmiş gibi. Artık önemsemiyorum. Biliyorum ki yalnız değilim.

Onun gidişi, yıllardır kalbimde iskambil kağıtlarından inşa ettiğim kuleye hafif bir üfleyleş gibiydi. Mutlu olmaya çalışan aile tablosu çok geçmeden duvardan düştü. Çark için yeni bir teker yapmıştık yapmasına ama bizim hayallerimiz raylardan çıkmış, uçurumlara sürülmüştü.

Sistem, tek bir ebeveyni bünyesine almakta zorluk çekiyor gibiydi. *Senden istedikleri tekeri onlara sunmuş olmana rağmen her fırsatta hayatına soktukları çomak, o görünmez elin sonsuz*

tekmelerinden biriydi belki de. Neden mi düşünüyorum bunları? Uyumamak için. Eskiden uyutmazdı bu düşünceler çünkü. Sinirlenirdim. Kanıksamamak için çok direndim. Değiştiremeyeceğimi düşündüğüm şeyler için savaşmayı bırakmanın eşiğindeyim. Uyku çok davetkâr ve benim birazcık dinlenmeye ihtiyacım var.

Yeni vagonda uyumamaya kararlı olsam da, çok geçmeden görüşüm bulanıklaşıyor. Bedenim uyumama konusundaki söz hakkını yitiriyor. Gördüğüm rüyaya labirentin bir başka tarafından düşüyorum. Rüyaya dalmadan hemen önce, belli belirsiz bir lahit imgesi görüyorum. Tuhaf bir imge...

-üçüncü an parçası-

Rüyamda, çalıştığım hastanedeyim. Belli ki nöral ağlarım bile hastane için çalışıyor. Büyük patronun odasının duvarında bir lahit resmi asılı. Burayı daha önce hiç görmemiştim. Koridorda buluyorum kendimi. Duvarlara bakarak ilerliyorum. Neden burada çalıştığımı hatırlamaya çalışıyorum. Sahi, neden geceleri çalışıyorum? Para biriktirmek için mi? Elbette.

Yaptığım iş daha büyük amaçlara hizmet ediyor. Muhtemelen hiç görmeyeceğim büyük patron, çocuklarıyla daha zengin sofralara kurulabilsin diye; ben kendi çocuğumun hayaline muhtaç kalacağım. Değer verdiğim her şeyin elimden alınması gerek ki kontrol altına alınabileyim. Beni güdebilmeleri için onlara somut sebepler vermem gerek. Yeni yeni ipotekler. *Biz baktık, biz yaptık, sahip olduğun tüm dünya bizim eserimiz* diyebilmeleri için bu kısır döngüye toplum eliyle mahkum edildim. Biraz para biriktirirsem, çocuğuma kavuşabilirim umudu için bu koridorlara sıkıştım. Neden geceleri? Çünkü karanlıktan korkuyorum. Çünkü gece tüylerimi diken diken ediyor. Çünkü yalnız bir kadının namı çok uzaklara yayılır. Çünkü sevmezler yalnız kadınları. Tehlikelidir onlar, tehdittir. Yakıp yıkmak gerekir dünyayı başlarına. Dünyaya geldiklerine pişman etmelidir onları. Utandırmalıdır kendilerinden, utandırmalıdır herkesten. Çünkü ancak o zaman boyun eğecek kıvama gelirler. Ancak kadınlıklarının son zerresine kadar kemirildiklerinde bomboş bakar gözleri. Yalnızca ölesiye korktukları zaman tüm

savunmasızlıklarıyla yalvarmaya başlarlar. Başlarına kakılacak bir yaşama razı gelmeleri için geçmeleri gereken bir sınavdır bu. Getirildikleri noktada yalnız karanlık ve geceden korkmazlar artık, kendi gölgeleri bile ürpertir onları.

Sistematik bir şekilde ve el birliğiyle sinirleri yıpratılan kadınlar sonunda; mutlu olmak için geldikleri bu dünyadan, bir daha hiç gülmemek üzere ayrılırlar. Bu kusurlu hayat yolunda sırf aydınlık diye; gözlerini, beyinlerini ve kalplerini yoran o yapay ışıklara razı gelirler. İşte bu yüzden floresan lambaları hiç sönmeyecek bir hastanede çalışıyorum. Korkularımı uyuşturursun diye. Morfinden gözünün ferri kaçmış hastanın kapısı yarı aralık odasının önünden geçerken kendimi ona benzetiyorum. Koridordaki lambalar cızırdıyor. Bir sıçrama daha geliyor.

Nemli karanlık, el yordamıyla çekiveriyor beni tüm bilinmezliğiyle. Minyatür kafalı adamın nefesini ensemde hissediyorum. Ardımızda loş bir ışık var. Bana yontulmuş bir kap uzatıyor. Kabı elime alıyorum. Uzanıp diğer elimi kabın içindeki sıvıya daldırıyor. *Okr* diyor hırıltılı bir sesle. Kil gibi bir şey elime bulaşıyor. Çamur belki de. Minik, nasırlı avuçlarının arasındaki ellerim gidip geliyor duvarda. Göz kapaklarım ağırlaşıyor, kirpiklerim birbirine yaklaşırken yumuşuyor nasırları, eriyorum duvarda, akıyorum, kile karışıyorum, duvardaki resim ben oluyorum...

-fılanca gerçeklik-

Trenin sarsıntısıyla uyandığımda yanımdaki kadını fark ediyorum. Kucağında oturan çocuk yayıldıkça, kadın onu ortaya doğru toparlıyor. Çocuk, boynuna asılı suluğun pipetini kemirmekten sıkılınca beslenme çantasındaki figürün üstüne koyuyor parmağını. Bir süre sonra annesine, okulda mum boyasını çalan arkadaşını şikayet ediyor. Benim baktığımı fark edene kadar somurtuyor kadın. Belki çocuğuna mum boya almaktan bıkmış, belki de malına sahip çıkamadığına sinirlenmiş, belki de çocuktan bağımsız başka şeyler düşünüyor. Benim çocuğa şefkatli bakışımı fark edince sinirleniyor ama. Hemen oracıkta kıymetleniveriyor çocuğu. Ben doğurdum dercesine, hırsla toparlıyor çocuğu ortaya doğru. Hak veriyorum

kadıncağıza. Başımı öte tarafa çeviriyorum. Güneş yakıyor artık. Kırpıklarım kurşuna dönüşürken, yine bir lahit imgesiyle karşılaşıyorum. Pek gerçek. Kapalı gözlerimin ardında, boylu boyunca uzanıyor. Bir başka sarsıntı kesiyor karanlığımı. Bu tuzağa düşmeyeceğim diye düşünürken içeriden bir itkiyle kendimi olduğum yerde sıçratıyorum.

-filanca gerçeklik-

Yanımdaki kadının gittiğini fark ediyorum. Biraz uyanık kalıyorum. Direndiğim dakikalarda küçük çocuklu başka bir kadınla göz göze geliyoruz. Gülümseyerek yanıma oturuyor. O da toparlıyor çocuğunu ortaya. Bu kadının işi biraz daha zor görünüyor. Çocuğun elinde kocaman bir balon var. Yüzümün önüne geldikçe, balonu ipinden çekiştiriyor anne. Çocuk mızızlanıyor. Balonu bana vermeye çalışıyor. Kadın özür dilercesine gülümsüyor. Anlıyorum, dert değil dercesine karşılık veriyorum ben de. Bir süre sonra yoruluyoruz. O balonu çekmekten, bense uykuya direnmekten.

-zihin tutulması-

Dalış esnasında lahit imgeme bir düşünce eşlik ediyor. Bir anlam. Nerede okuduğumu bir türlü hatırlayamasam da çok net bir anlam belirliyor zihnimde. *Lahit kelimesinin Yunanca karşılığının anlamı: Et yiyici.* Ve lahit, minik boşluğundan sızan karanlığıyla beni yutmak için hazır beklemekte. Bir kuş tüyü, belki de benim özüm, bu boşluktan içeriye doğru süzülüyor.

-son an parçası-

Mağaranın duvarına çizdiğim resmin önünde açıyorum gözlerimi. Serin göbek taşının üzerinde sırtüstü uzanıyorum. Minyatür kafalı adam, beni kendince takdis ediyor. Bu iki kişilik ayın, fiziksel bakımdan hatırlanmayacak kadar bulanık olsa da içimde bir şey; belki de ruhumdur bu, öyleyse onu ilk kez hissediyorum, berrak ve varoluşla bütünleşmiş gibi. Daha sonra, etrafımdaki varlıklar çoğalıyor. Huzur veren bir şarkı söylüyorlar. Benim için. Sözlerini anlayamasam da, verdiği gücü iliklerime değin hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor. Ayak

tabanlarımdan beynime kadar uyuşuyor bedenim. Beni yıkayıp paklıyorlar. Bir aralık, bedenimdeki tüm deliklerden, en küçük kıl kökünden bile simsiyah ışıklar çıkıyor. Bittiğinde ağlıyorum. *Bütün dünyanın yükü omuzlarımdaymış meğer.*

Minyatür kafalı adam bana doğru yaklaşıyor. Nasırlı parmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. Eli, tenime değdiğinde, dünyadan geçmiş bütün kadınların yaşamlarını görüyorum. Bir nanosaniyecik, belki de olmayan bir zamanda, bütün kadınların kaderini aynı anda yaşıyorum.

Bana ait olmayan kıyafetlerle, bir tren istasyonunda açıyorum gözlerimi. Üzerimdeki kazağın etiketi kalmış, batıyor. Başıma yastık yaptığım çantanın bana ait olduğunu görünce seviniyorum. İçinde yalnızca bir tomar para, bir kimlik ve rehberi boş bir telefon var. Tuvalete gidip elimi yüzümü yıkıyorum. Bir aynadakine bir de kimlikteki fotoğrafa bakıyorum. Tanımak için yüzümü ellerimle yokluyorum. Tanıdık bir iz bulsam, kendimi sahipleneceğim. Garipsiyorum.

İstasyondan geçecek tren, tek bir yöne gidiyor. En yakın trene bilet alıyorum. Gişedeki görevli kimliğimi isteyince çıkarıp veriyorum. Bir bana bir kimliğe bakıyor. O bile garipsemiyor. Yalnızca gülümsüyor, biletimi ve para üstünü veriyor.

İlerlerken camdaki yansımama bakıyorum. Benden başka herkes, benim ben olduğuma inanıyor. Onların sandığı kişi olmaya devam etmekle, yokladığım yüzü tanıyıp kendime biraz olsun yaklaşabildiğim bir ben inşa etmek arasında bocalıyorum. Treni beklerken, seyyar satıcı önümden geçiyor. Bir sandviç ve çay alıyorum. Çayımı bitirmemle trenin gelmesi bir oluyor. Bulduğum ilk boş koltuğa oturuyorum. Deliksiz bir uyku için, kuş tüyü başımı trenin camına yaslıyorum. Yansımadan, kendi gözlerimin içini seyrederken uyuyakalıyorum.

-uyanış-

Gözlerimi açtığımda, trenin şehrin dışına çıktığını fark ediyorum. Evi ve çalıştığım hastaneyi çoktan geçmişiz. Camların ardında, alabildiğine yeşil bir manzara içimi ısıtıyor. Vagonda tek tük insan kalmış. Kapının yanında oturmakta olan bir çocuk,

annesine beni işaret edip gülümsüyor. Elime tutuşturulmuş balonu böylece fark ediyorum. Tren yavaşlarken anons başlıyor.

Değerli yolcularımız, bu istasyon filancanın son durağıdır.

İçimde daha önce hiç duymadığım kararlı ve güçlü bir ses, çocuğumu alacağım günün geldiğini söylüyor.

Benim adım Yunik. Açıkçası bu hangimizin hikâyesi bilmiyorum. Sadece yıllardır içimi kemiren ve bir zamanlar yaşadığını dünyaya ispat etmek isteyen bir şey var. Kayıtsız kalamıyorum.

Doğduğum değil ama, hatırladığım ilk yer *kulübe*. Yatılı okula gidene kadar bildiğim tek yer. Kuzeyde, deniz kenarındaki bu verandalı kulübede yaşıyor ailem. Epey ıssız bir bölge sayılır. Arkasında ormanlık bir alan bulunuyor. Orada, babamın bekçiliğini yaptığı eski bir mezarlık var. Kendimi bildim bileli buradalar. Annemle babam. Bir de küçük kardeşim vardı bir zamanlar, hayal meyal hatırlıyorum onu da.

O günlere dair anılarım, birkaç görüntüden ve çoğunlukla kâbus gibi kesitlerden ibaret. Ayda bir bize erzak getiren koca kamyoneti hatırlıyorum mesela. Kutularıyla oynamayı çok sevdiğimden olsa gerek, en net hatırladığım yiyecek ise Oskars konserveleri. Annemin bıkkın söylenmelerine rağmen kutuları bebeğe yuvarlardım, o da dişsiz ağzıyla gülümserdi. Bazen de salyaları akana kadar gülerdi.

Bir zaman sonra, artık kamyonetten bez ve çocuk maması çıkınamaya başladığında, minik kardeşim hiç varolmamış gibi yaşamaya devam ediyorduk. Nedenini yakın geçmişe değin hatırlayamasam da; adı konmamış bir suçluluk ve utançla örtülü sessizliğim, ebeveynlerimin gözlerine düşen gölgelerle buluşup aramıza görünmez duvarlar örüyordu, artık biliyorum. Konserve oyunlarını, yerini içki şişeleri ve sigara paketlerinden kulelere bırakmıştı. Yuvarlayacağım bir oyun arkadaşı bulamayınca çareyi onları üst üste dizmekte bulmuştum çünkü.

Annem ve babam da içini boşaltmaca oynardı. Annem sigara kutularını boşaltırdı, babam ise içki şişelerini. Ben daha rahat oynayayım diye yaptıklarını sanıyordum. Meğerse küçük kardeşimin acısını silmeye çalışıyorlarmış, konunun hiçbir zaman benimle alakası yokmuş. Aslında *konu* hep benimle alakalıymış. Bunu çok sonra anlıyorum.

Kuzeyin karanlık kışları kasvetli ve karlı. Ormandaki ölümler, karın beyaz örtüsüyle kaplı. Babam biriken karları

temizlerken, sonsuz uykudakilerin üşüyüp üşümediklerini soruyorum ona. Başını hayır anlamında sallıyor. *Onlar üşümez,* diyor. *Peki ya kardeşim,* diyorum. Sessizlik çöküyor. Usulca eve doğru yürüyorum. Annem pencerede sigara içiyor her zamanki gibi.

Daha uzak geçmişten bir an parçası anımsıyorum. Ağlayan annemin elindeki sigaranın külü düştü düşecek. Babam bağılıyor. Tarihsel doku denen şeyi bozar diye mezar taşı vermiyorlarmış kardeşime. Babam bunun için epey üzülüyor. *Nerede uyuyacak meleğim,* diye diye ağlıyor annem. Sonradan öğrendiğim kadarıyla yüz yıl öncesinden kalma bir çocuğun üstüne gömüyorlar kardeşimi. Onun ölümünü hatırlamıyorum o zamanlar. Hafızamın en meçhul bölümünde süzülüyor bölük pörçük anılar. Hiçbirinde ölüme dair bir işaret yok. Ölmemiş de, öylesine yok olmuş gibi, kendiliğinden. Geldiği gibi gitmiş, izsiz ve habersiz.

Bazı geceler rüyalarım izinsiz giriyor minik kardeşim. Küçük odamın cam tavanından gecenin özel aydınlığını, kendine özgü ışıklarını seyrederken elimde sahip olduğum tek kitabım *Aurora Borealis* ile uyuyakalıyorum.

Rüyamda; mezarlığın da ötesinde, yıkık dökük bir köy var. Bu harabe manzara, perili ve hayaletli hikâyeler için bulunmaz bir esin kaynağı tadında. Rüyada olduğumu unutup, kendi kendimi aklımdaki vesveselerle korkutuyorum. Hayal gücümün sonsuz fısıltısı, terk edilmiş evlerde yankılanıyor. Kar çökünce mezarlara, ölümler tüm soğukluğuyla diriliyor. Karın tutmamasına seviniyorum. Bir ağacın dibinde, minik kardeşim kardan kanatlar yapıyor kendine. Onları omuzlarına takıp bana bakıyor. Dişsiz gülümsemesi huzursuz ediyor içimi. Yürüyemiyor. Hızlı hızlı emekliyor bana doğru. Korkuyorum ondan. Koşmaya başlıyorum. Babamın evin ilerisinde bir şeyler yetiştirdiği küçük seranın önüne gelince duruyorum. Nefes nefeseyim. Bize her ay erzak getiren kamyonetin teker seslerini duyuyorum. Rahatlıyorum. Karlar eriyor oracıkta ve güneş açıyor. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum. Uyanıyorum. Annem pijamamın ıslandığını görürse üzülecek. Saklıyorum. Saklanıyorum.

Benim adım Yunik. Bu düğümü çözebilmek için sizinle çit meselesini de açık açık konuşmalıyım. Açıkçası bu pek kolay olmayacak...Yaşantımızdan çok memnun değilmişiz ki, babamın, bize erzak getiren adama, dayanamayıp sitem ettiğini çok sonra öğrendim. Artık şehirde yaşamak istediğimizi, burada anlaştıklarından çok daha fazla kaldığını, acilen yeni bir bekçi bulmazlarsa kafayı yiyeceğini falan söylediğini anlatıyor. O zamanlar demiştim diyor, kötü bir şey olacağını biliyordum sanki diyor... Bir sonraki erzakla haber geliyor. *Yerine birini bulana kadar idare et.* Babam erzakları getiren adama kızsda da nafiye. Biraz bıkkın biraz pişkin şekilde elçiye zeval olmaz diyerek çekip gidiyor adam. Ben o zamanlar üç yaşındayım. Ve çitler henüz yapılmamış. Bu hararetili tartışmayı hayal meyal hatırlıyorum. Küçük seramızın arka tarafında konuştuklarını. Belki de babam anlattığı zaman, bu anı hatırladığıma inandırıyorum kendimi, kim bilir. Yalnızca ben de oradaymışım gibi, benim de içinde bulunduğum bir anda yaşanmış gibi geliyor anlatılanlar.

Aradan ne kadar zaman geçiyor bilmem, o günlere dair bir başka anı beliriyor zihnimde. Bunu her detayıyla çok ama çok net hatırlıyorum. Çitler geliyor çünkü. Babamın gözyaşları, çivilerin yardımıyla birbirine tutunan tahta parçalarına akıyor. Ağlaya ağlaya uçurumun kenarına çit yaptığını hatırlıyorum o gece. Sarı ördeği aramayayım, ben de kaybolmayayım diye sanıyorum. Tahtaları birbirine öfkeyle çakıyor. Haykırıyor, vuruyor, uluyor. Tekrar tekrar yapıyor bunu. Denizle evimizin arasına çit çeken bir canavar gibi görünüyor devinen gölgesi. Onu kulübenin penceresinden izliyorum. Annem yanımda. Üzüm gözleri hüznü, boş bakıyor. Bakışları dipsiz bir karanlık oluyor o günden sonra.

Babamı görmüyor gibi. Sigarasını küllüğe bastırıp denizin kıyısına, sarı ördeğimin kaybolduğu yere bakıyor, iç çekiyor. Etten bir hayalet olacak annem ben büyüdükçe. Nefes alan bir boşluk. O zamanlar anlayamıyorum.

Benim adım Yunik. Bir sosyal hizmetler görevlisi beni ailemin yanından alarak yatılı okula götürdüğünde sanırım altı buçuk, yedi yaşlarındaydım. Yolda bana peluş bir oyuncak verdi, tatillerde onların yanına gelebileceğimi söylemeyi de ihmal

etmedi. Yurda yerleşirken, olup bitene anlam yüklemeye çalışıyordum. Her şeyi orada bırakıp, benim için okulu olan bir yere yerleşemez miydik? Yeniden başlayamaz mıydık? Halen, yerine birisi bulunamadığı için, orada bekçilik yapmaya devam eden babam bunu düşünemiyor muydu, ben çocuk aklımla bu ihtimali düşünebilirken?

Büyüdükçe sorgulamalarım derinleşti. Belki de aramayı çoktan bırakmışlardı. Onunla kalmak için. Kardeşimle. Fakat bilmedikleri bir şey vardı. Kardeşim onları değil, beni istiyordu. Öyle olmasaydı geceleri beni rahat bırakır, onu çok özleyen annesinin düşlerine dadanırdı. Çok kez sordum annemle babama. Kardeşim geceleri sizi de ziyaret ediyor mu diye. *Negatif*. Beni ise hiç unutmadığından ve üzmemek istediğinden oldukça eminim.

Mesela bir keresinde bir uçuruma doğru emekliyordu. Önce düşüyordu uçurumdan, sonra bebek bedenini yaban otlarına asılarak yukarı doğru çekiyor ve yeniden emekliyordu. Güdük ve şişko bir solucan gibi mezarlığa doğru süründü. Ormanın içine girince gözden kayboldu. Peşinden gitmeyi hiç istemesem de gittim. Rüya alemini saran o merak katmanının büyüü altındaydım, onu izlemekten başka yapılacak bir şey yoktu. Ürpertici ve sisli mezarlık, göğün renkli ışıkları altında geceye rağmen aydınlıktı. Mezar taşlarının arasından sürünerek kendininkine doğru ilerliyordu kardeşim. Kendi mezarına girecekken ters dönmüş bir hamam böceği gibi çırpınmaya başladı. Yaklaştım. Üstüne sonsuz bir rüya zamanı kadar toprak attığımı hatırlıyorum. Tırnaklarımın arası kirlenmişti ve sızlıyordu. O keskin acıya rağmen toprağı elimin tersiyle düzledim. Uzakta hareket eden sarı bir nokta gördüm. Gittikçe yaklaşıyordu. Kardeşimin toprağı üzerinden yüzerek bana doğru geliyordu. Plastik sarı ördeğim. Uyandığımda nefessizdim, yatak sırlıklam olmuştu. Terimle gözyaşlarım öylesine karışmıştı ki, hangisi hangisi ayırt edemiyordum.

Hatırlamamakta direndiğim gün; hava baharla yaz arasında ve açıktı. Gölgeler serindi ama tatlı bir serinlikti bu. Gökyüzünün renk geçişleri kusursuz bir güne işaret ediyordu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi yani. Bir fotoğraf karesi gibiydi her an. Ne öncesinde ne de sonrasında görülmüş pek kavurucu

bir güneş içimizi kâh ısıtıyor kâh titretiyordu. Denizin kenarında taştan taşa atlıyor, kendimce bir oyun oynuyordum. Kardeşim, evi bahçeyle buluşturan iki basamaktan emekleyerek inerken anneme seslendim. Annem, verandadaki divanda uzanmaktaydı. Beni duymadı. Yürümeyi yeni yeni keşfeden kardeşimin düşe kalka denizin kenarına doğru geldiğini görsem de pek oralı olmadım.

O, yavaş yavaş ilerlerken ben çoktan sıkılıp suyun kenarında plastik sarı ördeğimi yüzdürmeye başlamıştım. Gökyüzünün suya yansıyan renkleri muhteşemdi. Yakınıma geldiği zaman kardeşim de görsün istemiştim. Önce anneme seslendim. *Anne, bize bak. Hey, anne!* Hâlâ uyuyordu. Sonra kardeşimin yaklaşmasına izin verdim. Oyunağıma uzandı. Suyu girdi. Oyuncak yüzerek bizden uzaklaşıyordu. Bebeklerin de suyun üzerinde plastik sarı ördekler gibi yüzebileceğini sanıyordum, yanılmışım. Bir süre boyunca kardeşimi kıyıda bırakıp gözden kaybolan ördeğimi aradım. O günden sonra; ördeği de kardeşimi de yalnızca rüyalarımda görür oldum.

Yatılı okula alıştığım yıllarda, dönem bitiminden hemen önce bir gün, bütün öğrencileri bir eğlence parkına götürdüler. Pek eğlenceli olduğu söylenemez. Benim için anlamlı bir gündü yalnızca.

Dart yarışmasını kazandığımda tezgâha dizili oyuncaklara baktım. Bir çocuk ve onlarca oyuncak. Çoğu için büyük bir kararsızlık anı gibi görünse de; geçmişte kaybolmuş sevilen bir oyuncağın aynısını orada gören bir çocuk için seçim hiç de zorlayıcı olmaz. Gözüm plastik sarı ördekten başkasını görmediğinden, kazandığım oyuncağı seçmek kolay oldu.

Sömestir için çantamı toplarken özenle yerleştirdim eski dostumu da. Eve her zamanki gibi, erzak taşıyan kamyonetle gidecektim. Heyecanlıydım. Kulübeye vardığımızda anneme sarıldım. Mesafeliydi. Sarı ördeğimi çantamdan heyecanla çıkarırken bir yandan yarışmayı ve eğlence parkını anlatıyordum ona. Ördeği görünce bakışları buz kesildi. Oyunağı tutuşturduğum eli titremeye başladı. Boğazından fısıltıya benzer bir yakarış yükseldi. Ördeği odanın kenarına fırlatıp dışarıya çıktı. Lanetliydi sarı ördek. Tüm suç onundu.

O tatil, annemle beni biraz daha uzaklaştırmaktan başka işe yaramamıştı. Yeni döneme başlamak üzere okula döneceğim zaman onu kardeşimin mezarının üstüne bıraktım. Yaprakların hışırısını duyunca korktum. Rüyamı hatırladım. Ardıma bile bakmadan koşmaya başladım. Kamyonete vardığımda nefes nefeseydim. Yola çıktıktan çok sonra ailemle vedalaşmadığının farkına vardım. Kalp atışlarım normale döndüğünde.

Okuldakiler pek belli etmeseler de bakışlarının ardındaki düşünceleri bir perdeyi çekip açarcasına görebiliyordum. Hakkımda ne düşündüklerini anlamlandırabilmem için biraz daha büyümem gerekiyormuş. Bir süre sonra tuhaflığıma üzülmeyi bırakıp koşulsuz bir teslimiyete geçtim. Arkadaşıydım, annesizdim. Onlar vardı ama benim değillerdi. Bunu kabul etmeliydim. Ben de bir çeşit avunma mekanizmasıyla kendimi kitaplara ve derslere verdim. Başarılı olmak için değil, sevilmediğimi unutmak için çalıştım. Hafızam bu savaştan galip çıktı, aldığım burslar yanıma kâr kaldı hâliyle.

Benim adım Yunik. Bu yükü paylaşmak beni özgürleştirir mi bilmiyorum fakat hafiflettiği kesin. Yıllar, ailemle ve ölülerin gölgeleriyle arama sonsuz duvarlar ördüğünden, kulübedeki yaşantımı günbegün biraz daha unuttum. Özlemim kalbimden, kâbuslar gecelerimden silineli çok olmuştu. Artık yanlarına yalnızca uzun tatillerde gidiyordum.

Son ziyaretimde, güneyde burs aldığımı öğrendiklerinde benim adıma mutlu olduklarını hissediyordum. Bu mutluluğu yüzlerinde de görmek isterdim. Her şeyden çok isterdim hem de. Annem bu kadar uzakta ve böylesine dalgın olmasaydı görebilme ihtimalinin umuduyla çırpınabilirdim. Fakat ondan ümidi keseli çok olmuştu.

Ayrılacağım günün sabahı kısa bir yürüyüşe çıkıp kardeşimle vedalaşmaya niyetlendim. Kulübeden çıkarken annemin sigaralarından yürüttüm birkaç tane. Elinde eski bir fotoğraf, üzüm gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıklar, öteki elinde külü düştü düşecek sigarası. Başka yerlerdeydi. Benim girme izninin olmadığı bir hayal alemindeydi belli ki. Onu öylece bıraktım. Gitmeden önce yapmam gerektiğini sezdiğim şey için kulübeden çıktım. Sessiz mezarlık eskisi kadar ürkütücü değildi.

Yosun tutmuş mezar taşları çocukluğumdaki heybetini yitirmişti. Kardeşimin mezarının yanına çöktüm. Omzumda bir soğukluk hissettim. Bu kez kaçmayacaktım. Gözlerimi kapadım. Korktuğumdan değil; ruhumun en derinlikli yerinde hissetmek, her bir hücremle fark etmek için gözlerimi kapattım. Zihnimi açtım. Onu gördüm. Emekleyerek suya dalışını. Plastik ördekle oynamaya çalışan minik kardeşimi gördüm. Onun da yüzebileceğine inanan, taştan taşa zıplamayı eğlence sanan çocuğu gördüm. Baştan aşağı titredim.

Gözlerimi açtım. Ürperdim. Bir sigara içimlik sürede düşüncelere daldım. Özür diledim ondan. Yaşamını bilmeden çaldığım için özür diledim. Bundan sonra onun için de yaşayacağımı söyledim. Beni affettiğini, bana kızgın olmadığını bildiğimi söyledim. Kalplerimizdeki yerinin yaşamımızı şifalandıracağını bilmesini istedim. Söz verdim ona. Bu dünyadan geçmiş oluşunu onurlandırarak yaşayacağıma söz verdim.

Kardeşim... Benim minik, oyuncu arkadaşım. Kısa sürdü dostluğumuz. Seni daha çok sevebilmek, seni tanıyabilmek isterdim.

Ormanı düşüncelere dalarak geçtikten sonra açıklığa çıktım. Kulübeye vardığımda şaşırdım. Babam, yıpranmış talhta çitleri söküyordu.

Teşekkür

Geçmişe bakıp bu öyküleri yazdığım günlerdeki beni anımsayınca içimde tuhaf bir his beliriyor. Değiştim, değişmeye devam ediyorum. Yazmak, bu değişimin önemli bir parçası benim için.

Uzun yıllar, yapmaktan en çok keyif aldığım şeylerin etrafında dönüp durdum. Sonunda cesaret edip bir yazma rutini oluşturduğumda anladım ki, benim yaşam yolumun önemli bir parçası buymuş. Başta buna saygı duyan ve alan açan tüm dostlara saygı ve şükranlarımı sunuyorum. Sevildiğimi hissediyorum. Yaşam, kırtıp dökmek için oldukça kısa. Bu yüzden ben de sevgiyi seçiyorum.

Bu öyküleri herkesten önce okuyup kıymetli yorum ve eleştirilerini sakınmayan sevdiklerime tek tek teşekkür etmek istiyorum. Desteklerinin bendeki yeri tarifsiz.

Okuldakiler pek belli etmeseler de bakışlarının ardındaki düşünceleri bir perdeyi çekip açarcasına görebiliyordum. Hakkımda ne düşündüklerini anlamlandırabilmem için biraz daha büyümem gerekiyormuş. Bir süre sonra tuhaflığıma üzülmeyi bırakıp koşulsuz bir teslimiyete geçtim. Arkadaşıydım, annesizdim. Onlar vardı ama benim değillerdi. Bunu kabul etmeliydim. Ben de bir çeşit avunma mekanizmasıyla kendimi kitaplara ve derslere verdim. Başarılı olmak için değil, sevilmediğimi unutmak için çalıştım. Hafızam bu savaştan galip çıktı, aldığım burslar yanıma kâr kaldı hâliyle.

ISBN: 978-605-71424-4-3

